

Vadim Zéland

Ovlivňování reality

Díl V:

Jablka padají do nebe

Obsah

Předmluva	9
Kapitola 1	
Zrcadlový svět	11
Duální zrcadlo	16
Amalgam reality	18
Můj svět se zaobírá mnou.....	19
V honbě za odrazem	25
Svět vám jde vstříc	31
Záměr vykonavatele	38
Liga výrobců zrcadel.....	49
Shmutí.....	58
Kapitola 2	
Dvoji podoba energie	59
Tíha povinností	61
Energie záměru.....	66
Čištění světa	71
Korekce zrcadla.....	82
Vykonavatel reality.....	88
Kordinace snění.....	97
Verdikt vykonavatele.....	100
Shmutí.....	108
Závěr – Na návštěvě ve věčnosti	110
Termíny..!	111
Důležitost	111
Vlna úspěchu	111
Výběr	112
Jednota duše a rozumu.....	112
Hádanka strážce	112

Ovlivňování reality, cožpak je něco takového vůbec možné? Ti, kteří již vyzkoušeli transurfing na vlastní kůži, obohatili se o zkušenosti a nadšeně vykládají, jak se jejich myšlenky nepochopitelně uskutečňují a jak okolní skutečnost doslova před očima mění svou tvář. Lidé se k nim například z neznámých důvodů začínají chovat s většími sympatiemi. Dveře, které ještě nedávno vypadaly beznadějně zavřené, se otevírají a lze zhlédnout docela zajímavé jevy – změnu odstínů dekorací a realitu v kruzích, jež jsou podobné těm na vodní hladině. Vrstva vašeho světa si obléká ztracenou svěžest; zmrzlina opět začíná mít chuť, kterou mívala v dětství, a naděje znovu oplývají nadšením mládeže. Nejdůležitější je ovšem onen charakteristický pocit vnitřní svobody a privilegia žít v souladu se svým krédem. Byť to může vypadat podivně, nefunguje tu žádná mystika, naopak vše je reálné. Proto si to, co přečtete, vyzkoušejte v praxi, ale zůstaňte stát pevně nohama na zemi, ačkoli údivem a nadšením budete chtít skákat do nebe.

Knihaje určena širokému okruhu čtenářů.

Předmluva

Milí čtenáři! Milé čtenářky!

Držíte v rukou pokračování cyklu knih o transurfingu – záhadném aspektu reality, který ve čtenáři vzbuzuje mnoho emocí. V předcházející knize jsme hovořili o tom, že člověk je schopen ovlivňovat realitu, podaří-li se mu zbavit se iluzí duálního odrazu. Tato kniha vás naučí, jak na to.

Jestliže se probudíte ze svého snění, jako byste se vytrhli z proudu událostí, a ocitli se v centru gigantického kaleidoskopu, jenž se pomalu otáčí dokola a ve kterém se blýskají hrany reality. Vy, jakožto součást oné reality, ovšem existujete zároveň samostatně, nezávisle. Přesně tak prožíváte svou samostatnost, zapomenete-li se ve snu, v němž vše vnímáte tak, že sen v tu chvíli závisí na vás, a nikoli vy na něm.

Energie lidských myšlenek dokáže za určitých podmínek realizovat konkrétní sektor prostoru variant. Vnější záměr, ona tajemná síla, se rodí ve stavu, který v transurfingu označujeme za jednotu duše a rozumu. Ti, již transurfing vyzkoušeli na vlastní kůži, se obohatili o zkušenosti a nadšeně vykládají o tom, jak se jejich myšlenky uskutečňují pro ně nepochopitelným způsobem a jak se jim doslova před očima okolní skutečnost mění.

Lidé se k vám například zničehonic začínají chovat s většími sympatiemi a dveře, které ještě nedávno vypadaly beznadějně zavřené, se otevírají a lze spatřit obzvláště zajímavé jevy – změnu odstínů dekorací a realitu uzavřenou v kruzích, jež se podobají kruhům tvořícím se na vodní hladině.

Vrstva vašeho světa si obléká ztracenou svěžest; zmrzlina opět začíná mít tu chuť, co mívala v dětství, a naděje opět kypí nadšením mládí. Nejdůležitější je ovšem charakteristický pocit vnitřní svobody a privilegia žít v souladu se svým krédem.

Byť to může vypadat podivně, nefunguje tu žádná mystika, naopak vseje reálné. Proto si to, co přečtete, vyzkoušejte v praxi, ale zůstaňte stát pevně nohama na zemi, i když údivem a nadšením budete chtít skákat do nebe.

Kapitola 1

Zrcadlový svět

Realita se projevuje ve dvou formách – fyzické, kterou lze nahmatat rukama, a metafyzické, jež se rozkládá za hranicemi vnímání. Obě podoby existují současně, vzájemně se prolínají a jedna druhou doplňují. Dualita funguje jako nedílná součást našeho světa, tudíž mnohé věci mají svou opačnou stránku.

Představte si, že stojíte před zrcadlem a vystupujete jako reálně existující fyzický objekt. Váš odraz ovšem nesestává z materiální hmoty, vypadá virtuálně, metafyzicky, a přesto je reálný stejně jako vy.

Celý svět lze přirovnat k obrovitému zrcadlu, na jehož jedné straně leží fyzický Vesmír a na druhé se rozprostírá metafyzický prostor variant. Na rozdíl od situace s obyčejným zrcadlem zde materiální svět funguje jako odraz, jenž v sobě zahrnuje záměr a myšlenky Boha i všech živých bytostí – jejich ztělesněním.

Prostor variant představuje jakousi šablonu, podle které probíhá střihání, šití a také prezentace modelů – pohyb veškeré materie. Schraňují se zde informace o tom, co a jak se v materiálním světě uskuteční, přičemž počet různých potenciálních možností je nekonečný. Varianta představuje sektor prostoru, jenž obsahuje scénář a dekorace, tedy trajektorii a formu pohybu hmoty. Jinými slovy, sektor určuje, co se v každém individuálním případě stane a jak to bude vypadat.

Tak zrcadlo dělí svět na dvě poloviny – skutečnou a imaginární. Na té skutečné, kde vývoj probíhá v souladu se zákony přírody, se

nachází vše materiální. Věda, ale i běžné nazírání na svět se zabývají pouze tím, co se děje ve skutečnosti. Tento pojem v sobě zahrnuje vše, co podléhá sledování a přímému působení.

Jestliže ovšem metafyzickou stránku reality zavrhneme a bereme v potaz jenom materiální svět, aktivita všech živých bytostí včetně člověka se omezí na primitivní pohyb v rámci vnitřního záměru. Již víte, že pomocí vnitřního záměru se cíle dosahuje cestou přímého působení na okolí. Chceme-li něčeho dosáhnout, je nutno podniknout jisté kroky, a nikoli přešlapovat na místě, proto je třeba zabrat a vrhnout se do práce.

Materiální skutečnost je reálně hmatatelná a navíc okamžitě reaguje na přímé působení, čímž vytváří iluzi, že veškerých výsledků se lze dobrat jedině takto. Jenže v rámci materiálního světa se okruh reálně dosažitelných cílů zužuje. Může se počítat pouze s tím, co již existuje. Navíc se vše opírá o prostředky, kterých se nám obvykle nedostává, a o možnosti, jež jsou značně omezeny.

Absolutně vseje zde prodchnuto duchem soupeření, poněvadž příliš mnoho lidí touží dosáhnout jednoho a téhož. V hranicích vnitřního záměru se ovšem na každého nedostane. Kde pramení podmínky a okolnosti nezbytné pro cíl a vedoucí k úspěchu? Přece v prostoru variant.

Na této straně zrcadla existuje vše – v nadbytku a bez soupeření. Zboží tu sice nenajdete, ale celé kouzlo spočívá v tom, že si můžete vybrat cokoli jakoby z katalogu a zadat objednávku. Dříve či později bude splněna, a dokonce za ni nebudete muset platit – jenom musíte vyhovět vymezeným, nepřilíš náročným podmínkám – nic víc. Není to jako v pohádce?

Vůbec ne, naopak je to víc než reálné. Energie myšlenek se nevytrácí beze stopy, nýbrž dokáže materializovat sektor prostoru variant, jenž svými parametry odpovídá myšlenkovému vyzarování. Fakt, že vše, co má místo v našem světě, představuje výsledek vzájemného působení materiálních objektů, jen tak vypadá. Při zhmotňování virtuálně existujících variant ve skutečnost hrají neméně důležitou roli procesy, které probíhají v jemnohmotném plánu. Jejich příčinně následkové souvislosti zdaleka nejsou zřejmé, nicméně tvoří polovinu veškeré skutečnosti.

Materializace sektorů prostoru variant se zpravidla odehrává nezávisle na vůli, poněvadž myšlenkovou energií nedisponuje cíleně ani člověk, natožpak živočichové méně vyvinutí. Již v první knize o transurfingu jsme si ukázali, že vliv myšlenkových obrazů se projevuje především v podobě realizace negativních očekávání.

Člověk ukotvený v realitě života se potácí mezi prázdnými regály v obchodě, natahuje ruku ke zboží, na němž již visí cedulka prodáno. K dispozici zůstaly už jen výrobky nepříliš vysoké kvality, a za ty je třeba zaplatit odpovídající sumu. Namísto toho, aby se dotyčný prostě podíval do katalogu a objednal si to, co chce, začíná se chaoticky zmišovat v hledání, zahálet v dlouhých frontách, ze všech sil usiluje o to, aby se protlačil davem, a také se dostává do konfliktů s prodavači a zákaznicí. Nakonec vytoženou věc stejně nezíská, a problém se tak ještě umocní.

Mezitím tento neradostný jev nabývá především v jeho vědomí na důležitosti a postupnou materializací proniká do reality. Každá živá bytost svým jednáním na jedné straně a myšlenkami na druhé vytváří vrstvu svého světa. Všechny jednotlivé vrstvy se skládají na sebe, a každičký živý tvor tudíž přispívá svým dílem k formování reality.

Vrstva světa se vždy vyznačuje určitým souhrnem podmínek a okolností, z nichž se skládá obraz života určitého tvora (nadále budeme hovořit pouze o člověku). Životní podmínky mohou být různé: příznivé i méně milé, komfortní

i tvrdé, dobrotivé i agresivní. Nemalý význam má samozřejmě prostředí, které člověka přicházejícího na svět obklopuje. V životě se později rozvíjejí zejména v závislosti na tom, jak se konkrétní jedinec chová k sobě a okolní realitě. Jeho nazírání na svět v mnoha ohledech předurčuje průběžné změny v životě. Do reality se ztělesňuje ten sektor prostoru variant, jehož scénář a dekorace odpovídají směru a charakteru jeho myšlenek.

Tak se na formování samostatné vrstvy podílejí dva aspekty: na jedné straně zrcadla je to vnitřní záměr a na jeho druhé straně záměr vnější. Přímým působením vykazuje člověk vliv na předměty materiálního světa, kdežto svými myšlenkami ztělesňuje a do reality přináší to, co v ní dosud chybělo.

Budete-li tedy přesvědčeni, že to nejlepší na světě je již vyprodáno, skutečně na vás zůstanou jen prázdné regály. Pokud si myslíte, že

kvůli dobrému zboží musíte vystát předlouhou frontu a draze za ně zaplatit, tak tomu i bude. Jestliže budete posedlí pesimistickými očekáváním plnými pochybností, nevyhnutelně se stanou skutečností. Jestliže čekáte setkání s nepřátelským okolím, předtucha se naplní. Avšak stačí, abyste se nadchli nevinnou myšlenkou, že svět pro vás nachystal jen to nejlepší, a tak se také stane.

Podivín, který neví, že všechno lze získat jedině stěží, se jednou nepochopitelně ocitne u pultu, k němuž právě dovezli zboží, jako by bylo určeno speciálně pro něj. Ukazuje se, že první zákazník dostává vše zdarma. Za ním se zatím vytváří dlouhá fronta lidí, kteří jsou přesvědčeni, že realita života je mnohem pochmurnější a hlupáci prostě mají štěstí.

Život je hra, v níž svět dává svým obyvatelům neustále jednu a tutéž hádanku: „Hádejte, jaký jsem?“ Každý odpovídá podle svých představ: jsi agresivní, milý, veselý, zachmuřený, kamarádský, nepřátelský, šťastný, nešťastný.

Co je však zajímavé! V tomto kvizu vyhrávají všichni! Svět souhlasí úplně s každým a nastavuje před něho tvář, kterou si dotyčný objedná. My sami formujeme pomocí myšlenek vrstvu svého světa. Vysvětlení tohoto procesu se zakládá na několika principech. *První princip* zrcadla zní: svět odráží váš vztah k němu jako zrcadlo.

Do nejposlednějšího detailu odpovídá svět tomu, co si o něm myslíte. Proč se však zpravidla uskutečňují horší očekávání, kdežto sny a touhy se neplní? Odpověď nalezneme ve *druhém zákoně*, jenž hlásá: odraz se formuje v jednotě duše a rozumu.

Jestliže si rozum se srdcem neprotiřečí, vzniká neuvěřitelná síla vnějšího záměru, která materializuje sektor prostoru variant odpovídající obrazu myšlenek. V jednotě duše a rozumu tento obraz nabývá přesných obrysů, a proto se neprodleně zhmotňuje ve skutečnosti.

Avšak v životě nejčastěji dochází k tomu, že duše o něco usiluje, kdežto rozum pochybuje a nic nepřipouští, nebo naopak rozum uvádí přesvědčivá zdůvodnění, zatímco srdce zůstává lhostejné. Jestliže se jednota naruší, obraz se rozpíjí – doslova se rozdvouje: duše si přeje jedno, rozum tvrdí něco jiného. Přičemž se bezvýhradně shodnou na jediném: nepřijemnostech a nebezpečích.

Jestliže člověk něco nebo někoho nenávidí, pak z celé duše, a bojí-li se, pak celou svou bytostí. V jednotě nepřízně se rodí přesný obraz toho, čemu se chceme vyhnout. Duše a rozum jsou jako dva projevy reality: materiální a metafyzické, protínají se v jednom bodě a myšlenková podoba se realizuje ve skutečnosti. Ve výsledku platí, že dostáváme to, co odmítáme.

Přání na rozdíl od nebezpečí se tak snadno neplní, protože jednoty se v tomto případě dosahuje těžko. Duše odporuje rozumu, neboť ten propadl vlivu kyvadel a usiluje o dosažení cizího cíle. Rozum zas buď nerozpoznává svá skutečná přání, nebo nevěří v jejich reálné splnění.

Duální zrcadlo

Lidé se domnívají, že k dosažení cíle je zapotřebí přesně zformulovat objednávku, následně vypustit onu myšlenkovou podobu do prostoru a nějakou dobu na ni nemyslet, aby se nebránilo v naplnění onoho přání. Kdyby jen bylo vše tak snadné...

Uvedená technika funguje výhradně za podmínky splnění druhého principu zrcadla. Jednota duše a rozumu však může nastat pouze v ojedinělých případech, protože zbavit se zákeřných pochybností je prakticky nemožné. Co tedy dělat?

Pro danou situaci lze uplatnit *třetí zásadu* zrcadla: duální zrcadlo reaguje vždy se zpožděním. Pokud se nepodaří splnit druhý princip, je nezbytné pevnost dobýt dlouhým obléháním.

Představte si jednu neobvyklou situaci. Postavíte se před zrcadlo a nevidíte v něm vůbec nic – je tam prázdno. Teprve po chvíli, jako když vyvoláváte fotografii, se postupně vynořuje z pozadí nějaký obraz. V určitém okamžiku se začínáte usmívat, nicméně v odrazu vidíte stále tentýž vážný výraz. Zvednete ruce, ale v zrcadle se nikdo nepohnul a vše zůstává při starém. Ruce jste opět spustili, ale ani nyní se v zrcadle nic nezměnilo. Chcete-li se uvidět s rukama nahoře, musíte je tam držet určitou dobu.

Úplně stejně funguje duální zrcadlo. Až na to, že doba zpoždění je u něj nesrovnatelně delší, a proto se změny nedají vypořádat. Materiální realizace je inertní jako smůla. Nicméně myšlenkový obraz či *diapozitiv*, jak mu v transurfingu říkáme, může být materializován

do posledního detailu. Musí být splněna pouze jedna zásadní podmínka: je nutné, aby byl diapozitiv přehráván v myšlenkách systematicky a dostatečně dlouhou dobu.

Jak vidíte, tajemství je prosté, a přesto vyjadřuje vše, co je nutné. Ani se nechce věřit, že jde o tak triviální záležitost. Jedná se o tuctovou, rutinní práci, a žádné kouzlo, zato to skutečně funguje. Jenom lidé nejsou zpravidla trpěliví. Se západem se nadchnou pro jakýkoli nápad, jenže poté jejich nadšení rychle opadá, až svou usmyslenou záležitost odsunou na někdy jindy. Chceme-li materializovat myšlenkovou podobu, musíme vykonat konkrétní kroky s diapozitivem. V opačném případě zázrak neočekávejte.

Otázku, kolik času je třeba k realizaci diapozitivu, lze zodpovědět v závislosti na tom, jak komplikovaný je stanovený cíl. Dokud bude rozum pochybovat o reálnosti dosažení toho, co jste si usmysleli, zůstane obraz rozmazaný. Avšak dříve či později se v zrcadle jakési obrysy rýsovat začnou. Sami poznáte, až vnější záměr pootevře potřebné dveře – možnosti vedoucí k cíli. Pak se i rozum přesvědčí, že tato technika nese ovoce a cíl, jak se ukazuje, je celkem realizovatelný. Postupně duše s rozumem splynou a myšlenkové vyzářování se zaměří na zcela konkrétní obraz. Nakonec se vytvoří odraz a stane se to, co obvykle označujeme za kouzlo: sen, jenž se zdál nespílitelný, se stane skutečností.

Amalgam reality

Pomocí techniky diapozitivů, popsané v první knize transurfingu, lze stvořit obraz, který zrcadlo světa promění ve skutečnost. Přesto by nebylo špatné, kdybyste si vedle konkrétního obrazu udrželi ve vrstvě svého světa jisté neměnné pozadí, jež by průběžně vytvářelo příjemnou atmosféru.

Snad jste si již všimli, že v různých zrcadlech vypadá váš odraz jinak. Tvář zůstává v zásadě tatáž, ale každé zrcadlo vykazuje jemné rozdíly. Na povrch pomalu vyplývají slabé, přesto zcela jasné odlišnosti týkající se například emocionálního zbarvení, nálady nebo psychologie osobnosti. V různých zrcadlech proto bývá odraz dobrý

nebo špatný, zdravý či nemocný, atraktivní či nepříliš zajímavý, teplý či chladný.

Mohlo by vás zajímat, čím může být takový rozptýl způsoben, když odrážející povrch musí lhostejně předávat přesnou kopii jednoho a téhož obrazu. Existuje však řada faktorů, které mají na předávání zobrazení citelný vliv. Jako u fotografie i zde hodně záleží na osvětlení, barevném pozadí a také na samotném zrcadle.

Již ve středověku si lidé povšimli svérázného kouzla benátských zrcadel, jejichž sklo se v celém světě proslavilo podivuhodnými vlastnostmi. Ovšem nebyla to zásluha skla. Lidé postřehli, že z nějakého nepochopitelného důvodu je mnohem příjemnější dívat se do zrcadla benátského než obyčejného. Tvář v odrazu nabývala na výrazné přitažlivosti.

Zdá se, že mistři z Benátek měli nějaké speciální tajemství. Do amalgámu – směsi pro odrážející povrch – přidávali zlato, díky čemuž ve spektru odrazu převládaly teplé odstíny.

Podobně lze upravit kousek duálního zrcadla speciálně pro sebe, a to tak, že si vytvoříte svůj vlastní amalgam. Vrstva světa se skládá z mnoha reakcí – vztahů člověka k sobě samému a také k ostatním projevům v okolí. Z tohoto spektra vztahuje třeba určit jednu hlavní linii, jež definuje převládající pozadí.

Jako dominantu lze použít například tuto formulu: „Můj svět se stará o mě.“ Člověk rád vyjadřuje svůj vztah v podobě nespokojenosti, pokud k ní má důvod, a dobré zprávy přijímá tak nějak lhostejně, jako by byly samozřejmé. Dělá to nevědomky a v podstatě reaguje ze zvyku.

Můj svět se zaobírá mnou

Nyní procitněte a využijte své výhody, že umíme vyjádřit vztah vědomě. Nasměrujte svůj životní pocit cíleně v souladu s dominantou a uvidíte, jak na to zareaguje zrcadlo. Bude to váš první krok na cestě ovlivňování reality.

Vzpomeňte si, že kdysi – když jste byli ještě děti – se svět skutečně zabýval vámi, a vy jste si toho nevážili a brali to jako samozřejmost. Nahlédněte do minulosti. Třeba jste se s tím setkávali i u babičky na

vesnici. Myšlenkový vzor se vrací do dávných časů, kdy jste se cítili pohodlně a klidně. Někdy si fragmenty vzpomínek vybavujete docela jasně. Zdá se vám, jako by se z kuchyně linula božská vůně – babička pečce buchty. Nebo možná sedíte na břehu řeky s udicí či jedete z kopce na sáňkách... jaké to bylo? Připomněli jste si ten charakteristický pocit klidu?

Kdysi to fungovalo, protože se o vás svět staral, což jste matně tušili, nicméně jste tomu nepřikládali žádný význam. Ani jste neměli zvláštní nároky. Zkrátka vám bylo dobře a tečka. Dítě, dokonce i když zlobí, nevkládá do své nespokojenosti duši. Bude ječet, dupat, mávat rukama, ale svět je opatrně a šetrně nese v náručí a přitom k němu laskavě promlouvá: „Copak se stalo, prasátko, že ses tak zamazalo? Tak se jdeme umýt!“

Človíček roste a svět mu obstarává to nejlepší, dopřává mu všechny nové kouzelné hračky a s láskou pečuje o svého miláčka, mazlíčka! Šťastlivec odhaluje horu nových příjemných věcí, protože všechno vidí poprvé a vše je nové, neuvědomuje si však, že v tyto chvíle si ve skutečnosti užívá života. To pochopí teprve za řádku let, až bude vzpomínat, jak dobře a krásně se míval ve srovnání s tím, jak žije teď.

Proč časem barvy života blednou a bezpečná pohoda se mění v ustrašené znepokojení? Protože s věkem přibývá problémů? Nikoli, to proto, že čím jsme starší, tím máme větší tendenci vyjadřovat negativní vztahy. Pocit nespokojenosti výrazně převýší prosté uspokojení z klidu a spokojenosti.

Člověk nechápe, že bez ohledu na vše, co se kolem něj děje, je nyní přece jen šťastný, a vyžaduje od světa stále více. Svěřencovy požadavky narůstají, zatímco on je stále rozmazlenější a nevděčnější. Rychle rostoucí požadavky však svět nedokáže uspokojovat a rozmazlenec opět ze všech sil vznáší nároky. Mění svůj vztah ke světu: „Jsi špatný! Nedáváš mi vše, co chci! Vůbec se o mě nestaráš!“ Do tohoto negativního vztahu se již zapojuje celá síla jednoty nespokojené duše a marnivého rozumu.

Jenže svět je zrcadlo, a proto nemá jinou možnost než smutně rozhodit rukama a odpovědět: „Jak si přeješ, holoubku. Ať je po tvém.“ Realita jakožto odraz myšlenek člověka se nakonec mění a nastavuje horší tvář. Jestliže k tomu dojde, důvodů k nespokojenosti

přibývá, což vztah člověka a světa ještě více narušuje. A tak se bývalý oblíbenec a miláček mění v osudem neobdařeného mrzouta, který si na svět věčně stěžuje a všude vykládá, že svět mu prý hodně dluží.

To je smutný obrázek. Dotyčný nechápe, že sám vše pokazil. Když vidí v odrazu zrcadla nějaké nepříjemné obrysy, upírá k nim pozornost a reflexivně jim dává najevo negativní postoje, které k nim zaujímá, následkem čehož se situace oproti dřívějšímu ještě zhorší. Realita v odrazu postupně bledne a obraz se zahaluje temnotou. Vrstva světa konkrétního jedince tak ztrácí bývalou svěžest barev a je ještě ponuřejší a nevlídnější.

A přece lze vše obratem vrátit! Jak pocit klidné pohody a chuť zmrzliny z dětství, tak pocit novoty a naděje na lepší časy a taktéž i radost ze života. Dokážete to snadno. Lze jen stěžít uvěřit, že je to tak jednoduché. Ale zkuste to a vyzkoušejte, co vám radím. Nikoho nenapadne, že by mohl svou vrstvu světa obnovit, pokud se mu podaří začlenit vztah k realitě pod vlastní vědomou kontrolu. Jaký životní pocit si vypěstujete, tak se vám bude jevit i okolní svět. Není to jen planá výzva, abyste se na svět dívali optimisticky. Hovořím o konkrétní činnosti směřující k ovlivňování vaší vlastní reality.

Stanovte si pravidlo, že ať se od této chvíle bude dít cokoli, udržíte svůj vztah pod kontrolou. Nevadí, že se v daný okamžik necítíte tak dobře, jak byste si přáli. V každém případě není vše tak zlé a nepochybně by mohlo být mnohem hůř. Kameny se z nebe nevalí, půda vám pod nohama nehoří a na každém kroku vás nestíhá divá zvěř.

Ano, svět se velmi změnil od té doby, kdy jste vůči němu ochladli. Vzpomeňte si, jak vás nosil na rukou, krmil babiččiny preclíky, vykládal vám pohádky. Ale vyrostli jste a mezi vámi a světem se rýsuje stěna odcizení. Hřejivá bezprostřednost přerostla v lhostejnost, důvěra se změnila v bázeň a přátelství ve střízlivou úvahu. Přesto se svět nerozohnil a nezanevřel na vás. Jen se smutně utišil a zadumaně kráčí vedle vás jako starý druh, jemuž jste ublížili chladným přijetím.

Rozhlédněte se. Váš svět se ještě stále stará. Ty stromy a květiny zasadil pro vás. Tam je slunce, nebe, mraky – nevěnujete jim pozornost, ale dokážete si představit, že by neexistovaly? Večer po těžkém pracovním dni máte možnost si odpočinout a užít si klidu a pohodlí, zatímco za oknem vane chladný vítr a lije jako z konve. Svět

vás stejně jako dříve krmí a ukládá do postýlky. Dívá se na vás a s lítostí vzpomíná na šťastná léta. Vy se lhostejně otáčíte a usínáte s pevným přesvědčením, že svět je zase o něco horší a staré dobré časy se nevrátí.

Jenže svět se nezměnil, stejně jako se nemůže změnit zrcadlo. Jiný je váš vztah k němu, a tedy i realita, jež odráží vaše myšlenky.

Nyní se vzchopte, otevřete oči, zvedněte se a rozhlédněte kolem – je to on, ten bývalý svět, který se o vás staral a s nímž jste kdysi tak dobře trávili svůj čas. Umíte si představit, jak se zaraduje, až zjistí, že jste se konečně probudili?

Teď jste opět spolu a vše bude zase jako dřív. Jenom onoho starého oddaného služebníka už nikdy neurážete svým nevděčným chováním. A především nechvátejte. Podle třetího principu zrcadla je na to, aby se původní stav obnovil, potřeba čas. Zpočátku se budete muset obrnit trpělivostí a naučit se sebeovládání. Musíte pochopit, že se věnujete konkrétní činnosti směřující k formování vaší reality.

Dílo spočívá v následujícím: jestliže se setkáváte s jakýmkoli, dokonce i sebemeně významnými okolnostmi, opakujte si vzorec amalgámu – skutečně v každém případě, ať se děje, co se děje. Pokud natrefíte na úspěch, nezapomeňte si potvrdit, že svět se o vás opravdu stará. Toto tvrzení pronášejte u každé sebemenší drobnosti. Narazíte-li na zápornou okolnost, přesto tvrdte, že se vše vyvíjí, jak má, dle principu koordinace záměru.

Ať se budou okolnosti kombinovat jakkoli, vaše reakce musí být jednoznačná – svět se o vás v každém případě stará. Pokud se vám něco podařilo, věnujte tomu zvláštní pozornost, a pokud ne, dodržujte princip koordinace záměru, a tak se stále budete držet úspěšné dráhy života. Nemusíte přece vědět, jakých nepříjemností vás svět šetří a jak to dělá. Důvěřujte mu.

Musíte se naučit věřit mu. Jestliže se člověk ocitne v těžké situaci, má tendenci spoléhat spíše na vlastní síly než na šťastný vývoj událostí. Větší dítě umíněně tvrdí: „Já sám!“ Tehdy je svět poustí na zem a dává mu možnost jednat samostatně: „Jak chceš, hochu. Kráčeš po svých.“

Rozpusťte led nedůvěry. Narazíte-li na problém, i kdyby byl sebevíce důležitý, řekněte si: „Dovoluji světu, aby se o mě trochu postaral.“ Neznamená to, že nesmíte nic podniknout a musíte sedět s

rukama složenýma v klíně. Hovořím o tom, abyste si přivykli na myšlenku, že se vše dobře vyvine samo o sobě, z principu. Zrcadlo řádně odrazí vaše představy: „Tak tomu bude, jestliže si to myslíte.“

Zvykněte si na myšlenku, že se o vás svět stará v záležitostech drobných i těch nejdůležitějších. Vyšli jste z domu bez deštníku a zdá se, jako by se právě schylovalo k dešti. Nemusíte se vracet. Řekněte si: „Jdeme se společně se světem projít.“ Svému světu řekněte: „Však ty se o to postaráš, ne?“ A on samozřejmě odpoví: „Jak chceš, člověče.“ Klidně se na něj můžete spolehnout. Pršet nebude, a pokud ano, svět vám včas poskytne úkryt.

Avšak v případě, že jste o něm pochybovali a neuspěli jste, nebuďte dotčení, že se o vás svět nepostaral. Nezapomínejte, že stojíte před zrcadlem, v němž se zkrátka přesně odráží váš životní pocit – nic víc, nic míň. Kvůli pochybnostem se nemusíte příliš rmoutit, a už vůbec s nimi nebojujte, poněvadž je to marné. Nechejte nějaký prostor i omylům a neúspěchu. Především musíte udržet základní směr.

Obecně platí, že pokud světu dovolíte, aby o vás pečoval, lze se na něj v mnohém spolehnout. Člověk není uzpůsoben k tomu, aby se vyrovnal se všemi problémy sám. Přenechejte je světu, jenž má nezměrně více možností než vy. Například navzdory pomoci svého záměru se nedokážete vyvarovat všech nebezpečí, protože vrstva vašeho světa se prolíná s mnoha cizími vrstvami. Namísto toho, abyste soustředili svůj záměr na vlastní bezpečnost, nasměrujte jej na formování světa, který se o vás stará a pečuje o vás. Pak se do díla vloží záměr vašeho světa.

Podle toho, co vás nejvíce znepokojuje, si můžete vybrat nějaký speciální amalgam. Volit můžete z následujících variant: „Můj svět mi vybírá jen to nejlepší. Pokud se pohybuji v proudění možností, svět mi jde vstříc. Vrstvu svého světa utvářím sám. Můj svět o mě pečuje. Můj svět mě zbavuje problémů. Můj svět se stará o to, abych si žil snadno a v pohodlí. Objednal jsem si a svět mi má přání plní. Já to vědět nemusím, ale můj svět ví, jak se o mě má postarat. Můj záměr se realizuje, vše k tomu směřuje a vše postupuje tak, jak má.“

Můžete si také vymyslet svůj vlastní amalgam anebo jich pronášet hned několik. Opakuji, že hlavně musíte setrvat ve své trpělivosti a nepřestávat zmiňovat vzorec amalgámu v každém šťastném okamžiku.

Houževnatost je potřeba pouze ze začátku, dokud si nezvyknete. Potom půjde vše jako po másle.

V této jednoduché technice se skrývá ohromná síla, o níž nemáte ani tušení. Jestliže ovlivňujete svůj vztah ke světu, ovlivňujete realitu. Duální zrcadlo ztělesňuje oblasti prostoru variant, kde se sám svět stará o vaše dobro. Časem si vytvoříte celkem obstojnou realitu.

Připravte se na to, že váš čeká velkolepá kaskáda příjemných událostí. To říkám bez nejmenšího zveličení. Vrstva vašeho světa se bude doslova před očima přetvářet tak, že se nebudete stačit divit svým úspěchům. V jistý okamžik pochopíte, že do zrcadla světa už nikdy nebudete nahlížet jako dříve. Ten nastane, jakmile ucítíte, jak se zvedá vítr změn. Vy i váš svět budete opět spolu. On se o vše postará – tomu musíte věřit.

V honbě za odrazem

Svým životním pocitem člověk utváří individuální vrstvu světa – samostatnou realitu, jež získává konkrétní odstín v závislosti na vztazích dotyčné osoby. Mám-li se vyjádřit obrazně, vznikají tam určité povětrnostní podmínky, které mají na svědomí ranní svěžest v záři Slunce či pošmourno a liják, uragán nebo jinou přírodní katastrofu.

Žijeme v domnění, že do jisté míry se okolní skutečnost formuje jakožto výsledek bezprostředního působení člověka. Jenže myšlenkové formy ovládají stejně velkou sílu, jen se jejich práce neprojevuje tak zřejmě. Nejvíce problémů pramení v každém případě z negativního postoje, následně se celá ta pomíchanina vzniklá na metafyzické úrovni musí rozmotat na fyzické úrovni. A to rozhodně není jednoduché.

Obecně obraz samotné reality závisí na tom, kam konkrétní jedinec míří, a to s ohledem na vše, co ho obklopuje. Přičemž jeho nasměrování je podmíněno tím, co se děje okolo. Tak vzniká uzavřená smyčka zpětné vazby: realita se formuje jako odraz obrazu myšlenek člověka, a obraz se zase v mnoha ohledech vymezuje samotným odrazem.

Stojí-li člověk před zrcadlem, upírá na něj zrak, aniž by se na sebe snažil pohlédnout zevnitř. Tak dochází k tomu, že hlavní roli v řetězci zpětné vazby nehraje obraz, ale odraz. Dotyčný se nachází v moci zrcadla, protože jako očarovaný hledí na svou kopii. Nenapadne ho, že lze změnit samotný originál. Právě kvůli této omezené pozornosti upřené na odraz dostáváme to, co si aktivně nepřejeme.

Naši pozornost obvykle zcela ovládají negativní zážitky. Zabýváme se tím, co nás neuspokojuje. Přemýšlíme o tom, co nechceme, a nechceme to, o čem přemýšlíme. Takový je paradox; takový je začarovaný kruh. Jenže k tomu, co si přejeme nebo nepřejeme, zrcadlo nepřihlíží, ono zkrátka přesně předává obsah obrazu – nic víc, nic méně.

Nastává dokonale nesmyslná a hloupá situace, protože takto s sebou věčně vláčíme to, co odmítáme. Neplatí, že mým nepřítelem je můj jazyk, mými protivníky jsou myšlenky. Bez ohledu na to, jak absurdně to zní, je tomu skutečně tak.

Co se děje, jestliže člověk něco nenávidí? Do jeho pocitu se vkrádá jednota duše a rozumu. Konkrétní a zřetelný obraz, který se bezchybně odráží v zrcadle, mu vyplní celou vrstvu světa. Co dotyčný nenávidí, toho se mu v životě dostává nejvíce. Nakonec se ještě více rozčílí, čímž své pocity umocní. V myšlenkách posílá všechny někam pryč: „Běžte všichni do háje!“ a zrcadlo mu jeho bumerang obratem vrací. Jestliže poslal pryč on ostatní, oni mu ukazují tentýž směr. Množství problémů narůstá? Aby ne! Pokud stojí před zrcadlem a naříká: „Kéž by ses propadlo!“ – jaký odraz tam vznikne? Samozřejmě bude následovat jeho pád.

Podobně do vrstvy žalobce proniká předmět odsouzení. Představte si typický příklad: zlostná starší osoba se na celý svět dívá vyčítavě. Ona sama je živým ztělesněním přísné a vzorné spravedlnosti – před lidmi i před zákonem. Celý zbylý svět musí nést odpovědnost za to, že jí něco nevyhovuje. Obrázek je zformulován maximálně konkrétně a jasně. Jestliže takto povýšeně hledí do zrcadla, vytváří kolem sebe rovnocennou skutečnost, tedy absolutní nespravedlnost. Jak by na to měl jinak svět reagovat? Ani danou osobu neodsuzuje, ani sám sebe neospravedlňuje. Svět se díky své charakteristické vlastnosti jeví přesně takovým, jak si jej lidé představují.

Totéž se děje v případě, že je vám něco nepříjemné. Pokud se například žena příliš negativně staví ke konzumaci alkoholu, bude předurčena setkávat se s ním na každém kroku. Neustále ji bude rozčilovat pijáctví v různých projevech, až se nevědomě provdá za alkoholika. Čím silnější bude její odpor, tím více bude manžel pít. Čas od času se možná pokusí s tímto nešvarem skoncovat. Jenže ona to tak intenzivně nesnáší, že si svou zášť doslova vychutnává a vášnivě tvrdí své: „Beztak pít nepřestaneš!“ A skutečně, chybí-li muži pevný záměr, může žena, která zabeďněně trvá na své nenávisti, podsunout svou myšlenkovou podobu do vrstvy jeho světa.

Sklony k pesimistickým očekáváním vůbec vypadají neatraktivně, zejména pak naladění typu: „Beztak se nic nepodaří!“ se podobá sadomasochismu. Pesimistovi se dostává překrouceného zadostiučinění, když se opájí svým těžkým údělem: „Svět je tak hrozný, že už se nedá nic dělat. Patří mu to a mně též!“ Tento patologický zlovyk nacházet opojení v negativismu se rozvíjí spolu s vlohami ústíci k přikojí: „Jsem tak výjimečný! Vy to neoceňujete! To je vrchol nespravedlnosti! Ukřivdili jste mi a nepřemlouvajte mě. Však uvidíte, až zemřu.“ A jak to dopadá? V zrcadle nejenže se odráží, ale spolehlivě se upevňuje obrázek fatálního nezdaru. Ukřivděný si sám objednává neúspěšný scénář a poté obchoduje: „No, co jsem říkal?“ A zrcadlo jen plní objednávku: „Jak si přejete!“

S takovým osudovým odsouzením smolař konstatuje své nezáviděníhodné rozpoložení: „Celý život je nepřetržitou temnotou a přede mnou žádné světlo.“ Ze všech sil si tento osud nepřejde, a proto veškerou myšlenkovou energii věnuje obviňování a lítosti. Co však může zrcadlo odrazit, je-li v obraze absolutní nespokojenost? Jaký je obraz:

„Jsem nespokojený! Já to nechci!“ takový je odraz: „Ano, jsi nespokojený a nechceš to.“ Opět jde pouze o samotný fakt, nic víc, nic máj.

Nespokojenost má v sobě tutéž paradoxní povahu – plodí sama sebe. Existuje jedno „zlaté“ pravidlo, jež bychom mohli vložit do učebnice pro absolutní idioty. „Jestliže se sám sobě nelíbím, tak se sám sobě nelíbím.“ Uvedený tautologický výrok obsahuje princip, kterým se kupodivu řídí většina lidí.

Vezměme si kupříkladu vzhled. Určitě jste si všimli, že prakticky všechny malé děti jsou velmi sympatické. Kde se bere tolik dospělých, již bývají se svým vzhledem tolik nespokojení? Z téhož pramene – ze zrcadla, které obratem vrací veškeré nároky. Do krásy vyrůstají ti, u nichž převažuje sklon kochat se sebou – v tom spočívá jejich tajemství. Řídí se pravidlem: „Pokud se sám sobě líbím, pak k tomu budu mít stále více důvodů.“

Zcela jiná situace nastává, říká-li obraz svému odrazu: „Trošku jsem přibrala, potřebuji zhubnout.“ Načež zrcadlo chladně odpoví: „Ano, jsi tlustá, musíš zhubnout.“ Nebo: „Nějak jsem pohubl, měl bych zase něco nabrat.“ Následuje reakce: „Ano, jsi neduživý, musíš se spravit.“ Realita se ozývá jako echo, ozvěna, jež potvrzuje to, co slyší.

Podobně samu sebe pěstuje člověk komplex méněcennosti. Nízké sebehodnocení následuje odpovídající rozsudek, který zrcadlo přetváří ve skutečnost. „Nemám žádný zvláštní talent?“ – „Ano, jsi úplná nula.“ – „Nezasloužím si snad lepší osud?“ – „Ne, s ničím lepším počítat nemůžeš.“

A pokud ještě navíc máte vrozený pocit viny, pak je vše ztraceno. „Jsem vinen? Musím svůj dluh odpracovat?“ – „Ano, zasloužíš si trest, jež následně dostaneš.“ Jak jinak? Pokud člověk, byť nevědomky, cítí svou vinu, co se musí odrazit v zrcadle? Trest – zajisté!

Má cenu uvádět, že nespokojenost a strach se realizují taktéž bezprostředně? Člověk se obává tolika věcí, že většina z nich se nestane jen proto, že je k tomu potřeba většího výdeje energie. Neštěstí a katastrofy představují vždy nějakou anomálii, jež narušuje rovnoměrné proudění variant. Pokud ovšem nežádoucí událost leží nedaleko proudu, musí k ní dojít, protože člověk ji svými myšlenkami přitáhne.

Pochybnosti fungují naopak. Pochybnosti na rozdíl od strachu, který fixuje pozornost na možnou realizaci nějaké události, se více starají o to, že se něco nestane. A samozřejmě v mnoha případech jako naschvál dochází k jejich naplnění. Ale proč naschvál? To jen nám se zdá, že tu funguje zákon schválnosti. Ve skutečnosti zrcadlo zkrátka odráží obsah myšlenek.

Usilovná snaha o to, abychom se něčemu vyhnuli, v každém případě výrazně zvyšuje pravděpodobnost, že k tomu právě dojde. Vše se děje naschvál, což nás nezdědka uvádí do ještě většího rozčilení, které v nás přetrvává většinu času. Rozhořčení dokresluje obecný obrázek životního pocitu, že se cítíme nepříjemně. A tak se tvoří individuální realita, v níž vše směřuje k tomu, aby se nepohodlí zachovalo, ba ještě vyostřilo.

Člověk sám svým negativním vztahem zahaluje vrstvu svého světa do černých tónů. V realitě se odráží jakýkoli vztah, do nějž se vloučí nejistý pocit duše a pevné přesvědčení rozumu. A přitom doslova jedno s druhým, nezávisle na tom, co chce dotyčný vyjádřit: náklonnost či neuznání. Zde se uplatňuje *čtvrtý princip* zrcadla: zrcadlo jednoduše konstatuje obsah vztahu, přičemž ignoruje jeho nasměrování.

Jak postupuje normální člověk, jestliže vidí, že se realizuje to, co si nepřeje? Namísto toho, aby pohlédl na obraz, veškerou svou pozornost věnuje odrazu a snaží se změnit právě ten. Odraz je fyzická realita a působit na něj lze pouze v rámci vnitřního záměru. Tedy pokud svět neposlouchá a vůbec se nepohybuje správným směrem, je třeba jej chytit pod krkem a vší silou jej vrhnout tam, kam potřebujeme. To je těžký úkol, v mnoha případech dokonce nespílitelný. Jde o to, že situace je obecně neutěšená: jedinec, jenž stojí před zrcadlem, se pokouší rukama zachytit svůj odraz a něco s ním provést.

Vnitřní záměr usiluje cestou přímého působení o změnu již uskutečňované reality. Dům je postaven, nikoli ovšem tak, jak bychom si přáli. Je třeba jej rozebrat a znovu sestavit, ale ani poté nedopadne vše tak, jak jsme si představovali. Dotyčný má pocit, jako by seděl za volantem neovladatelného vozidla. Brzdy nefungují, motor chvíli vynechává a v jiný moment řve na plné pecky. Řidič se snaží sladit s realitou, jenže vůz se chová zcela nepředvídatelně.

Aby se vozidlo vyhnulo překážce, musí logicky uhnout ze silnice, avšak děje se úplný opak: od okamžiku, kdy nebezpečná překážka ovládla pozornost, se střet s ní stává nevyhnutelným. Volantem točíte na jednu stranu, přesto vás to zanáší na druhou. A čím úporněji brzdíte, tím jedete rychleji –

Takže nakonec to není tak, že člověk ovlivňuje realitu, ale realita ovlivňuje jeho. Vyvolám si pocity z dávného dětství: běžím a křičím ze všech sil. Svět se mi nechce poddat – takhle mi ublížil! Nic nechci poslouchat ani chápat. Zkrátka běžím a ječím a můj řev se moduluje údery nohou o zem. Vybavili jste si, jaké to je? To já jsem tak tupý! Dospělí se mi snaží cosi vysvětlit, ale mně se to vůbec nechce rozebírat. Všechno musí být po mém. Tečka.

Povyrostl jsem, ale nic se nezměnilo – ani tak jsem nic nepochopil. Jako dříve dupu nohama a potřebuji, aby mi svět naslouchal. Jenže on mi dělá samé naschvály, takže zase běhám a křičím. Běžím vstříc realitě, avšak vítr vnitřního záměru mi šlehá do tváře. Přesto je vše marné – realita ovlivňuje mne, nutí mě reagovat negativně, a tím se situace zhoršuje.

Jak lze řídit tento bláznivý automobil? Co musí člověk udělat, kde se vyskytla chyba? Náš omyl spočívá v tom, že se díváme na odraz a nemůžeme se odtrhnout. Zde problém pramení, a tudíž je třeba s tím něco provést.

Především se musíte přestat honit za odrazem a zastavit. To znamená, že je třeba odtrhnout zrak od zrcadla a vzdát se vnitřního záměru vrátit svět do vyjetých kolejí. V tu chvíli se poblázněný automobil zadrhne na místě, také realita se zastaví. A dále se děje neuvěřitelné: svět vám sám jde vstříc.

Svět vám jde vstříc

Běžný lidský rozum se neúspěšně snaží působit na odraz v zrcadle, a přitom je nutné změnit obraz. Obraz představuje směr a charakter myšlenek člověka. Celá potíž spočívá v tom, že lidé se zpočátku dívají na zrcadlo a až později vyjadřují svůj vztah k tomu, co vidí. Tímtež dávají najevo svůj záměr, což skutečnost ještě umocňuje.

Původcem všech nových negativních rysů v zrcadle jsou sklony k negativismu. Individuální vrstva světa se halí do ponurých tónů a plní se událostmi, jež jsou pro jejího majitele těžko přijatelné. Jestliže pak dotyčný klesá na duchu, intenzivněji se stahují i mračna v zrcadle. Poté stačí, aby se naladil agresivně, a i celý svět se okamžitě naježí. Dávejte pozor: pokud jste se s někým nepohodli, razantně jste

vyjádřili svou nespokojenost, nutně musí následovat další nepříjemnost. Čím více se budete rozčilovat, tím více se budou řetězit další trápení – všichni v okolí vás začnou něčím provokovat.

V tom případě jste k zrcadlu přivázáni provázky důležitosti. Vždyť vše, co se tam odehrává, je vlastně váš život a ten má přece největší význam. A to, co vidíte, se vám buď líbí, nebo nelíbí. Rozhodně se však vaše myšlenky svým obsahem včleňují do odrazu, a stávající situaci tak ještě upevňují. Poněvadž obraz se nachází v moci odrazu, i vy se noříte do úplné závislosti na skutečnosti, jež vás obklopuje.

Čím jste si nejistější, tím silněji se k zrcadlu upínáte. Není důležité, co si myslíte, hlavní je to, o čem přemýšlíte. Ať už se vám odraz líbí, nebo ne, beztak o něm budete přemítat. Význam má pouze obsah myšlenek. Neuznání vždy směřuje opačným směrem: „Přestaň otravovat!“ nebo „Už toho mám dost!“ Ovšem vztah nezávisle na nasměrování v sobě nese předmět nespokojenosti. A pocit nejistoty, vznikající v jednotě duše a rozumu, dodává obrazu ostré rysy. Ve výsledku pak v odraze začíná převládat to, co odpovídá obsahu obrazu.

Kvůli tomu se chudí ocitají ve větší nouzi a díky tomu bohatí bohatnou – dívají se do zrcadla světa a každý z nich komentuje úhel reality, která je obklopuje. Ona realita člověka pohlcuje jako bahno. Stařenka, jež očekává penzi. Upracovaná žena, která jede s těžkými taškami v přeplněném autobuse. Nemocný, jenž putuje po lékařských zařízeních. Všemi svými myšlenkami jsou uzavřeni v oné ponuré skutečnosti. V tutéž dobu si někdo jiný života užívá: moře, jachty, cestování, přepychové hotely, drahé restaurace – cokoli, co si duše zamane. Ve všech případech nezávisle na charakteru prostředí probíhá konstatování faktu: „Takto žijeme.“ Přesněji žijeme podle toho, jaké myšlenky si o své existenci připouštíme. Zrcadlo obsah obrazu myšlenek potvrzuje a upevňuje.

Na tomto místě nelze vznášet tradiční námitky, že se u každého liší výchozí podmínky: někdo se narodí v chudobě, jinému zůstalo bohatství dědictví. Výchozí bod skutečně v mnohém předurčuje, jaký obraz života bude zmíněn na úvod a jak se bude rozvíjet v budoucnu. To však vůbec neznamená, že by startovní kapitál řešil vše. Existuje mnoho příkladů, kdy se lidé z nejnižších vrstev propracovali do nejvyšší společnosti, a naopak kdy se bohatí lidé propadli do chudoby.

Že by se jednalo o zřídka výjimky, jež pouze potvrzují pravidlo? Patrně to tak může být, ovšem jsou-li výjimky vůbec možné, znamená to, že ono pravidlo už tak neotřesitelné není. Ať se ocitnete v sebevíc hluboké propasti, vězte, že vše lze změnit, i radikálně. Není až tak důležité, že netušíte, jak toho dosáhnout. Nemusíte znát konkrétní řešení – najde se samo.

Zdá se vám, že jste se ocitli v moci okolností, které nejste schopni změnit? Ve skutečnosti se jedná o iluzi, dekoraci s rekvizitami, již lze snadno nabourat přáním. Jde o to, že všichni nevědomky chodíme v uzavřeném kruhu: pozorujeme realitu – zaujímáme k ní vztah – následně jej vyjadřujeme – a zrcadlo upevňuje obsah vztahu v realitě. Chceme-li změnit tvář reality, musíme z kruhu vystoupit.

I vy se díváte na realitu kolem sebe a zdá se vám, že ji změnit nelze. Skutečně vám to nejde. Vnitřním záměrem se snažíte působit na odraz, avšak nedokážete na něj vyvinout žádný důrazný nátlak. Tato strana zrcadla totiž nabízí příliš málo možností. Vy jste naopak schopni kontrolovat vlastní vztah k realitě, proto se díla dále může chopit vnější záměr, pro který neexistuje nic, co by bylo nesplnitelné. Na opačné straně zrcadla totiž existují takové varianty vývoje událostí, o nichž lidský rozum nemá ponětí.

Míníme-li spustit mechanismus vnějšího záměru, je třeba splnit *pátou tezi* zrcadla: je nutno přeorientovat pozornost z odrazu na obraz. Jinými slovy, musíte dostat své myšlenky pod kontrolu. Nesmíte přemýšlet o tom, co nechcete a čemu se snažíte vyhnout, nýbrž o tom, čeho si dopřáváte a o co usilujete.

Ještě jednou pohlédněte na vzorec uzavřeného kruhu, v němž se člověk pohybuje doslova jako oslík. Je k zrcadlu připoután svým vztahem – primitivní reakcí na skutečnost – a snaží se dohnat odraz ve snaze něco v něm změnit. A nyní zkusme obrátit zrcadlový kruh opačným směrem: vyjadřujeme vztah – zrcadlo upevňuje obsah vztahu v realitě – pozorujeme realitu. Co se bude dít?

Primitivní a bezradné konstatování odrazu končí a na jeho místo přichází komentování obrazu směřované a cílené. Namísto toho, abych ze zvyku dával najevo nespokojenost kvůli tomu, co uvidím v zrcadle, odvracím se od něj a začínám si v myšlenkách utvářet obraz, který bych vidět chtěl. To je cesta ven ze zrcadlového labyrintu. Svět se zastavil a poté mi vyšel vstříc. Už neběžím, ale stojím na místě a

nyní se ke mně blíží sama realita a do obličeje mi již vane jiný vítr – vítr vnějšího záměru.

Vše jsem udělal naopak: skončil jsem s marnou honitbou za odrazem, nechal jsem svět být a dopřál jsem mu, aby se sám vybarvil podle mých myšlenek. Zrcadlový kruh zůstal uzavřen, ale já už se po něm nepohybují – točí se sám, poháněn vnějším záměrem, jenž vystřídal záměr vnitřní. Pouze v myšlenkách cíleně formuji vytoužený obraz a duální zrcadlo již ztělesňuje odpovídající sektor prostoru variant ve skutečnosti.

Jediná potíž spočívá v neobvyklosti situace. Nejsme zvyklí na to, aby se prvek pozorování reality stavěl až na konec kruhu. Spíše jsme přizpůsobení jednat dle pravidla: „Co vidím, na to myslím.“ Posíláme světu svůj názor a on nám jako ozvěna obratem vrací negativní podstatu: „Nechci, aby přšelo!“ – přšelo, přšelo... „Nechci se učit!“ – učit se, učit se... „Nechci pracovat!“ – pracovat, pracovat... Nakonec se ve skutečnosti ztělesňuje nejčistší obsah vztahu.

Lze si představit následující monolog zrcadla, které je z věčného zmatku náležitě upachtěné.

„Je ti zle. Dobře tedy, co by ti přišlo vhod, aby ti bylo lépe? Nechceš mi to říct? Snad se konečně uvolíš sdělit mi jasně, co si přeješ? Víím, že se ti něco nelíbí. Tak povídej, nejlíbeznější človíčku, co by sis přál?“

Vše je velmi prosté: negativní vztah musíte nahradit pozitivním, a proto je třeba provést inventarizaci myšlenek a vymýtit z nich všechna ne. Nespokojenost, nežádostivost, neuznání, nesouhlas, nenávisť, nedůvěra v úspěch a tak dále – veškerý odpad tohoto typu musíte hodit do pytle a odnést na smetiště. Myšlenky nasměřujte na to, co chcete a co se vám líbí. Tehdy se budou v zrcadle odrážet pouze příjemné věci.

Je třeba pochopit, že slušně vyhlížející realita se nevytvoří naráz, budete potřebovat trpělivost a uvědomění. Situace se však oproti dřívějšímu liší: nereagujete na okolní skutečnost, nýbrž přebíráte velení a sami cíleně vysíláte do světa své myšlenkové formy. Navzdory evidentnímu negativnímu odrazu vyjadřujete pozitivní vztah. Ano, je to poněkud neobvyklé, ale co vám připadá lepší: být držen v moci okolností jako normální lidé, nebo nakládat se svým osudem dle vlastního uvážení?

Lidé se ladí na určitou notu podle toho, jak reagují na hromadící se okolnosti, šťastné či nešťastné. Sklony k negativismu zpravidla udržují skleslého ducha. Je dobré k věcem přistupovat jinak a vlastní naladění cíleně modelovat. Už jen vědomí toho, že jsme schopni ovlivnit realitu, ducha výrazně vyzdvihuje. Svým záměrem si vybírám barvy pro svou realitu a bez ohledu na okolnosti se naladuji na optimistický tón. Dělán to vědomě, a tudíž nereaguji na vnější podnět primitivním způsobem. Tento zvyk si musíte osvojit. Vyladění vám pomůže zvládnout diapozitiv – hudební, vizuální – podle toho, co se vám líbí víc. V ideálním případě by to měl být obrázek dosažení vašeho cíle, abyste se cítili maximálně skvěle.

Na druhou stranu buďte připraveni na to, že ve vrstvě vašeho světa nebudou nějakou dobu pozorovatelné žádné změny. Nebo se vám naopak jako naschvál budou stávat samé nepříjemnosti. O co tedy jde? Jsou to samé dočasné nepříjemnosti, které se pojí s přesunem na novou úroveň vztahů s realitou. Víte přece, že zrcadlo reaguje se zpožděním. Na nic se neohlížejte a zpracovávejte svou vrstvu. Klidně si dejte pauzu, během níž se určitě nic nestane. Měli byste se chovat doslova jako v pohádce, v níž se praví: „Jestliže se ohlédneš, zkameníš!“ V zrcadle se může vybarvovat jakákoli lotrovina, které nebudu rozumět: přesto není úniku – dříve či později se v něm odrazí obraz, jež vytvořím ve svých myšlenkách. Nepodlehnu-li pokušení a neohlédnu se a zároveň budu trvat na svém, v zrcadle se vymodeluje moje realita. Vše bude po mém.

Životní pocit musí odpovídat tomu, jako už byste měli to, co chcete, nebo byste to měli získat. Pamatujte na to, že zrcadlo materializuje vše, co je obsaženo ve vašich myšlenkách. Pokud vás například neuspokojuje váš vzhled, díváte se do zrcadla bez uspokojení. Veškerá vaše pozornost je nasměrována na nepěkné rysy, které se vám na sobě nelíbí, což i peprně komentujete. Musíte pochopit, že v zrcadle světa se odrážíte podle toho, jaký vztah zaujímáte sami k sobě.

Zaveďte si nové pravidlo – do zrcadla světa se nedívejte, nýbrž jej pokradmu pozorujte. A vše propouštějte přes filtr, který dobré věci vychytává, zatímco špatné ignoruje. Soustřeďte pozornost na to, co chcete získat. Co jste dělali dříve? Utvrzovali jste se v přesvědčení: „Jsem tlustá a nehezká. Takto se sobě nelíbím.“ Zrcadlo tento fakt

podtrhlo: „Skutečně tomu tak je.“ Nyní máte jiný úkol – vyhledejte v sobě pouze ty rysy, jež se vám líbí, a zároveň si v myšlenkách představujte vytoužený obraz. Od této chvíle se věnujete pouze tomu, že hledáte a nacházíte stále nová potvrzení kladných změn: každým dnem je vše lepší a lepší. Budete-li se touto technikou zabývat pravidelně, brzy budete žasnout.

Obecně lze tedy říci, že zpočátku je nutno formovat vztah a teprve potom se dívat do zrcadla, nikoli naopak. Aby si na to člověk zvykl, je k tomu zapotřebí určitý čas. Nicméně to za námahu jistě stojí, poněvadž nyní budete ovlivňovat vy realitu, a nikoli ona vás. Vzhledem k inertnosti materiální realizace se odraz kousek po kousku mění v pozitivní. Ve vrstvě vašeho světa bude nakonec tolik příjemných věcí, že už se k rozveselení nebudete muset přemlouvat. Zrcadlový kruh se roztočí snadno a nenuceně. Především s ním musíte pohnout a popohnat jej svým záměrem, pak už vše poběží hladce.

„To určitě! Nějak se mi nechce věřit.“ prohlašuje znučený čtenář. „Kdyby jen bylo všechno tak jednoduché.“ Co nadělám, nechcete věřit, tak se povalujte a já vám přeji šťastnou cestu po zrcadlovém kruhu – za odrazem. Třeba jej dohoníte. Pokud však nevěříte, ale chcete uvěřit, pak vezte, že víru zde vůbec nepotřebujete. Nemusíte věřit - jenom dodržujte uvedenou techniku a sami uvidíte, co se stane. Pro normální rozum zůstanou takové věci navždy nepochopitelné, protože práce vnějšího záměru je nepozorovatelná. Rozum nikdy nepobere, jak může dojít k naplnění z jeho pohledu neuskutečnitelného snu. Nikdy neuvěří, že je to možné, dokud čelem nenarazí do završujícího se faktu. Tak dost – ať se rozum potácí ve svých pochybnostech, a vy zatím dělejte, co musíte.

„No jo, jenže ne všechno lze prostě získat,“ tvrdí líný čtenář. Technika zrcadla je skutečně příliš jednoduchá na to, aby bylo možné uvěřit, že skutečně existuje. – Všichni jsme zvyklí na pracná řešení složitých problémů. Lidé nevěří, že jejich myšlenky opravdu dokážou vyvíjet nějaký vliv na realitu, takže tyto záležitosti neberou vážně, a proto je nikdy nevyzkoušejí. To je první důvod nepřítomnosti viditelných výsledků. Druhý důvod představuje běžná nedůslednost v jednání. Většina z nás se obvykle velmi zapálí pro nějakou ideu, ale stejně tak na ni velmi rychle zapomeneme. Ale kouzla se přece nedějí! Někakou práci odvést musíme, v daném případě však nepoužíváme

ruce, nýbrž hlavu. Cožpak může zrcadlo, které funguje se zpožděním, vytvořit váš odraz, pokud před ním chvíli postojíte a pak utečete?

Když jste se nyní seznámili se základními principy zrcadla, musíte je začít využívat v praxi. I ve skutečnosti je to prosté. Aby myšlenková forma zakotvila v materiální skutečnosti, je třeba věnovat se jí systematicky. Jinými slovy, v myšlenkách si musíte pravidelně přehrávat cílový diapozitiv. Na rozdíl od marného snění, jež nás čas od času provází, tu hovořím o konkrétní činnosti.

Jestliže tedy své pocity, které vás tak přitahují k odrazu, dostanete pod kontrolu, získáte od zrcadla svobodu. Jenom emoce potlačovat nemusíte, protože ty představují následek vztahu. Je třeba změnit sám vztah neboli způsob, jakým reagujete na skutečnost a přijímáte ji. Jakmile nabudete svobodu, získáte schopnost formovat odraz, jež potřebujete. Jinými slovy, jestliže ovlivňujete chod svých myšlenek, ovlivňujete realitu. V opačném případě ovlivňuje realita vás.

Ovlivňování reality se může odehrávat v různé míře razance. Nejjednodušší a nejsnazší způsob představuje amalgam, díky němuž lze vytvořit obecné pozadí komfortu a blaha, což ve většině případů lidem zcela postačuje. Uskutečnění snu již vyžaduje větší trpělivost a cílevědomost. Techniku zrcadla může každý využívat dle nároků svých požadavků.

Tvrzení, že svět představuje odraz našich myšlenek, není nové. Jako bychom je sice všichni skrytě chápali, ale zároveň nám zní jaksi nejasně, nevymezeně. A proto nám také toto vědění nedává příliš smysl. Co je třeba dělat a jak? Snad bychom se měli zabývat duchovním osvícením, postihnout tajné síly přírody a rozvíjet své vlastní.

Ovšem nyní máte v rukou konkrétní techniku a víte, proč funguje a co máte podnikat. Prostě s tím začněte. Přestaňte se pohybovat v uzavřeném zrcadlovém kruhu a uvidíte, jak vám svět vyjde vstříc.

Záměr vykonavatele

Chcete-li tedy spatřit v zrcadle světa vytouženou skutečnost, musíte splnit základní požadavky: záměrně formovat v myšlenkách odpovídající obraz, neohlížet se na to, že se odraz opožďuje, a po očku

zrcadlo pozorovat, a přitom v něm vyhledávat všechny nové projevy rodící se reality.

Navzdory tomu, že o zpoždění víme, je velmi těžké se onomu zvláštnímu zrcadlu přizpůsobit. Ve vědomí člověka se pevně zakořenilo přesvědčení, že realita se buď podrobuje ihned jako klacek v ruce, nebo se ovlivňování vůbec nepoddá. Mohlo by se zdát, že pokud se přání neplní okamžitě, znamená to, že je zkrátka nemožné: co nejde, prostě nejde. Dotyčnému pak nezbude než snít a obracet se na magii jako k něčemu, co je nedostupné a pobývající za nějakými hranicemi.

Všichni jsme si zvykli, že magie se straní reality. Svět fantazie se nachází kdesi v naší představivosti, kdežto skutečný život plyne zde, nelze se od něj hnout ani v něm nic změnit. Mágové a senzibilové také přebývají ve zvláštním světě, zatímco my, normální lidé s obyčejnými problémy, žijeme zde, v této šedivé realitě.

Jenže ve skutečnosti žádná magie neexistuje – uplatňuje se pouze znalost principů duálního zrcadla. Toto vědění je zřejmé a navíc tak prosté a obyčejné, že podle všech pravidel nemůže být kouzelné. Nicméně i Alladinova lampa vypadala jako obyčejná stará plechovka a číše grálu také nebyla ze zlata. Vše, co je něčím velké, zůstává nepochopitelně prosté – ono se totiž nemusí ani vystavovat, ani skrývat. Naopak věci prázdné a zbytečné se vždy halí do pláště významnosti a tajemství.

Magie, již jsme zbavili pohádkových atributů a která je určena k použití někdy v budoucnu, se už k oblasti mystiky a záhad nevztahuje. Kouzlo ztrácí svou čarovnou tajemnost, protože si našlo místo zde ve všednosti. Ovšem půvab této transformace spočívá v tom, že každodenní realita zase přestává vypadat všedně a mění se v neznámou realitu, již lze ovlivňovat stejně jako snění místo bdění. Pouze je třeba dodržovat principy zrcadla.

Řekněme, že jste s transurfingem obeznámeni a umíte zacházet s cílovým diapozitivem. Jenže čas běží a nic se neděje. Máte pocit, jako byste odeslali dopis, ale stále vám nepřichází odpověď. Rozum se začíná neklidně ošívát, nemůže se dočkat. Že bych něco neudělal správně? A není to vůbec všechno jen nějaký nesmysl?

Svět však nepřešlapuje na místě, nýbrž zařizuje proces materializace odrazu v zrcadle. Ten je ovšem nepostřehnutelný, a tak

se zdá, že se nic neděje. V tu chvíli miska vah rozumu kolísá mezi věděním, že zrcadlo reaguje se zpožděním, a starým zvykem sledovat téměř okamžitou korelaci mezi bezprostředním děním a následným výsledkem.

O čem rozum přemýšlí, jestliže nemá výsledky na dohled? O tom, že aktuální působení je neefektivní či nesprávné. A co v takovém případě odráží zrcadlo? Samozřejmě totéž. Daný proces se tak zpomaluje nebo úplně vybočuje z cesty. Dialog rozumu se světem bychom si mohli představit přibližně takto:

- Chci hračku!
- Jistě, holoubku, chceš.
- Ale tys mi ji slíbil!
- To ano. Prosil jsi o ni a já jsem řekl, že ji dostaneš. Podle mě tě zcela uspokojilo, že ji budeš mít.
- Nic jsi nepochopil! Hračku chci nyní, v tuto chvíli!
- Ale ne, chápu to, chceš ji teď hned.
- Tak kde je ta hračka?
- Skutečně, kde?
- Zdá se, že jeden z nás je hlupák.
- Nepochybně.
- K čertu! Úplně jsem zapomněl, že jsi jen hloupé zrcadlo. Jak s tebou mám zacházet? Á, vzpomněl jsem si: dáš mi hračku!
- Dobrá, zlatíčko.
- Vydáme se tedy za ní?
- Samozřejmě, zlatíčko, pojď ke mně, ať tě můžu hýčkat.

A tak se spolu vydávají na cestu za vytouženým dárkem. Teď už zbývá pouze obrnit se trpělivostí a věnovat se radostným přípravám, neboť duše si zpívá a rozum si mne spokojeně ruce. Proč by dotyčný neměl být spokojen? Vždyť jde se světem pro hračku! Transurfář musí chápat, že výběr, který provedl, se mění v nezvratný zákon, jenž bude nevyhnutelně naplněn. Nyní je pouze potřeba, aby se soustředil na konečný cíl. Jenže jemu to tak stále nepřipadá.

- Poslouchej, jdeme správně? Nevidím žádný obchod s hračkami.
- Neboj, můj milý, už brzy tam budeme.
- A kdy? Ale ne, podle mě jsme zabloudili do jakýchsi průjezdů.
- Myslíš?

- Přesně, zabloudili jsme!
- Jak chceš, holoubku, víš, že vždycky souhlasím.
- Hloupé zrcadlo! Věděl jsem, že se na tebe nemůžu spolehnout!

Kam jsi mě to zavedlo?

- Jen jsem chtělo cestou zahrnout do parku, abych tě povozilo na kolotoči...

Vodí-li nás někdo se zavázanýma očima, cítíme se nejistě. Náš rozum se nedokáže smířit s tím, že se něco neděje nebo že se události neodvíjejí tak, jak si je vybájlil. Podobá se kybernetickému automatu: pokud se algoritmus práce narušuje, rozsvěcuje se červené světýlko. Rozdíl mezi nimi spočívá pouze v tom, že rozum vytváří program – scénář sám a přitom se naivně domnívá, že je schopen propočítat všechny kroky předem. Primitivismus takzvaného zdravého rozumu se zakládá na tom, že rozum nejen vytváří stereotypní program dění, ale důsledně na něm i trvá.

Tak v okamžiku, kdy provádíte výběr, určujete finální cílový obraz, zrcadlo světa od vás získává objednávku a přistupuje k její realizaci dle daného plánu. Jedině zrcadlo ví, jak má formovat odraz obrazu, zato pro rozum je inkriminovaná cesta nepochopitelná. Jakmile si však rozum všimne, že se události řídí dle nějak podivného scénáře, ihned začíná bít na poplach a člověk chytá svět pod krkem. Něco se musí podniknout! Myslí si, že se nic neděje, a tak cílový obraz kazí. Navíc ještě ke všemu začíná jednat tak, aby svůj scénář zachoval, a proto znovu brání realizaci právě onoho jemu neznámého plánu, který by jej skutečně přivedl k úspěchu. Tímto jednáním se ovšem dotyčný takřka násilně vklíní do vlastního scénáře, podle jehož názoru z něj musí vést cesta k cíli, a tak sám znemožňuje, aby se cíl realizoval. To však ještě není vše. Svým neúnavným přáním co nejdříve získat hračku nahromadí tolik nadbytečného potenciálu, že se zrcadlo doslova pokříví. Co lze očekávat od křivého zrcadla?

Přání jako takové je také nezbytné, bez něj se nedostavuje úsilí. Pokud k němu přidáme odhodlání jednat, získáme záměr dospět k cíli. Přidají-li se ovšem pochyby o dosažení cíle a navíc strach z neúspěchu, vyprodukuje si toužebné přání. To však představuje přesně tu důležitost, již je nutno vědomě snižovat. Přání samo o sobě výrazný nadbytečný potenciál nevytváří – ten vzniká, jakmile svými pochybnostmi a obavami držíte svět pod krkem.

Člověk obvykle uvažuje takto: chci, nebojím se, že nic nevyjde, nebo pochybuji, zda mi to vyjde. Pod tlakem odpovědnosti za vítězství či porážku klade sobě i světu tvrdé podmínky. Od světa věci očekává, od sebe je vyžaduje. Nakonec dojde k trojitému zakřivení zrcadla: chci, bojím se, nepolevuji. Vznikne křivé trojdílné zrcadlo.

Jestliže se domníváte, že záměr je rozhodující rozpoložení vyžádat si od světa to, co vám jakoby patří, nic nezískáte. Ať budete svět žádat, o co chcete, znovu budete mít jenom prázdné ruce. Pochopte, že potřebujete jedině: zadat si objednávku a umožnit, aby ji svět realizoval. Jenže vy jej zkrátka nenecháte, protože vyžadujete, žádáte, bojíte se a pochybujete. Svět v takovém případě také něco vyžaduje, o něco žádá, obává se a pochybuje, tedy dokonale odráží váš vztah. Je přece jen zrcadlem.

To musíte procítit. Povolte sevření světa, umožněte mu, abyste se v něm cítili pohodlně již nyní. Je to neurčitý, bezděčný pocit, který rychle proběhne, ale vy jej musíte v pravý okamžik zachytit. Představte si naprosto neuvěřitelnou věc: škodlivý, problematický, těžkopádný, nepříjemný svět se pro vás náhle změní a stane se radostným a komfortním. Dovolte mu to. Musíte jednat.

Nejde o to, abychom se učinili šťastnými dle nějaké definice, nýbrž o to, abychom štěstí vpustili do svého života. Jsme šťastní přesně tak, jak si připouštíme možnost neuvěřitelného úspěchu. Musíme si připomínat, že jsme šťastní, a dopřát si tento luxus. Zkrátka se svěťte světu – ví lépe, jak se dobrat cíle, a sám se o vše postará. Děláte si starosti s tím, jak se obyčejnému zrcadlu podaří tak dokonale přesně zobrazit obraz? Jestliže před ním stojíte, přemýšlíte pouze o tom, co byste chtěli změnit na odrazu. I zrcadlo světa funguje dokonale, pouze se zpožděním.

A pro případ, že se vám nepodaří nadchnout se pro přesvědčení, že se na svět skutečně lze spolehnout, existují ještě dva principy zrcadla. Možná že pro leckoho bude snazší jednat na základě těchto pokynů. Ale ještě než uvedu šestý a sedmý zákon, připomeňme si pátý.

Předpokládejme, že jste si vymezili cíl a přistoupili jste k systematické práci s cílovým diapozitivem. Jste obeznámeni s tím, že výsledky se nemohou dostavit okamžitě. Přesto sebou rozum začíná neklidně šít: čas běží a nic se neděje nebo se rozhodně neděje to, co jste očekávali. V takové chvíli, kdy pochyby takřka ovládají veškeré

vaše myšlenky, aktivujte své uvědomění. Zapomněli jste na pravidlo: jestliže se ohlédněš, zkameníš.

Pozornost musí být zaměřena na konečný cíl, jako by již byl dosažen. Svět vám jde vstříc do té doby, dokud se soustředíte na obraz. Jenže stačí, abyste se naklonili k odrazu v zrcadle, kde se vytváří bůhvíco (nebo také vůbec nic), když vtom se svět zastavuje a vy znovu svůj úmorný a neplodný běh v zrcadlovém kruhu začínáte od začátku.

Musíte svému rozumu neustále připomínat, že zrcadlo pracuje se zpožděním a potřebuje určitý časový odstup k tomu, aby vytvořilo odrazy, tedy ztělesnění obrazu ve skutečnosti. Během této pauzy je třeba urputně trvat na svém, věřit v úspěch i za podmínek, kdy se zdá, že jde vše do háje. Nakolik budete mít drzosti nepodlehnout chmurám, tolik i získáte. To je současná magie, zbavená kouzelných atributů, avšak vládnoucí reálnou silou.

Ohlížet se na zrcadlo, tedy vyjadřovat svůj vztah k tomu, co se děje, je dobré pouze tehdy, chceme-li zdůraznit pozitivní posuny a pocítit ohromující úžas. Jinými slovy, vaše oči musí být doširoka otevřené, aby viděly vše, co dokazuje pohyb světa ve směru k cíli, a ignorovaly všechny doprovodné (a nevyhnutelné) negativní projevy. Pokud budete mít dostatek výdrže a neohlédnete se, výsledky zpravidla předčí očekávání. Nejenže dostanete hračku, ale ještě se povožíte na kolotoči a darují vám zmrzlinu.

Pravidlo zacházení se zrcadlem lze zcela obecně zformulovat takto: při pohledu do zrcadla je třeba manipulovat nikoli odrazem, nýbrž samotným obrazem – svým vztahem a nasměrováním myšlenek. Manipulujte tudíž sebou a nepokoušejte se uchopit odraz.

Jestliže se otáčíte kolem své osy, pozorujete, jak se svět začíná pomalu a se zpožděním otáčet za vámi. Nespěchejte s tím, abyste jej lapili a přinutili jej uklidnit se. V tom totiž spočívá rozdíl mezi vnitřním a vnějším záměrem. Vnitřní záměr nám nakazuje, abychom se pokoušeli působit na odraz. Díky vnějšimu záměru necháváte zrcadlo na pokoji a pozornost soustřeďujete na obraz svých myšlenek, čímž získáváte reálnou sílu schopnou manipulovat světem. „Mami, co budeme dělat, až se pohne?“

Tajemství síly je třeba hledat v uvolnění sevření. Lidský rozum vnímá nejmenší nepředvídatelné překážky, ale také sebemeně

významný odklon od scénáře velice nepřátelsky. Neprodleně následuje stejně přirozená, až primitivní reakce pokusit se napravit situaci, tedy protestovat, odmítat, trvat na svém, hádat se a podnikat prudké výpady, abychom aktivně prováděli nějaká opatření a tak dále. Obecně řečeno se rozum chytá odrazu a pokouší se pozměnit svou dráhu.

Je-li pozornost upírána k zrcadlu, vzniká nakonec iluze, že stačí, abychom natáhli ruku a realita, kterou máme přímo před nosem, se v tu ránu podřídí. Chyba lávky! Hloupé kotě podléhá klamu a hraje si s obyčejným zrcadlem; ale člověk, protože je svým vědomím o stupeň výše, by neměl upadat do stejné pasti. Rozdíl lze shledávat pouze v tom, že iluze duálního zrcadla je rafinovanější.

A tak dejte od zrcadla ruce pryč a dopřejte světu, aby se sám pohyboval. Ve většině případů ani nemusíte nic aktivně podnikat, docela postačí, jestliže budete pozorně a klidně pozorovat, co se děje. Jak už z knihy *Transurfing aneb Ovlivňování reality* víte, pokud proudění variant nebráníte, chod událostí plyne do ideálního řečiště. Primitivní rozum se skloněnou hlavou plácá rukama ve vodě a vesluje proti proudu, zatímco usilovně hájí své představy. Chcete-li se nyní od iluzí osvobodit, je třeba, abyste úzkoprsý záměr rozumu obrátili na opačnou stranu tak, aby dynamicky korigoval svůj scénář a vkládal do něj cokoli nepředvídatelného. Takový úkol je pro něj nezvyklý, jedná se nicméně o jediný skutečný prostředek, jenž nám umožní překonat roli kotěte.

Takže *šestý princip* zrcadla říká: uvolněte sevření a umožněte světu, aby se pohyboval po proudění variant. Vnitřní záměr mění své směřování do opačného směru, čímž nastává paradox: tím, že se kontroly vzdáte, získáte nad situací skutečnou kontrolu.

Podívejte se na vše, co vás obklopuje, očima pozorovatele. Představujete protagonistu divadelní hry – hrajete lhostejně, a zároveň si všímáte každého pohybu v okolních kulisách. Něco vám nabízejí, tak se toho příliš rychle nevzdávejte. Dostáváte-li radu, zkuste se nad ní zamyslet. Vyslyšte cizí názor, nespěchejte s diskusí. Zdá se vám, že někdo dělá něco nesprávně – tak ať. Situace se změnila – nemusíte bít na poplach, zkuste změny přijmout. Ať se budete zabývat čímkoli, jednejte tak, jako by to bylo to nejjednodušší. Máte před sebou výběr – dejte přednost variantě, která bude snazší.

To neznamená, že musíme souhlasit absolutně se vším. Jedna věc je zavřít oči a oddat se do moci proudu, který nás odnáší, a druhá záměrně a vědomě se pohybovat spolu s proudem. Sami pochopíte, kde je nutné opratě přitáhnout a kdy je lze povolit. Dejte světu volnost a pozorujte, kam a jak se pohybuje. Pronásledujte jej jako moudrý rádce, jenž mladíkovi poskytuje svobodu výběru a pouze občas ho vybízí, aby zvolil potřebný směr. Uvidíte, jak se vás svět bude držet.

Konečně jsme se propracovali k poslednímu, nejdůležitějšímu a nejsilnějšímu principu zrcadla. Spolu s bezvadnou schopností odrážet obraz má zrcadlo jednu zvláštnost: pravé se stává levým a prostor ubíhající do dáli se ve skutečnosti pohybuje opačným směrem. Na tuto vlastnost jsme si dávno zvykli a naučili jsme se měnit iluzi na skutečnost. Nicméně rozum s iluzí duálního zrcadla dosud zacházet nedokáže.

Problém spočívá v tom, že člověk má tendenci vidět na dobrých věcech jen to špatné, pozitiva obrací v negativa a své blaho interpretuje jako špatný úděl. Svět však není odhodlán kout pikle. Nepříjemnosti nepředstavují normu, jelikož na ně padne vždy více energie, jíž ovšem příroda nemíní plýtvat. Proudění variant vždy probíhá cestou nejmenšího odporu. Lze říci, že sleduje cestu úspěšného prolínání okolností. Zásadní potíže si vytváříme sami, jestliže plácáme rukama ve vodě a hrneme se proti klidnému proudu. Hlavní roli hraje fakt, že sklon k negativismu plodí odpovídající obraz, který následně zrcadlo ztělesňuje ve skutečnosti.

Pamatujte, že svět nedělá nic jiného, než že dokonale odráží váš vztah ke skutečnosti. Odraz může být velmi pochmurný, a přesto se ještě zhorší, budete-li k němu přistupovat jako k negativnímu. Přesně tímto způsobem se negativum změní v pozitivum, pokud jej svou vůlí takto uvidíte. Každá okolnost či událost obsahuje potenciál nepříjemný, ale i užitečný. Vyjádříte-li na tomto rozcestí k aktuálnímu dění nějaký vztah, určíte další chod událostí – ve směru úspěšném či neúspěšném.

Za všech okolností, i těch nejnepříjemnějších, nakonec vždy vyhraje, pokud se budete řídit *sedmou zásadou* zrcadla: každý odraz je třeba vnímat jako pozitivní. Ať je pravda jakákoli, nemůžete přesně vědět, jestli to pro vás znamená dobro či zlo. Vybírejte si pro sebe to, co je pro vás lepší!

A co víc, pokud vše ladí a dobře vychází, je třeba, abyste to nepřijímali samozřejmě a lhostejně, naopak musíte projevit radost a soustředit se na to, že vše se vyvíjí tak dobře. Ať se děje cokoli, vše klape, jak má. Je to trochu podobné principu koordinace záměru, jehož působení jsme si podrobně popsali v první knize o transurfingu.

V životě se setkáte například s nějakým problémem. Na rozcestí se pouze musíte rozhodnout, zda bude problém komplikovaný, nebo triviální. Sklony k negativismu a únava z těžkého života vás nutí sehnout se pod tlakem problému a pochmurně dodat: „Ach jo, jak je ten problém zapeklitý! Je tak těžký.“ Svět s vámi v tu chvíli souhlasí. „Jak si přeješ, holoubku.“

Vždy souhlasí. A tak udělejte opačnou věc a řekněte si: „Vše lze řešit velmi jednoduše.“ I kdybyste se do toho měli nutit, označte problém za snadný. Necht' je to váš postulát. Problém přece v podstatě komplikuje jediná drobnost, a to doprovodné okolnosti, přičemž onen detail se vymezuje vašim vztahem. A svět bude opět se vším souhlasit. Ať se děje cokoli.

Všechno je na nic? Ale kdeže, řeknete, že vše je naprosto vynikající! A jako naprostý blázen, jak můžete připadat zdravě myslícímu člověku, si spokojeně mnete ruce („Tak, moc dobře!“) nebo tleskáte či radostí poskakujete.

A tehdy záhy zjistíte, že okolnosti, jež vám připadaly nešťastné, vám ve skutečnosti hrají na ruku. Tato vlastnost zrcadla vždy zapůsobí tak nečekaně a úžasně, že si na to nelze zvyknout. Pokaždé, když se ve vašich očích začne porážka měnit ve vítězství, zakusíte nadšení, které nelze s ničím srovnat, až se vám bude chtít vykřiknout: „Ne, to snad není pravda! V tom se skrývá nějaká mystika!“

Ale vždyť dříve jste z pohledu zdravého rozumu soudili úplně jinak, a proto jste také byli v plné výši obdařeni těžkostmi a útrapami života. Od této chvíle si vždy, když se setkáte s nějakou nepříjemností či problémem, připomeňte, že svět v každém případě souhlasí s vašim vztahem k tomu, co se děje: „Jak řekneš, můj milý.“

Dokážete si představit, co od nynějška ovládáte? Již nemusíte čekat na to, až se štěstěna umoudří a přijde k vám. Jste majitelem svého úspěchu. Svou vůlí prohlašujete každou událost či okolnost za příznivou, protože vám hraje do karet.

Nehovořím zde o nějakém doufání v dobrou vůli světa, jenž se o vás stará z lásky. Svět je lhostejné zrcadlo, a stará-li se, pak jen kvůli tomu, že se na něj tak díváte. Nejde ani o nějakou jistotu, kterou mohou okolnosti v jakýkoli okamžik zviklat. Nejedná se ani o domýšlivost založenou na slepé víře v úspěch, a dokonce ani o optimismus jako charakterový rys. Je to záměr vykonavatele. Sami vytváříte vrstvu svého světa, postupně stavíte svou realitu.

Umíte-li se pohybovat, a přitom i světu dopřáváte svobodu pohybu, jste vykonavatelem reality. Pohybovat se znamená dodržovat tři poslední principy zrcadla. Vykonavatel nesmí být pouze aktivním činitelem, ale také pozorovatelem. Jeho vůle se liší tím, že si nic a nikoho nepodrobuje, nýbrž vše dovoluje.

Nyní víte, jak máte s oním úžasným duálním zrcadlem zacházet. A tak už se světa, jež ostatní považují za škodlivý, problematický a neúprosný, nemusíte obávat. Je váš! Vezměte jej za ruku a vyslovte: „Jdeme si s mým světem pro hračku!“

Liga výrobců zrcadel

Mohlo by vám připadat, že otázka osudu nemá v transurfingu význam, neboť díky existenci prostoru variant může být osud libovolný, a řídíme-li se principy duálního zrcadla, lze jej ovlivňovat. Přesto stojí za to věnovat tomuto tématu ještě trochu pozornosti.

Názory se zde totiž rozcházejí. Jedni si myslí, že osud je zcela v rukou majitele. Jiní věří, že je předurčen. Další zacházejí ještě dále a vnímají osud jako nějaký úděl seslaný na člověka shůry a podmíněný jeho jednáním v minulých životech. Který pohled má k pravdě nejbližší?

Každý. Všechny zastávané pozice mají pravdu, a dokonce jsou rovnocenné. Cožpak by tomu mohlo být jinak ve světě, který představuje zrcadlo? Každému, kdo se před něj postaví, potvrzuje obraz jeho myšlenek. Nemá cenu, abychom se jej ptali, zdaje nám souzeno uvidět svou tvář v odrazu smutnou či veselou. Na jednu stranu se v něm odráží to, co je, a na druhou stranu budu vypadat tak, jak si budu přát. Proto je otázka osudu otázkou výběru: zvolíte si osud

předem vytyčený nebo dáte přednost osudu spontánnímu. Záleží jen na vašem přesvědčení, poněvadž vždy dostáváte to, co si vybíráte.

Je-li člověk přesvědčen, že osud je předurčením a nelze před ním utéct, pak se skutečně bude realizovat nějaký předem daný scénář. V prostoru variant se bezpochyby najde nějaký samostatný proud, po němž se bude pohybovat loďka života vydaná napospas vůli vln. Odsouzenec sebou zmítá v infantilním rozpoložení a s posvátnou úctou obrací hlavu k nebesům, odkud se jako šišky sypou údery osudu: „O, sílo jasnozřivosti! Ruko osudu!“ Ve skutečnosti rozhodně vůbec nemá v osudu uděleno vše, jenže na čele má napsáno, že je, hlupák, v moci nevědomého a celkem nechápatvého snění, k němuž se sám odsoudil.

Pokud však člověk uchopí osud do vlastních rukou, jeho život přestane záviset na okolnostech. Loďku dokáže nasměrovat jakýmkoli směrem, a tak se může vymanit z předurčeného osudu. Vše je prosté: život je jako řeka. Pokud pádlujete sami, máte možnost vybrat si směr, jestliže se ovšem pouze necháváte nést proudem, musíte plout v řečišti, v němž jste se ocitli. Chcete karmu, budete ji mít. Myslíte-li si, že se váš osud odvíjí od nějakých nemilosrdných okolností nebo z chyb, jichž jste se dopustili v minulých životech, budete v tomto duchu realizovat odpovídající variantu. Vůle je vaše, jste přece syn Boží. Chcete-li se stát vykonavatelem, je to ve vaší moci. Duální zrcadlo bude se vším souhlasit. Zbývá tedy zodpovědět otázku, zda s ním dokážete zacházet.

V rámci modelu transurfingu je vše zcela zřejmé. Jedinou nepochopitelnou záhadou zůstane prostor variant. Kdo do něj zasadil vše, co tam existuje? Kde se to tam vzalo? A proč? A co bylo před tím, než se tam vše ocitlo? Čestně říkám: nevím. Mohu pouze pronést hypotézu – prostor variant nikdo nevytvářel, neboť ten existoval vždy. Lidský rozum je nastaven tak, že mu připadá, jako by vše v našem světě muselo něco nebo někdo vytvářet a také jako by vše muselo mít svůj začátek a konec. Evidentně se to netýká všeho. Obávám se, že dokonce i kdybychom uvědomění člověka zvýšili o tolik, o kolik on převyšuje uvědomění ústřice, stále by to nestačilo na to, aby podobné záležitosti pochopil. Na světě existují otázky, jež leží daleko za hranicemi možností rozumu. Navzdory schopnosti abstraktně myslet je rozum pouze logický automat.

Úroveň abstraktního myšlení mi umožňuje vytvořit pouze primitivní matematický model. Pokud něčí relativní stupeň uvědomění vybičujeme k nekonečnu, kdy se úroveň uvědomění člověka mění v tečku, pak stojí otázka takto: „Proč mám já, tečka, dovoleno zaujímat na koordinační rovině pozici, jaké se mi zachce? Kdo vytvořil souřadnicovou síť? Kdo jí potřebuje? A co bylo do té doby? To je nepochopitelné...“ A pokud jí řeknete, že mimo rovinu existuje ještě prostor trojrozměrný a n-rozměrný, pak se z toho úplně zblázní.

Snáze lze uvěřit v to, že osud je předem určen nějakými vyššími silami, a také v to, že jej lze vyčíslit a předpovědět, než že existuje nějaký nepředstavitelný prostor variant, v němž se nachází absolutně vše. V každém případě je pro lidi nepříjemné žít v neznalosti, proto usilují o to, aby získali sebenepatrnější náznak o budoucnosti, a tak se vydávají k astrologům, jasnovidcům, vykladačům. Zde opět stojí otázka principiálního výběru. Jaký je můj záměr: poznat, co mě čeká, nebo spoluvytvořit to, co chci?

Vyberete-li si pasivní úlohu, zbývá vám samozřejmě jen jediné – obracet se na toho, kdo má drzost oznamovat, co se nachází v knize osudů. Je to vůbec možné? Dokáže někdo předpovědět či vypočítat naši budoucnost? Nepochybně. Navíc to umožňuje právě existence prostoru variant. Odkud by jinak jasnovidci čerpali fragmenty minulosti a budoucnosti?

Události se mohou bezpochyby vyvíjet svévolně. Sektory prostoru variant jsou svázány do řetězců příčinně následkových spojitostí neboli do drah života, jež podléhají určitým zákonitostem. Jak lze dané zákonitosti posuzovat? Evidentně dle jakýchkoli vnějších projevů a příznaků, jakými mohou být polohy nebeských těles, sny, vyložené sekvence karet a dokonce i kávová sedlina. Náhoda neexistuje. Chápání náhody je pouze zvláštní forma vnímání následnosti při chybějících podrobných informacích o příčinách.

Jenže opět právě kvůli existenci prostoru variant, onoho skladiště filmů o minulosti a budoucnosti, se předpovědi zdaleka ne vždy potvrzují. Počet variant se táhne do nekonečna, takže neexistuje záruka, že z police byl vybrán správný film, který je nám souzeno vložit do projektoru. Můžeme hovořit pouze o míře pravděpodobnosti.

Jednou z nejpřesnějších jasnovidek byla Vanga. Bulharka Vangelija Dimitrova v dětství ztratila zrak a získala dar vidět prostor

variant. Ale i s jedinečnými schopnostmi se její úspěšnost trefit se do minulosti a budoucnosti pohybovala kolem sedmdesáti až osmdesáti procent.

Předpovědi se mimo jiné zkreslují i tím, jak je vnímají sami jasnovidci a jak je dále předávají. Nostradamovy *Centurie* jsou dosud interpretovány v nejrůznějších variantách. Často se v nich lidé snaží vidět to, co tam není, a naopak si nevšimnou toho, co je zjevné. Když Vanga předpověděla, že „Kursk půjde pod vodu“, nikdo nic nechápal, poněvadž z Kursku je k moři celkem daleko. Ovšem jakmile se potopila ponorka s totožným názvem, všem, kdo o předpovědi věděli, přeběhl mráz po zádech.

Můžeme tedy hovořit pouze o jisté pravděpodobnosti, že většec uvidí tentýž sektor prostoru variant, který se nakonec uskuteční. Jak to, že přesnost trefy je tak vysoká? To proto, že předpovědi, zapečetěné v paměti člověka, se chtě nechtě mění v jeho záměr.

Vztah k různým předpovědím a horoskopům má zvláštní povahu, jež představuje rovnováhu víry a nedůvěry. Na jednu stranu se na takové věci nechceme zcela spolehnout, jenže kdesi v hloubi podvědomí se nám usadila myšlenka: ale co kdyby? U předpovědí hraje důležitost minimální roli: třeba to vyjde, anebo také ne. Je to jakási hra, která se koná jen jako a současně doopravdy a jejímž výsledkem je skrytá jednota duše a rozumu. Za těchto podmínek se vytváří bezděčný, nicméně ostrý obraz, který zrcadlo světa ochotně zhmotní. Člověk sám mimoděk realizuje to, co mu bylo předpovězeno – proto je pravděpodobnost více než padesátiprocentní. Životopis Vangy budí dojem, jako by věštkyně svůj budoucí osud programovala už v dětských hrách. Velmi ráda se věnovala „léčení“ dětí ze sousedství, svých pacientů. Také uměla vykládat všelijaké vymyšlené historky, jimž všichni okouzleně naslouchali. Mimo to se zabývala podivnou hrou: schovala nějakou věc a potom ji hledala poslepu, pouze pomocí hmatu. Obrázky, které vytvářela, byly evidentně natolik bezvadné, že zrcadlo světa je přesně převedlo do skutečnosti. Vanga se stala léčitelkou a jasnovidkou, ale mezitím přišla nešťastnou náhodou o zrak. Když jí bylo dvanáct let, zachytil ji uragán a posléze ji našli na poli zasypanou pískem.

Je třeba si povšimnout, že Vanga byla přesvědčena, že před osudem utéct nelze a že nikdo nemůže změnit to, co je předem dáno.

Jestliže měla vidění o neštěstích, jež se měla odehrát v budoucnosti, snažila se pohromy odvrátit, ale to se jí nedařilo. Stávalo se, že věděla, že lidi čeká smrt, a tak se jim snažila vymluvit odjezd neboje naopak prosila, aby nějaké místo opustili. Nepomáhalo to, nikdo jí nenaslouchal. Znamená to snad, že si transurfing nějak protičeří a osud je přece jen předurčen?

Samozřejmě neexistuje žádný protimluv, neboť není v moci jediné osoby, aby svým záměrem podstatně ovlivnila život někoho jiného. Je schopna formovat pouze vrstvu svého světa. Dokonce i tehdy, zdá-li se, že s osudem celých národů zachází jeden vlivný politický činitel, ve skutečnosti pouze plní vůli struktury, která jej zplodila.

Ovlivňovat vlastní osud dokáže každý, ovšem jediné za podmínky, že vezme kormidlo pevně do svých rukou. Jde jen o to, jakou pozici dotyčný zaujímá, zdaje aktivní, či pasivní. Lze žít podle toho, jak život plyne; číst horoskopy a přijímat osud jako předurčený. Jestliže se však člověk ujme díla s horlivostí vlastní hloupému rozumu, může si vytvořit plán, jaký by Bůh sám nevymyslel. Proto pod pojmem aktivní činnost chápeme nikoli plácání rukama ve vodě a veslování proti proudu, nýbrž záměr ovlivňovat chod svých myšlenek v souladu s principy zrcadla.

Tato pozice nabízí reálnou moc nad osudem. Služby proroků tak ztrácejí veškerý smysl, čímž vůbec nechci říci, že jejich předpovědi jsou nepravdivé. Nikoli, individuální předpovědi se nezřídka potvrzují, ale nezbytné jsou pouze pro ty, kdo nechávají svůj výběr na životě jakožto nevědomém snění – a takových lidí bude vždy valná většina. Jestliže chcete změnit svůj život ve vědomé snění, jež lze ovlivňovat, služby výrobců zrcadel pro vás vskutku nemají význam.

A čím jiným by byli astrologové, jasnovidci a vykladači než výrobci zrcadel? To oni vám dávají k dispozici namísto předpovědi, která by byla neškodná, jen náhražkovou část vašeho osudu – kousek zrcadla, do něž se budete muset dívat. Jak jinak? Není důležité, zda jejich předpověď budete brát vážně nebo ne – usadí se vám v podvědomí a bude programovat váš další osud. I kdybychom nemluvili o penězích, přiznejte si, zda nepředpokládáte, že byste mohli kousek budoucnosti získat jen tak? Do Knihy osudů nelze nahlédnout bez následků. Za její zboží se platí vždy stejně: ať chcete nebo ne, musíte je vzít s sebou a udělat z něj část svého života.

Ona platba se může stát člověku osudnou. Vina nebo spíše zodpovědnost neleží na bedrech těch, kteří osud prodávají jako zboží, nýbrž na těch, již je kupují. Jestliže se o prognózu zajímáte, získáváte zrcadlo a ptáte se jeho výrobce, zda se do něj můžete dnes usmívat. Ale vždyť už jedno zrcadlo máte – je to vrstva vašeho světa, s níž lze tvořit vše, co se vám zamane. S vlastním zrcadlem jste svobodní: zachce-li se vám, můžete svou vůlí vykonavatele změnit jakoukoli porážku ve vítězství – a tak se i stane – a na předpovědi se můžete vykašlat.

Netoužíte-li se stát vykonavatelem své reality, můžete služeb výrobců zrcadel úspěšně využívat – i takový výběr a způsob existence si lze zvolit. Přesněji řečeno, jednalo by se o způsob bezpečného pohybu korytem osudu. Předpovědi mohou zapůsobit a vyvolat řadu znamení, a to jak těch, které varují před nepříjemnostmi, tak těch, jež dokážou zasít naději na úspěch. V tomto smyslu se výrobcům zrcadel zabývají užitečnou prací. Ovšem ne všichni, a z nich považují za nejškodlivější ty, kteří předpovídají globální události. Hovoří-li totiž o budoucích katastrofách a konci světa, rovnají do destruktivního směru myšlenky větších skupin lidí neboli programují kolektivní vědomí. To neprojde jen tak. Zajímavé je, že v lize výrobců zrcadel stojí i vědci, byť na osudy lidí přímo nepůsobí. V průběhu dějin se zabývali pouze tím, že se nám snažili vysvětlit, jak je svět uspořádán. Kdysi byla Země rovinou, již nesly velryby, sloni, želvy a podobně. Nebeská tělesa se dříve otáčela kolem Země. Uběhlo mnoho tisíciletí, cosi se vysvětlilo, nicméně stále dál pokračuje proces, který zkouší nové modely. Namísto klasické fyziky přichází kvantová. Objekty mikrosvěta se zpočátku jevily jako částice. Poté se ukázalo, že se jedná spíše o vlny, jež se čas od času mění na částice. Nato následuje nejnovější teorie, která hlásá, že ony nepostižitelné objekty nepředstavují vlny ani částice, nýbrž struny v desetirozměrném časoprostoru. Svět, jenž je takto podroben zkoušce, souhlasí i s tímto modelem. Beztak však stále zůstává cosi nepochopitelné. Vědci musí dodat ještě jeden – jedenáctý – rozměr, čímž se rodí supernová M-teorie, kde se struna mění v membránu. Je to zábavné, vidíte? A co přijde dál? Tento proces bude podle všeho pokračovat do nekonečna a brzy po aktuálním modelu se objeví další a novější. Postavíte-li se před zrcadlo a v rukou budete držet jiné, pochopíte, proč má svět

nekonečné množství modelů. V zrcadle před sebou vidíte sebe se zrcadlem, v němž se odrážíte vy v zrcadle se zrcadlem, ve kterém... Chápete?

Odpověď na otázku, jak je svět uspořádán, nejspíše neexistuje. Pokud v rámci chápání lidského rozumu pronikneme až na nejabstraktnější vrchol definic, vypadá svět nijak. Je zkrátka zrcadlem našich představ. Dostáváme to, co si o něm myslíme. S jistotou lze tvrdit jen to, že realita je mnohostranná, a také lze vyjmenovat některé její zákonitosti. Proces pozorování uspořádání světa se podobá výše uvedenému příkladu. Pokud do jeho základu vložíme jeden projev reality, získáme samostatnou verzi – kousek zrcadla. Jestliže se s ním postavíme před základní zrcadlo světa, uvidíme v odrazu nový aspekt. Vezmeme-li jeden z projevů daného aspektu, opět získáme samostatnou verzi reality. A znovu se z aktuálního zrcadla rodí nové, když se odrazí v obrazu předcházejícího.

Jak svět vypadá ve skutečnosti? Můžete si jej zkusit představit (pokud se vám to podaří) na příkladu dvou totožných zrcadel přitlačených těsně k sobě. Obě se navzájem odrážejí, protože stojí proti sobě. V obou zrcadlech se samo od sebe nesčíslněkrát odráží nic. Černé nekonečno obrazů, v nichž se nic odráží od ničeho. Lze získaný obraz popsat pomocí pojmů, jimiž vládne náš rozum? Stěží.

Na závěr zbývá dodat, že kyvadla výrobců zrcadel se v žádném případě nestarají o váš osud, nýbrž sledují vlastní zájmy – potřebují nepřetržité napájení od klientů. Lidé si přejí, aby každý den věděli, co je čeká zítra, a tak chodí neustále k těm informovaným, čímž kyvadlům přispívají svou energií, a výměnou získávají náhražku – kousek vykonstruovaného osudu. Jakmile se něčí pozornost ocitne ve smyčce kyvadla, které obchoduje s osudem, dotýčný se již nemůže cítit jistě, dokud si nepřečte aktuální horoskop nebo nevyslyší interpretaci svého snu. Vzniká takřka narkotická závislost. Chce-li si tedy člověk udržet iluzorní jistotu v zítřejší den, musí si neustále shánět potřebnou dávku. Kyvadla se rozhoupávají a jen kvetou.

Transurfing takový zdroj nepotřebuje: poznal principy a teď se snaží. Vědění samo o sobě totiž ještě nepředstavuje kyvadlo – to vzniká pouze v případě, vznikne-li odpovídající struktura. Transurfing opět nevysvětluje uspořádání světa, nýbrž předkládá utilitární model, jenž umožňuje pochopit, proč je vůbec ovlivňování reality možné a jak

toho lze docílit. Stejně lze úspěšně řídit automobil, aniž bychom měli představu o tom, co se nachází pod kapotou. Míse transurfingu spočívá v tom, abychom lidem vydali řidičský průkaz.

Výrobci zrcadel tečku přesvědčují, že se musí pohybovat po dráze stroze vytyčené grafikem funkce – nic jiného jí dáno není. Opravdu je tomu tak, ovšem pouze v případě, že sama tečka takové podmínky přijímá. Realita existuje nezávisle na vás. Do té doby, dokud s tím budete souhlasit. Celý svět se vám změnit nepodaří, nicméně upravení jedné jeho samostatné vrstvy je ve vašich silách. Ani kvůli tomu nemusíte měnit sebe, stačí, budete-li disponovat právem vykonavatele.

Nyní máte duální zrcadlo, které se podobá džinovi, jenž plní veškerá přání. Už to není pohádka, ale realita, která se před vámi možná dosud skrývala pod pokličkou obvyklosti. Na rozdíl od pohádkového džina nelze zrcadlu nic přikazovat ani nemá smysl je prosit nebo u něj hledat soucit. Avšak stojí zato kouzelnému zrcadlu vysvětlit vlastní záměr a ono s vámi bude ochotně souhlasit: „Jak chceš, můj milý.“ Opravdovým vykonavatelem svého osudu jste tehdy, pokud máte záměr jím být. Nenechávejte svůj osud na výrobcích zrcadel!

Shrnutí

Principy zrcadla:

1. Svět odráží váš vztah k němu jako zrcadlo.
2. Odraz se formuje v jednotě duše a rozumu.
3. Duální zrcadlo reaguje se zpožděním.

4. Zrcadlo konstatuje obsah vztahu a ignoruje jeho nasměrování.
5. Nesmíte přemýšlet o tom, co nechcete, nýbrž o tom, co miníte získat.
6. Uvolněte sevření a umožněte světu, aby se pohyboval po proudění variant.
7. Každý odraz je třeba vnímat pozitivně.

Jestliže ovlivňujete své myšlenky, ovlivňujete realitu. Konstatujte vzorec amalgámu při každé vhodné příležitosti.

Nemanipulujte s odrazem, nýbrž přímo s obrazem – se svým vztahem a nasměrováním myšlenek.

Pozornost musí být soustředěna na konečný cíl, jako byste jej již dosáhli.

Míníte-li diapozitiv materializovat, je nutné přehrávat si jej v myšlenkách systematicky a dostatečně dlouho.

Emoce nemusíte krotit, musíte změnit svůj vztah.

Kapitola 2

Dvojí podoba energie

V minulé kapitole jste se seznámili s principy ovlivňování reality, takže nyní se budeme zabývat konkrétními metodami. První nevyhnutelnou podmínkou, bez níž transurfing nic nezmůže, je existence dostatečně vysoké hladiny energetiky.

Energie se vyskytuje ve dvou podobách: fyziologické a volné. První, kterou vnímáme jako teplo a fyzickou sílu, vzniká následkem látkové výměny. Chceme-li si udržet hladinu fyziologické energie na potřebné úrovni, postačí, budeme-li se plnohodnotně stravovat, odpočívat a pohybovat se na čerstvém vzduchu.

Volná energie přichází z Vesmíru, protéká energetickými kanály a projevuje se jako svěžest a životní vyladění. Je to vlastně energie záměru, díky níž se člověk cítí schopen jednat aktivně a rozhodně. Jestliže se děte den za dnem, když se vám síla dostává pouze na splnění běžných záležitostí, a především pokud se vám do ničeho nechce, svědčí to o krajně nízké hladině energetiky.

Lze říci, že volná energie a životní síla jsou jedno a totéž. V mládí energie záměru přímo prýští. Představte si nemocnou stařenku, jež se belhá, sténá a každý pohyb jí jde ztěžka. A náhle se nečekaně rozebíhá, prudce vyskakuje do výšky a s vítězným výkřikem „Jééé!“ rukou prudce protíná vzduch. Vypadá to docela nepravděpodobně, nicméně právě tohoto se stařence zachtělo, když svou energii povznesla na potřebnou úroveň.

Jak je možné, že lidé vytvářejí svá nejlepší díla v první polovině či třetině života? Za všechno může energie záměru. Pokud si ji dokážeme udržet na jisté nutné úrovni, můžeme se uměleckými díly blýskat v každém věku.

Jestliže přestaneme o něco usilovat, naše životní a tvůrčí síla zakrňuje. Někteří lidé pak na svět hledí zcela lhostejně, jelikož všechno vědí, všechno zažili, až se zdá, že se jim pocit omrzelosti zamlouvá. Celý náš svět je podle nich jakoby křížem krážem prochozený park, kde už se nemají čím kochat. Flegmatickým hlasem plným lhostejnosti poučují ostatní a poukazují na to, že už všechno vědí. Takoví lidé brzy zestárnou. Nepřestávejte se na svět dívat doširoka otevřenými očima a budete mít energie více, protože to patří k jejím vlastnostem.

Přestaneme-li se kochat a směřovat k novým cílům, nejenže se přestáváme rozvíjet, ale degradujeme, tedy stárneme. Život je proces, v němž není prostor na přestávky. Existuje pohyb vpřed nebo vzad, ale stav stagnace či přebývání v nehybnosti v přírodě nefunguje. I skály formují svůj tvar. Energií záměru aktivujete, jestliže ji zaštitíte nějakým cílem.

Rozněcuje se totiž aktivním jednáním, kdy vzniká jakási smyčka zpětné vazby: aktivní jednání plodí záměr a ten podněcuje životní sílu. I když bude člověk sedět a nic se mu nebude chtít dělat, naskočí mu jistá hladina energie, jakmile se do něčeho pustí. Někdy dotýčný potřebuje nějaký počáteční impulz, aby se pohnul z místa.

Tíha povinností

Snad by vám mohlo připadat, že máte energie málo a že ji potřebujete někde dobít. Jenže to není pravda. Ve skutečnosti jí máte nadbytek, vždyť přichází z Vesmíru a sami si můžete vzít, kolik jí unesete. Jde o to, že už jste jí nabrali maximum. Nicméně ona se nikam nevytratila, jen je už zkrátka téměř vypotřebovaná. Obrovskou titánskou sílu totiž rozdělujete na udržení břemen dvou druhů.

Především jsou to povinnosti a omezení, jež jste naložili na svá bedra. Představte si tento obraz: vzali jste na sebe povinnost, že něco uděláte, a náhle se na vás věší těžké závažíčko; stanovili jste si nějakou podmínku a zavěsilo se ještě jedno; něco jste někomu přislíbili a

přibylo další. Kolik takových závažíček táhnete? Dokud jich není příliš, lze žít. Jenže jednou nadejde okamžik, kdy už bude břemeno příliš těžké. Pak následuje ztroskotání – jedinec zahnaný do kouta onemocní, upadne do deprese či na něho dolehne bída. A tak začíná svět pozorovat napjatě, s nedůvěrou a obavami. Následkem téhož začne realita jakožto odraz myšlenek skutečně získávat stále ponuřejší tóny, nastupuje černý pruh, který se může protáhnout na velmi dlouhou dobu.

Na druhém místě stojí břemeno nadbytečných potenciálů. Jestliže různým věcem přikládáte příliš důležitý význam, sami se zatěžujete nepoměrným břemenem, jež může vyrůst v horu příliš těžkého nákladu a vyústit v pocit méněcennosti: musím být ostražitý, chránit a upevňovat svou významnost; pocit viny, odpovědnosti: musím si odpracovat svou povinnost, splatit dluh; v přílišné zveličování komplikovanosti problémů: čeká mě náročná práce. Pochybnosti a znepokojení člověku také nepřidají.

I tak spousta lidí prochází životem ověšená ze všech stran břemeny všelijakých povinností, nedokončených děl, tvrdých podmínek, vytyčených plánů a početných cílů. Cíl aktivuje energii záměru, ovšem pouze za podmínky, že se realizuje a nezůstane viset v prostoru jako projekt. Nic není snazšího než naplánovat nějakou práci, stanovit její podmínky a navěsit na sebe závaží. Jen si musíte být vědomi toho, že i když si na sebe upletete sebemenší povinnost, věšíte na sebe závaží, jež odebírá část energie záměru a s kterým se budete muset nadále pohybovat.

Jednu z hlavních příčin slabé energetiky lze samozřejmě přičíst na vrub prozaickému zanesení organismu. Vseje velmi prosté. Energetické kanály se zužují jako staré potrubí pod tíhou usazenin, takže proud energie se mění v tenký pramínek. Zde klíčí deficit volné energie, jenž s sebou přináší i další problémy, jakými jsou špatná fyzická pohoda, nízká kreativita a nemoci plus vše, co z toho vyplývá.

A tak valná většina veškeré energie, která se protáhne úzkými energetickými kanály, připadne na udržení celé girlandy zbytečných závažíček. Ubohý zbytek, jenž nakonec zůstal, tvoří veškerou zásobu životního tonu, ze které čerpáme veselost, aktivitu, radost, optimismus, přání všeho a hned, pocit schopnosti přenést se přes hory.

Dle svého stavu může každý posoudit, kolik zásob mu zůstalo. Stěží se najde hodně majetných měšťanů.

Tak se stává, že volná energie se angažuje v celé řadě nerealizovaných, potenciálních záměrů (plánů), které nás pouze tíží. Chcete-li uvolnit zdroje, musíte buď zahodit část potenciálních záměrů, nebo je začít realizovat.

Zamyslete se nad tím, co vás štve. Jestliže popřemýšlíte, zjistíte, že se bez lítosti můžete zříci mnoha závažíček. Většina ze zavěšených nečinností sice vypadá velmi důležitě, ale k čemu vám slouží, že je neustále nosíte s sebou, když je nemůžete realizovat? Například musím být neustále nejlepší ze všech, musím být na výši, všem i sobě dokážu, zač stojím; musím absolvovat cestu, již jsem si vybral; musím zvítězit, jinak si sám sebe nebudu vážit; nemám právo na omyl. A další spolu s předsevzetími typu přestat kouřit, naučit se cizí jazyk a vůbec začít od pondělka nový život.

Souhlaste se mnou, že vše, co je nekonečné, se odkládá na později a že to je zbytečné závaží. Inkriminovanou záležitost musíte buď uskutečnit, nebo vyřadit z programu, protože si činí nárok na energii, kterou spotřebovává zbytečně a hloupě. Jestliže se míníte zbavit nějakého zlovyku, připadá na vaše snažení dvojitá porce energie: na jednu stranu je tak jako tak nutné splatit kyvadlu procenta z půjčky, a na druhou stranu navíc táhnete těžké břemeno povinností spolu s přáním skoncovat se zlovykem.

Taková tahanice může trvat roky. Atak je třeba, abyste změnili své přesvědčení, že chci-li se něčeho zříci, pak proto, že jsem o tom přesvědčen, a nikoli z povinnosti. Jestliže se budete nebo necháte zahánět do kouta nějakými volnými metodami, nahromadíte si ještě větší napětí, po němž bude následovat katastrofa. Musíte si tedy cíleně vybrat: buď s rozhodností realizujete záměr, nebo zahodíte závažíčko povinnosti.

Lepší pro vás bude přestat loudit cigarety a sbírat jejich nedopalky a namísto toho si pořídit pořádnou dýmku a koupit kvalitní tabák. Lépe než šmejdít po putykách a opíjet se někde za rohem je nosit v kapse vhodnou láhev. Takto docílíte toho, že se svým věřitelem navázete partnerský vztah. Nakonec budou škodlivé záležitosti uměřenější a kontrolovatelné. Solidnímu klientovi totiž banka nabídne výhodné podmínky. Nemluvte o tom, že zvyk, jemuž umožníte volný

průchod, přináší mnohem menší škody než ten, který člověk nenávidí, ale přesto jej nedokáže zanechat. Deklarace záměru situaci ještě zhoršuje. Uvedl jsem samozřejmě ideální řešení problému, nicméně předtím, než začnete měnit zlovyk na civilizované mravy, musíte si nutně pohovořit sami se sebou.

Během života se každý může setkat ještě s jedním výrazně zatěžujícím závažím, a to s učením ve smyslu biflování. Nastavíte-li svůj záměr tak, abyste si do hlavy natloukli co nejvíce informací, vytvoříte velké napětí. Záměry se v takovém případě nerealizují, nýbrž hromadí. Chybí tu totiž pohyb, naopak napětí zůstává. Proto zmiňuji otřepanou pravdu, neboť stojí za to ji zopakovat. Nemá smysl, abyste si pamatovali kvanta informací, poněvadž představují neforemné zavazadlo, jež při nakládání ubírá zbytečně moc sil. Znalosti se na rozdíl od dat osvojují pouze jednáním a na konkrétních příkladech, když se realizuje záměr. Pokud jste si například zvykli vysvětlovat dětem úkoly, zaveďte opačný postup a nechejte je, ať vám samy vysvětlí, o co jde. Rozdíl pocítíte okamžitě. Působí zde směr záměru: ten je třeba přeorientovat a pasivní změnit na aktivní. Nepotřebné závaží, jež vyžaduje zapamatování, se ihned vytratí.

Možná vás trápí nějaké objemné závaží, kterého se již dlouho chcete potajmu zbavit, nicméně to nijak neřešíte? Představte si, jaká lehkost vás opanuje, až s ním skončujete. Uvolněte se, dopřejte si více svobody. Sestavte seznam omezení, jež vás štvou, a setřeste je z beder. V tu chvíli se náhle uvolní rezervy energie záměru, což vám umožní posunout se dále.

Jak jsme si již řekli, cíl se aktivuje energií záměru během realizace. Nejlepší je samozřejmě najít vlastní cíl. Pokud se vám to podaří, pak otázka deficitu energie nejspíše sama od sebe odpadne. Duše a rozum duchovně pookřejí a nadšeně se rozběhnou k vytouženému snu. Jestliže se ovšem v aktuálním okamžiku necítíte schopni aktivně jednat a zdolávat nové výšiny, nedá se nic dělat, musíte se snažit hledat svůj cíl. V takovém případě ovšem hrozí vysoká pravděpodobnost, že kyvadla vaší slabosti využijí a vnutí vám cizí cíle. Chcete-li vypátrat ten svůj, musíte mít dostatek volnosti a svobody, a to především svobodu od povinností k druhým a k sobě. Především se musíte zbavit ještě jednoho závaží: musíte si dopřát

zatím nemít svůj cíl. K jeho vyhledání potřebujete volnou energii, a proto se právě jejím získáním musíte zabývat v první řadě.

Energetiku lze navýšit třemi způsoby: uvolněním zaneprázdněných zdrojů, tréninkem energetických proudů nebo rozšířením energetických kanálů.

Uvolníte-li vytížené zdroje, budete moci vnímat citelný nárůst síly. Dříve jste energii předávali kyvadlům, například alkoholu či tabáku, nyní ji máte k dispozici sami. Také jste ji spotřebovávali na starosti a obavy. Teď se transformovala v odhodlání jednat. Předtím jste jí plýtvali na pochyby a mučili jste se otázkami, zda postupujete správně. Nyní sami určujete, co je pro vás správné, a co ne. Dříve vám energii ubíraly trápení a povinnosti, jež se vázaly na pocit viny. Teď je ona energie volná. Sužovala vás nutnost utvrzovat se ve vlastní významnosti. Nyní si dopřáváte žití v souladu se svým krédem a cítíte se lehce. Všechny dřívější ztráty se změnily v zisk – v energii záměru, s jejíž pomocí můžete vytvářet svou realitu.

Energie záměru

V první knize o transurfingu jsme již hovořili o tom, že energii záměru lze trénovat. Stejně jako fyzická cvičení rozvíjejí svaly, tak dosažení nových cílů zvyšuje hladinu energetiky. Jsou-li však všechny základní vrcholy zdolány a život se přesune do poklidného koryta, energie záměru atrofuje. Snížení její hladiny lze kompenzovat energetickou gymnastikou. V principu jde o to, že při každém fyzickém cvičení se musíte soustředit na stoupající a klesající proudy, jak bylo popsáno v první knize. Ještě účinnější budou vaše snahy, pokud si cvičení doplníte o vizualizaci procesu a v myšlenkách si budete přehrávat diapozitiv s tím, jak se vám energie den ode dne rozrůstá. Energie záměru se indukci sama zvyšuje.

Jestliže dnes budete svou energetiku intenzivně trénovat, druhý den budete zřejmě očekávat výsledky. Myslíte, že dojde k nějakému nárůstu? Ale vůbec ne, naopak nastane absolutní úpadek sil. Pokud obnovujete intenzivní fyzické cvičení po dlouhé přestávce, následující den vás budou svaly bolet. Totéž se děje při tréninku energie záměru, až na to, že v tomto případě nezažijete bolest, nýbrž únavu a slabost.

Nemusíte se tím znepokojovat, jelikož se brzy vše vrátí k normálu. Hlavně se tréninku věnujte systematicky a každý den si říkejte: „Má energie den ode dne narůstá.“ Již po několika cvičeních pocítíte takový příval energie, až se vám bude chtít radostí skákat do nebe.

A konečně nejpřímější cesta k navýšení energetiky vede skrze očistění organismu a přesun na stravování se přírodními produkty bez tepelné úpravy. Proč? To je samostatné téma, jež budeme podrobně rozebírat v další knize. Zatím lze v krátkosti uvést jistou analogii. Energie protéká organismem jako voda vodovodem. V čistém organismu jakožto i v čistém potrubí je tlak vody silnější. To znamená, že očistění organismu a udržení tohoto stavu je prosté a přirozené. Přesto lze postupovat jinak a potrubí pročistit pomocí silného tlaku vody, čehož využívá meditační praxe. To však trvá dlouho a navíc je to komplikované, proto vám nabízím jednoduchou a přímou cestu – fyziologické očistění.

Vysoká hladina energetiky uvádí člověka do stavu, jež nazýváme inspirací. V takovém rozpoložení jste schopní generovat ideje, nacházet geniální řešení, vytvářet umělecká díla. Múza stejně jako motýlek vždy směřuje ke světlu. Skepticismus apatie svědčí o nízké úrovni energetiky. Budete-li trpět energetickým deficitem, vždy se budete na svět dívat pesimisticky, což se pak následně projeví i ve skutečnosti. Jestliže máte vysoký životní tonus, vysíláte do zrcadla světa silný obraz úspěšné osoby, a tehdy vám úspěch vyjde naproti.

Z toho důvodu je třeba ještě něco dodat. Mohli jste si všimnout, že inspirace se časem chová podivně. Občas přicházejí okamžiky duševního vzednutí, kdy se nemožné zdá možným, jenže z nějakého důvodu nadšení brzy uhasíná a nahrazuje je pragmatismus. Optimistická vatra rychle shoří a vůkol se rozhostí dřívější unylý obraz šedivého světa, v němž okřídlené ideje znovu začínají vypadat beznadějně. K čemu slouží taková inspirace, která dokáže stavět pouze vzdušné zámky?

Jde o to, že se vůbec nejedná o inspiraci, nýbrž o euforii. Tento stav nastupuje při prudkém přesunu z nízké hladiny energetiky na vysokou. K podobnému přesunu dochází při užití silných stimulátorů či zkrátka tehdy, když nějaká neobvyklá informace vyburcuje naši fantazii. Anomálně prudký vzestup energie odkrývá vědomý přístup k sektorům prostoru variant, jež se nacházejí velmi daleko od těch

aktuálních, které se právě realizují. Teoreticky se mohou také uskutečnit, jenže leží příliš daleko od řečiště proudění variant, a proto vyžadují vysoké výdaje energie. Z téhož důvodu po probuzení uhasínají i ideje, jež nám ve snu připadají tak skvělé. Právě během snění totiž duše nejčastěji zalétá do oblastí, které mají s realitou společného jen málo.

Reálné ideje se doopravdy rodí pouze díky stabilní energii záměru, přičemž se musí pohybovat nedaleko proudění variant. Má-li vědomí vyrazit za hranice materiálního světa a dosáhnout až na ony ideje, potřebujete buď zvláštní dar, nebo stabilně vysokou úroveň energetiky. Takto lze zcela vykompenzovat nedostatek talentu.

Energie záměru člověku neposkytuje pouze vysoký životní tonus, jenž mu umožňuje efektivně jednat v materiálním světě. Mnohem zajímavější je něco jiného: čím vyšší energetikou dotyčný disponuje, tím rychleji se mu vytoužená záležitost ztělesňuje ve skutečnosti. Energie Vesmíru, která prochází lidským tělem, se moduluje myšlenkami příslušné osoby a získává upravenou podobu. Stejně tak rozhlasový vysílač mění elektřinu na signál, jenž nese informace. Díky informační uspořádanosti působí energie dotyčného člověka na odpovídající sektor prostoru variant, a tak metafyzická varianta nabývá reálného ztělesnění na fyzické straně duálního zrcadla – a mysl se materializuje.

Je zcela zřejmé, že čím větší sílu má vyzarování, tím efektivněji probíhá materializace. Jak víte z předchozí kapitoly, realizace myšlenek se neděje okamžitě, jinak by se náš život podobal počítačové hře ve světě absolutního chaosu. K formování odrazu je nutno mít přesný obraz, který vzniká v jednotě duše a rozumu či díky dostatečně dlouhému cílevědomému soustředění pozornosti. Jednou snad někdo vynalezne nástroj materiálního zhmotňování prostoru variant – pokud to samozřejmě umožní Bůh. Uměleckého intelektu zatím nedosahujeme, což je určitě lepší, protože se neví, co to obnáší. My potřebujeme především schopností měnit své sny v realitu.

Vysoká energetika se nerovná využití síly. Chcete-li vytvářet vrstvu svého světa efektivněji, musíte s ním splývat v jednotu, být s ním naprosto totožní. Podívejte se na okolní skutečnost novým pohledem: ovládáte svou realitu stejně jako své tělo. Musíte se s ní

sjednotit do téhož časového režimu a nesmíte očekávat okamžité změny, naopak buďte klidní, trpěliví a cílevědomí.

Vlastní tělo ovládáte snadno, přijde vám to naprosto normální. Nicméně jsou lidé, kteří následkem jistých nemocí tuto schopnost ztratili. Tělo pak může dělat nekontrolovatelné pohyby nebo naopak setrvávat ve zcela paralyzovaném stavu a záměry neposlouchat. Podobně vás tělo odmítá poslouchat, jestliže panikaříte. Například ruce podvořeného a ostýchavého jedince se mohou nekontrolovatelně třást. Jednota duše, rozumu a těla neexistuje.

Vztahy mezi člověkem a vrstvou jeho světa se utvářejí mnohem hůře, takže dotyčný si připadá od okolní reality izolován. Jako by jeho vrstva ležela někde mimo, takže dotyčný své pohyby neovládá, a navíc se mu zdá, že je ani nelze kontrolovat. Stačí však, aby pocítil jednotu se svým světem, a získává schopnosti ovlivňovat jej stejně jako své tělo.

Ona schopnost již zakrněla, nicméně ji lze znovu obnovit. Člověk se jen musí naučit neustále věnovat pozornost okolí a situaci, cítit se součástí světa, vidět se v jeho kontextu a vyhledávat spojitosti, které jej s ním pojí. Jinými slovy, musí se stát samostatnou částicí světa a zároveň se v něm rozpustit.

Je zřejmé, že tento úkol není snadný. Naučit se to nelze, poněvadž jednoty se světem lze docílit jedině díky vlastním každodenním zkušenostem. Tato cesta může trvat i celý život. A tak pro jedince, jež neláká těžká praxe duchovního zdokonalování, existují pokyny prosté a přístupné.

O co jde. Ne vždy získáte to, co si přejete, okamžitě. Navíc dostáváte pouze to, k čemu míří váš záměr. Chcete-li například svalovou hmotu, musíte se soustředit na diapozitiv, kde vám svaly rostou. Potřebujete-li zhubnout, myšlenky se musí zabývat tím, jak se vám tělo zeštíhluje. Je-li vaším cílem navýšení energie záměru, musíte se koncentrovat na energetické proudy a obal. Jestliže však záměr nikam nesměřujete, nic nezískáte.

Pokud se cvičení věnujete bezúčelně, čas i síly ztrácíte zbytečně. Jestliže se nesoustřeďujete na cíl, nýbrž na své úsilí, jenom spotřebováváte fyziologickou energii. Úsilí je cestou k cíli, prostředkem jeho dosažení. Takto byste pobývali stále na cestě, jelikož zrcadlo odráží pouze to, co obsahuje obraz.

Z dětí energie přímo přistí, ovšem je nekontrolovatelná a zbytečně se rozptyluje do prostoru. Pokud získáte vysokou hladinu energie záměru, ale neudáte jí přesný směr, bude vám nanic. Jednoduchá lampička osvítil pouze blízký prostor, zatímco úzce zacílený paprsek laseru bije do očí na kilometry daleko. Proto pokud chcete, aby se vaše energie uplatnila, musíte ji přesně zacílit.

Jasně vymezeným směrem orientuje energii záměru cílevědomost. Velmi důležitá je koncentrace – nikoli napětí, nýbrž soustředěnost. Myšlenky se obvykle prolínají a fungují samy od sebe. Ideje se rodí a hasnou nekontrolovatelně, myšlenky přeskakují z tématu na téma. Rozum plete nohama jako dítě. Jestliže chceme realitu ovládat, musíme usilovat o udržení myšlenek pod kontrolou. Ze začátku nám to může činit nemalé potíže, ale časem si zvykneme.

Míníme-li si tento zvyk osvojit, stačí se držet jednoho jednoduchého pravidla: naučte se přemýšlet o tom, čím se v aktuálním okamžiku zabýváte. Nic nedělejte bez rozmyslu, jako byste plavali v amorfním kvasu neřízených myšlenek. Deklarujte svůj záměr. Neznamená to, že byste museli být neustále číslo jedna. Uvolněte se a myšlenky vypusťte do větru, ať si poletují, jak jim je libo, ale udělejte to záměrně, dle principu: pokud můj rozum bloudí, pak jen proto, že mu to umožňuji. Až budete potřebovat, záměrně se vracete k soustředěnému stavu.

V podstatě jde o to, aby obraz vašich myšlenek z většiny udržoval obrázek, který byste chtěli vidět v odrazu duálního zrcadla. Tak se nebudete muset kvůli dosažení cíle nacházet v ideálním stavu vymezené jednoty se světem, nýbrž postačí, budete-li systematicky fixovat pozornost na cílový diapozitiv. Ovlivňujete-li chod myšlenek, podrobujete realitu své vůli.

Jestliže se myšlenky i práce občas vymknou kontrole, nevadí to. Především si musíte vypěstovat zvyk vracet je do rozpětí cílového diapozitivu. Budou-li se vám myšlenky ze zvyku vracet zas a znovu k cíli, diapozitiv se stane vaším stálým společníkem – jeho obrázek se vždy bude vyskytovat na pozadí, v kontextu všeho, co se děje s vámi. V takovém případě nemusíte pochybovat – obraz se vytvoří a zrcadlo světa jej rozhodně odrazí v realitě.

Čištění světa

Každý člověk má vlastní vrstvu světa, takže lze říci, že odrazová rovina duálního zrcadla je mnohvrstevnatá. Každý živý tvor při narození obdrží do péče svou zrcadlovou desku. Z myšlenek a záměru jedince se vytváří obraz, který v odrazu vytváří samostatnou realitu. Reality se kupí jedna na druhou a zobrazují to, co pozorujeme v materiální skutečnosti.

V případě člověka vyhrazuje vrstva jeho světa prostor jeho existence, tedy vše, co člověka obklopuje. Individuální realita se formuje dvěma způsoby: fyzickým a metafyzickým; jinými slovy, svůj svět vytváříme svým jednáním a myšlenkami. Těžko zhodnotíme, který z oněch aspektů působí na realitu více. Hlavní roli tu nejspíše hrají myšlenkové obrazy, protože vytvářejí významnou část materiálních problémů, s nimiž se člověk musí většinu času potýkat. Jak chápete, transurfing se zabývá výhradně aspektem metafyzickým.

Každý člověk žije ve svém vymezeném prostředí, obklopuje ho množství lidí a materiálních objektů. Jak lze z pestrého okolí vybrat zvláštní sféru existence? Velmi jednoduše. Jestliže zapomeneme na vše materiální, zůstane jedna základní podstata, jež nás zajímá nejvíc: jak se nám daří, dobře nebo špatně? Okolí může být jak bohaté, tak chudé, přátelské, ale i agresivní, pohodlné a nepříliš komfortní, to však není důležité. Především jde o to, jak moc jsme v takových podmínkách šťastní, dostáváme-li vše, o co usilujeme, a zda se okolnosti našeho bytí formují úspěšně. Tato vlastnost vrstvy – její odstín – uplatňuje rozhodující vliv na vše, co se děje v materiální realitě.

Ve vrstvě světa mohou převažovat tóny veselé, ale i ponuré. Záleží na tom, jak člověk tvoří obraz svých myšlenek – čím více negativních věcí do něj zahrne, tím bude skutečnost pochmurnější. Čím hůře se nám daří, tím více se nepříjemné situace hromadí a naše vrstva se zatemňuje ještě více. Z toho vyplývá, že svou vymezenou realitu je třeba stejně jako tělo udržovat v čistotě.

Veškeré negativní myšlenky musíte rozhodně odhodit, aby vám svět neničily. Pryč s nimi! Jako když z domu vynášíte odpadky a uklízíte špinu. Je třeba se zbavit všeho haraburdí. Jinak můžete dělat, co chcete, ale dařit se vám nebude.

Jenže některé harampádí se vám z vlastního světa jen tak vyhodit nedaří. Jde zejména o pocit viny, dále komplex méněcennosti, pochyby, neklid, obavy, nespokojenost, nepřízeň a nejhorší očekávání. Jako by to byly bolístky, jichž byste se sice rádi zbavili, jenže se vám to nechce poštědit. Znamená to, že je budeme léčit. Prostředky na to máme.

Představte si tento obrázek: člověk se vydá se svým světem kouzelným autobusem tam, kde se sen mění ve skutečnost.

- Tak, můj milý, jedeme ti pro hračku.
- Správně, světe, tak to má být.

Radostné cestování slibuje mnohé. Cesta ubíhá snadno a rychle, všeho je akorát! Jenom neklidný rozum si stále nezvykl, a tak se pořád rozhlíží a hledá nepříjemnosti. Všechno přece nemůže být v pořádku!

- Hej, zastavte. Tamhle, jak se mi zdá, stojí nějakí spravedliví lidé, kteří mě soudí. Musíme je svézt, abychom odčinili vinu.

- Ale to ne, můj milý, na ten nesmysl zapomeň!

- Ne, musíme to udělat, jinak nebudu mít klid. Autobus zastavuje a nastupují do něj slizké subjekty, jež začínají vyjadřovat jakési nároky a požadavky.

- My jsme tví soudci!

Nic nenaděláme, jedeme dále. Není všechno tak zlé, ovšem dotyčný už se zase nemůže ovládnout.

- Podívej, jak úžasní lidé tamhle čekají, nabereme je, budu se mít s kým srovnávat.

- Promiň, holoubku, k čemu nám budou další spolucestující?

Svět se chabě pokouší něco namítat, musí však souhlasit, takže autobus se plní domyšlivými osobami, jež dávají nepokrytě najevo, že se jim ani zdaleka nevyrovnáte.

- My jsme tvůj ideál!

O svezení se hlásí další pasažéři Strach, Neklid, Pochyby a Nejhorší očekávání. Člověk se samozřejmě pokouší myslet rozumně.

- Možná, že moudří cestovatelé nám ukážou směr, a zabrání nám tak vydat se špatným směrem.

- Záleží na tvém výběru, nejdražší. Souhlasí svět a vypouští povykující publikum.

- My jsme tvůj zdravý rozum! sdělují a svým nařikáním mění výlet v úplné peklo. Ke všemu ještě vrchol cesty kříž Nespokojenost,

Odsouzení a Nepřízeň. Dotyčný si sice vůbec nepřeje setkat se s nimi, ovšem svět už si zvykl nabírat všechny, komu rozum věnuje pozornost.

- My jsme tvůj strašný sen! rýpou nemilé typy a s vervou se řítí do dveří. Člověk by se otravných spolucestujících i rád zbavil, jenže už je pozdě. Autobus je přeplněn a nemůže jet dál. Manipulátoři, lepenkové idoly, těžké hysterky, rádci a další havěť všechno pokazili. Kdo je vinen? Proč jste je museli brát s sebou?

Nejvíce zhoubný a destruktivní je pocit viny a je jedno, zda si jej uvědomujete, nebo ne. Pokud si všimnete, že vás svět trestá nebo vás ponižuje, chová-li se tak, jako by vás chtěl urážet, nebo se vás snaží podrobit, znamená to, že máte všechny příznaky nemoci. Vyžeňte tu infekci z mysli ven! Pocit viny je ve vašem domě hostem, který si příliš dovoluje, a zatímco se rozvaluje v křesle s nohama na stole, diktuje vám své požadavky. Pokud si uvědomíte, že jste schopni jej vyrazit, bude to naprosto ve vaší moci. Dokonce i v případě, že jste se něčím skutečně provinili, máte právo žádat o odpuštění pouze jedenkrát.

Pocit viny je původcem trestů v nejrozličnějších podobách od mírných nepříjemností až po těžké problémy. Můžete se říznout do prstu, ale také se můžete připlést k dopravní nehodě. Vnější záměr do scénáře neustále včleňuje nějaký trest, jelikož tak funguje šablona lidského vnímání světa: po provinění musí následovat odplata a duše s rozumem se v tomto bodě zcela shodnou.

Pocit viny navíc zintenzivňuje polarizaci, a tudíž nakonec rovnovážné síly na hlavu viníka navlékají všemožná trápení. Ze všech nepříjemností jsou nejmrzutější manipulátoři, kteří se na dotyčného lepí jako obtížný hmyz. Brzy se naučili vnucovat svým klientům pocit viny. Pokud má člověk tendenci brát vinu na sebe, manipulátor bude podnikat vše pro to, aby jí na něho navalil ještě více.

Komplex viny k nám proniká z vnějšku již v dětství. Dospělí totiž někdy využívají zakázané způsoby, aby chovance přinutili podvolit se. Pokud dítě přebývá dlouhou dobu v péči typického manipulátora, do jeho nevyvinuté psychiky se napevno vmontuje jakýsi mikročip v podobě nevědomého pocitu dluhu či odpovědnosti odpracovat nějakou povinnost.

Takový naprogramovaný človíček musí nést svůj těžký kříž a zůstává loutkou v ruce manipulátorů do té doby, dokud mu onen mikročip tlačí na podvědomí. Jak jej lze ovšem vypáčit? Vinu potlačit nelze a jen tak se jí také nezbavíte, poněvadž je zaseta hodně hluboko. Duše a rozum příliš dlouho žily s pocitem, že musí být neustále všem něčím zavázány. Z tohoto mylného názoru je lze vyvést jedině konkrétním jednáním.

Právě proto je nutné skončit s ospravedlňováním. Jedná se o tentýž případ, kdy léčení nemoci jakožto následku odstraňuje její příčinu. Nemusíte se přesvědčovat, že nejste nikomu ničím zavázáni. Věnujte se prostě svým záležitostem, k čemuž potřebujete uvědomění. Pokud jste si dříve navykli, že se omlouváte kvůli maličkostem, zaveďte nový zvyk: vysvětlujte svůj postup pouze v případě, že to bude opravdu nevyhnutelné.

Nemusíte se přesvědčovat, že k ničemu nejste zavázáni, jen pocit viny skryjte uvnitř. Navenek musíte vypadat bez viny. Jestliže manipulátoři nevidí dřívější oddanost, postupně vás nechají na pokoji. Zároveň si budou duše a rozum pomalu zvykat na nový pocit: neospravedlňujete se, což znamená, že to skutečně není třeba, a tak vaše vina zkrátka neexistuje. Konečně se bude důvodů k vykoupení vyskytovat čím dál méně. Tímto způsobem po řetězku zpětné vazby uvede vnější forma kousek po kousku do pořádku vnitřní obsah – pocit viny zmizí a hned po něm i příslušné problémy.

Existuje ještě jedna forma psychické újmy, jíž do určité míry trpí každý, a to komplex méněcennosti. S takovým břemenem se člověk cítí nedůstojně či neschopně, což se odráží i ve skutečnosti. V první knize o transurfingu jsme podrobně hovořili o vnitřní důležitosti a o tom, jaké vznikají problémy, cítí-li se někdo v něčem neplnohodnotný a všelijak se snaží svou významnost navýšit. Paradox spočívá v tom, že zde funguje zákon podobný principu neurčitosti v kvantové fyzice: čím více se důležitost snažíme navýšit, tím více se zmenšuje. A naopak člověku, který se o svou významnost nezajímá, se jí dostává bezvýhradně.

Snaha posílit své rozpoložení a zdůraznit své přednosti je iluze, honba za odrazem po zrcadlovém kruhu. Jenže jak se může člověk přesvědčit, že za něco stojí, aniž by si to dokazoval? Příčinu pomoci následku odstraňuje ještě jeden článek řetězce zpětné vazby – k tomu

je ovšem třeba vědomě přeorientovat záměr: namísto toho, abychom se snažili přede všemi dokazovat svou důležitost, je nutno skoncovat se všemi pokusy navýšit vlastní významnost. Pokud narazíte na někoho, kdo se neprodukuje (a vy víte, že to dělají prakticky všichni, každý po svém), lidé v jeho okolí vycítí, že jeho významnost žádné utvrzování nepotřebuje. A jelikož je tomu tak, začínají se k němu chovat s většími sympatiemi a respektem. Nakonec i vaše duše a rozum postupně nabudou dojmu, že opravdu za něco stojíte. V určitém momentu zrcadlový kruh zeslábne, potom se znovu rozbíhá a tentokrát vám začíná vycházet vstříc. Sebehodnocení se pak zvyšuje a komplex méněcennosti jako by ani neexistoval.

Obrázek světa zásadně ničí také pochybnosti, neklid i strach. Nezapomínejte, že jakmile se myšlenky odrazí v zrcadle, do vrstvy světa vám pronikne to, čeho se opravdu musíte obávat. Jakékoli nebezpečí ovšem největší škodu způsobí vašemu vytyčenému cíli, protože jak víte z předcházející kapitoly, mění přání v chtíč.

Čím silněji hoří přání jako strach před porážkou, tím vyšší hladiny bude dosahovat vnější důležitost a tím menší bude pravděpodobnost úspěchu. Očekávání v podobě chtíče se musíte zříci, jinak se vám nic nepodaří. Jestliže chcete dosáhnout cíle, musíte si upřesnit záměr, jenž bude zbaven pochyb, a ten se objeví, až se od prostého chtění přesunete k jednání.

Nenechavou netrpělivost potlačíte, najdete-li si okliku, nějakou záchrannou cestu pro případ neúspěchu, a také pokud se od samého počátku smíříte s porážkou. Naskýtá se samozřejmě otázka, jak lze včas přijmout porážku, jestliže člověka trápí neúprosná touha získat vytoužené? Uvidíte, že když se vám nebude nic dařit, zoufalství a možná i zlost vás donutí nad očekávaným výsledkem mávnout rukou.

Vnitřní důležitosti, tedy bolestného pocitu vlastní významnosti, se lze zbavit také ze zoufalství. Pokud vám nevychází něco, co je důležité pro vaše ambice, pocit beznaděje vás přinutí na vše se vykašlat a vlastní významnost zahodit jako břímě, které vás omrzelo. Náhle se budete cítit lehce a volně. I ostatní věci se takto vyřeší.

Pochyby o úspěšném zvládnutí toho, co jsme si usmysleli, většinou nastupují na scénu tehdy, když rozum zvažuje cesty a prostředky dosažení cíle. V knize *Transurfing aneb Ovlivňování reality* jsme celkem obsírně hovořili o tom, proč bychom o těchto věcech vůbec

přemýšlet neměli. Nemůžete přesně vědět, jak se vše vyvine. Vaším úkolem je soustředit se na cíl, jako byste jej již dosáhli, jelikož pak vnější záměr v pravý čas otevře potřebné dveře.

Když nyní znáte pravidla zacházení s duálním zrcadlem, již vás nemusí nic znepokojovat. Nejúčinnější prostředek proti pochybnostem a obavám je dodržování zásad zrcadla. Zaprvé nasměrujte záměr na udržení amalgámu „můj svět se o mě stará“ a zadruhé bezpodmínečně dodržujte tři poslední principy zrcadla.

Chystáte se například nastoupit na vysokou školu a chcete úspěšně projít přijímacím řízením. Před zkoušením si řekněte, že neúspěch by klidně mohl být vaším úspěchem. A pak klidně a bezstarostně jděte na zkoušku. Tomu se říká smířit se s porážkou a pohybovat se ve směru proudění variant. Plňte to, co se po vás vyžaduje, a zároveň lhotejně přemýšlejte o konečném výsledku. Nebo raději myslte na horší konec spíše než na úspěšný.

Nemusíte předstírat, že cíle nechcete dosáhnout, beztak sami sebe neoklamete. Je však nezbytné, abyste nepřemýšleli o tom, jak se k němu probijete, a abyste se nechtyli do pasti svého scénáře. Váš úkol spočívá ve vizualizaci diapozitivu a v tom, že budete směle kráčet k vytouženému cíli. Rozum nasměrujte na dodržování principů zrcadla.

Čím byste se měli znepokojovat, čeká-li vás v každém případě úspěch? Musíte se přece rozhodnout, zda se váš vztah přikloní na stranu pozitivní, či negativní. Lidé si zvykli stavět se k neúspěchům jednoznačně záporně, proto jsou nuceni podvolovat se pravidlům hry, v níž lze úspěchu v zásadě docílit jen stěží. Odhodlejte se k neadekvátnímu kroku: přeměňte neúspěch ve svůj úspěch. Takto se vám podaří vystoupit z obecného řádu a zajistíte si vítězství.

Podobně jako v případě pocitu viny a významnosti i zde funguje řetízek zpětné vazby. Jestliže pozornost přeorientujete ze zrcadla na obraz a přestanete se honit za odrazem, zastavíte zrcadlový kruh. Nebudete potřebovat věřit v úspěch ani se o něm přesvědčovat. Je třeba udělat jediné, a to přesměrovat záměr na dodržování principů zrcadla. Jakmile začnou tyto principy působit, všimnete si, že v realitě probíhají výrazné změny. I rozum se přesvědčí, že zrcadlo opravdu funguje, a konečně se dovtípí, že úspěchu se vůbec nedosahuje tak, jak si to představoval. Nakonec se uklidní duše i rozum, strach a pochybnosti zmizí a zrcadlový kruh vám vyjde vstříc.

Ještě stále vás však v životě obtěžuje odsuzování, nespokojenost, nepřízeň a nejhorší očekávání, jichž byste se měli co nejdříve zbavit. Hovoříme-li o první položce, musíte si vysvětlit, že ať už kritizujete kohokoli, je to pro vás krajně nevýhodné, a to i v případě, že je kritika zcela oprávněná. Jde o velmi nevděčné jednání. Rovnovážné síly totiž usilují o obnovení rovnováhy mezi zlem a dobrem a podniknou vše pro to, aby na lavici obžalovaných usedl sám žalobce. Někjaká příčina či důvod se vždy najdou. A tak bude mnohem lepší, jestliže na veškeré soudy uvalíte embargo.

O ostatních negativních vztazích lze říci pouze jedno: účinkujete-li v divadelní hře s názvem Můj svět mě neuspokojuje, život se mi nelíbí, přesně takovou realitu si nejen modelujete, ale i udržujete. Zás a znovu si připomínejte, že stojíte před zrcadlem. Amalgam a poslední tři principy zrcadla vám vrstvu vašeho světa pomohou přetvořit v útulný koutek. A ještě jedna věc. Řekněme, že se nyní cítíte velmi zle, a to až tak, že se vám nedostává sil, abyste se přinutitli dodržovat nějaké principy. Čím byste měli začít, abyste si realitu vylepšili?

Občas se přihodí, že se život jeví vskutku nesnesitelný. Jako když alkoholik střízliví a objevuje kolem sebe podmračenou a nepřijemnou skutečnost. Pro dokreslení si vezměme typický příklad, kdy po veselém mejdanu nastupuje ponuré ráno a je třeba vyrazit do zaměstnání. Tento problém obvykle v podnicích nastupuje po svátcích. Lidem se nedaří zařadit do pracovního rytmu, což je pochopitelné, vždyť podobně je na tom i technické vybavení. Podle statistik se v pondělí porouchává více automobilů, počítačů a jiných strojů. Co se to sakra s tou realitou děje?

Realitu vytvářejí sami lidé tím, jak své vrstvy skládají na sebe. Při kocovině musí kyvadlu vrátit procenta z úvěru, a pokud se jim nedostává volné energie, myšlenkový obraz obsahuje velkou část negativních výjevů. Tak nastupuje nervózní rozpoložení a práce se nevede. Na to zrcadlo odpovídajícím způsobem reaguje a realita se pokřivuje. Doma se sice podivně chová i bytové zařízení, zato v podniku vede celkové pokřivení k citelnějším následkům: dochází k nešťastným nehodám, porouchávají se stroje, komplikovaná a zejména přesná technika nepracuje spolehlivě.

Ocitne-li se totiž člověk v depresi nebo ve změněném stavu uvědomění, vrstva jeho světa se přesunuje do kalných oblastí prostoru

variant. Jako by se realita halila do nějaké clony. Veškeré okolní prostředí zůstává stejné, panují původní podmínky, dokonce i počasí může být nádherné, a přesto něco visí ve vzduchu. Pokud jste dosud v takové dny nevěnovali pozornost odstínům reality, zaměřte se na ně. Pocítíte, jak na vás materiální svět hledí chladně a nevraživě. Změnila se totiž kvalita jeho vrstvy: nic se nedaří. Tato kalná clona maximálně výrazně ovlivňuje vše včetně techniky.

Černý pruh nastupuje buď v podobě fyzických tělesných obtíží podmíněných nedostatkem volné energie, nebo jako negativní emoce, když nedochází k uskutečnění našich očekávání. Jestliže už pro příště nechcete kalnou oblast vpustit do své reality, musíte především navýšit hladinu energetiky – jakmile dosáhnete potřebné úrovně, podrážděnost se vytratí. A samozřejmě je třeba dělat vše, o čem jsme hovořili výše, tedy udržovat vrstvu světa v čistotě.

Posedla-li vás však nyní deprese, je záhodno nejprve realitu vylepšit – vrstvu vašeho světa vyvést z kalného mraku do čisté oblasti prostoru variant. Jak na to?

Existuje jeden recept, jenž je prostý stejně jako vše, co je geniální. Jak uklidníte plačící dítě? Přemlouvání nepomůže. Musíte je povozit, dát mu najevo starost, soucit, věnovat mu pozornost. Je-li vám zle, pak uvnitř vás pláče dítě. Postarejte se o ně. Bez ohledu na to, že mnozí vypadáme vážně, solidně, seriózně a podobně, všichni ve skutečnosti zůstáváme dětmi. Povoďte se na kolotoči, tedy zabývejte se tím, co vás baví nejvíce. Na vylepšení reality si vezměte speciální oddechový čas, kdy budete jen odpočívat a nebudete přemýšlet nad problémy. „Jdu se svým světem na procházku.“ Ten čas za to stojí, poněvadž svou vrstvu vyčistit musíte, neboť na ní závisí mnohé. Kupte si nějaký pamlsek: „Papej, můj milý, uzdravuj se.“ Věnujte se celý den sami sobě, svým radostem. Hýčkejte se, starostlivě se uložte do postýlky: „Spi, můj milý, svět se o všechno postará.“

Pokud nebudete líní držet se principů zrcadla, druhý den pocítíte, jak okolní realita pomalu získává teplejší, příjemnější odstíny – vaše vrstva pomalu vyplouvá z ponuré oblasti.

Budete-li všímaví, překvapí vás, jak je to všechno reálné. Materiální svět, jenž vám dříve připadal tak statický, se nyní začíná doslova před očima transformovat. Dusivá atmosféra opadává, hodiny, které se zastavily, opět tikají a lidé se k vám chovají příjemněji. Ono

obrovské duální zrcadlo funguje zkrátka ohromujícím způsobem. Realita se v prostoru variant pohybuje nepostřehnutelně jako minutová ručička – ale hýbe se!

Takto probíhá kosmetická oprava reality, zdaleka to ovšem není vše. Trvalou opravu byste si nepřáli? Zavzpomínejte na mládí – všechny barvy vypadaly tak jasně a svátečně, život byl krásný a plný nadějí. Jak vám bylo dobře. Samozřejmě, protože vaše vrstva i tělo byly čisté a svěží. Svět se o vás staral a je pravda, že jste si toho příliš nevážili, ovšem ani jste nevznášeli zvláštní požadavky a netrvali na nich. Časem však nároků a negativních stránek v obraze myšlenek přibývalo. Nakonec odstíny vrstvy vybledly a život přešel do etapy a pronáší: „Jó dříve, to byly časy...!“

V první knize *Transurfing aneb Ovlivňování reality* jsme tento efekt označili za výměnu pokolení. Čas neuvěřitelným způsobem utíká, vše jako by bylo již včera, a to je dávno. Věk si vytrvale a neodvratně vybírá svou daň. Naděje stárnou, svět chátrá. Cožpak se večírek chýlí ke konci?

Ne, ještě lze vše vrátit. Jak bývalé barvy, tak nové pocity, dokonce i nadšení z nadějí. Budete-li se řídit principy zrcadla, nemine vás úžasný jev: vrstva světa se navrátí k původní svěžesti. Podaří-li se vám napravit posunutí pokolení, naplno pocítíte, jaké to je, když ovlivňujete realitu.

Korekce zrcadla

V průběhu staletí lidé vytvářeli různé modely usilující o kontrolovatelnou realitu, počínaje skalními malůvkami a konče komplikovanými přístroji a mechanismy. Všechny je spojuje jeden společný rys – podléhají vnitřnímu záměru člověka.

Vnitřní záměr, jenž představuje produkt ryziho rozumu, působí přímočaře podle principu: kam se otočím, tam půjdu. Své vůli umíme podrobit pouze tu část reality, kterou jsme označili za atribut své hry. Tak si lze například podmanit část řeky a získat z ní energii, nicméně řeka jakožto celek stejně jako dříve zůstane nezávislou součástí neovladatelné reality.

S oslem pohneme z místa také vnitřním záměrem, jestliže vynaložíme přímé úsilí. Přesto ho rozhodně nedokážeme přesvědčit, aby udělal něco, co nechce. Nezávislá realita podléhá pouze vnějšímu záměru, jenž vzniká v jednotě duše a rozumu.

Jedinec může realitu ovlivňovat dvěma způsoby. Buď má možnost změnit objekty okolního světa v atributy, jež budou podléhat vnitřnímu záměru, nebo může využívat vnější záměr a žít v jednotě s přírodou. Jedná se o dvě zcela protichůdné cesty rozvoje civilizace. Naše společnost se vyvíjí na základě prvního principu, který je nejméně účinný a pro planetu a samotného člověka velice zhoubný. Celou přírodu zkrotit neumíme, proto s okolním prostředím neustále bojujeme. Něčím je znečišťujeme, něčím jiným je chceme chránit, a přitom se obecně řídíme jediným zákonem: chceme je změnit ve své atributy, abychom je podřídili vnitřnímu záměru.

Neochočená realita existuje nezávisle a chová se jako zrcadlo, v němž se odráží vztah člověka k okolní skutečnosti. Není to však obyčejné zrcadlo.

Předpokládejme, že potřebujeme, aby se odraz v zrcadle světa posunul doprava. Kdybychom jednali v rámci vnitřního záměru, snažili bychom se pohnout s odrazem. Vytvořili bychom nadbytečný potenciál a rovnovážné síly by přemístily odraz na opačnou stranu. Svět se v takovém případě nepodvoluje, protože zrcadlo se křiví.

Zrcadlo světa zkřivuje polarizace, která se, jak víte, projevuje ze dvou důvodů. První příčinou jsou vztahy závislosti založené na srovnávání, porovnávání nebo vymezených podmínkách typu: „Jsem dobrý, protože ty jsi zlý.“ nebo „Jsi dobrý, pokud přiznáš mou převahu.“

Druhou příčinou vzniku polarizace lze definovat jako šroubování matic. Jestliže člověk masíruje svět vnitřním záměrem, nic nezíská. Myslí si, že musí ještě přidat, a dál tupě hněte svou dráhu.

Rovnovážné síly odstraňují polarizaci prostřednictvím střetu protikladů, tudíž dotyčný nakonec dosahuje výsledku, který je docela jiný, než o jaký vnitřním záměrem usiloval.

Odstraněním polarizace lze zrcadlo opravit. Je to velmi prosté, jako když opravujete kolo na jízdním kole. Zakřivení vzniká tam, kde jste špiče příliš utáhli. Pokud svět neposlouchá a chová se jakoby vám

naschvál, musíte pochopit, co vyvolává polarizaci, a příslušný potenciál oslabit.

„indigové děti výrazně citlivé na nadbytečné potenciály nám pomohou vysvětlit, jak se s tím lze poprat. Jejich charakteristickými vlastnostmi jsou uvědomění, směřování k nezávislosti, intuice a individualita. Projevují se u nich jako reakce na pokusy jejich okolí vtěsnat je do hranic zkonstatované sociální struktury. _\

Každá buňka sociální struktury včetně rodiny usiluje o to, aby chování dětí upravila a podrobila je kontrole. Do jisté míry je to opravdu nezbytné. Nelze však zacházet tak daleko, aby se musela snažit proměnit je v atributy své hry, jíž vévodí pravidlo: „Budeš se chovat tak, jak chci já.“

Uvedený primitivní přístup evidentně vyvolává polarizaci, takže ve výsledku jsou děti nekontrolovatelné jako listí, které poletuje ve větru rovnovážných sil. Nespokojení a hloupí dospělí obvykle dělají maximum, čeho jsou schopní, tedy šroubují a utahují disciplinární matice. Děti reagují tak, že se rozdivočí ještě více, nebo se zlomí a změni v atributy – prvky struktury, v jejichž životě je vždy vše správně, ale nenajdete v něm žádné dobré věci.

Nikdo by samozřejmě svému dítěti nepřál, aby se z něj stal odpadlík, nicméně osud řadového šroubku také není nic záviděníhodného. Mnozí lidé se přiznávají, že v životě měli buď „vše správně, ale žádné dobré věci“, nebo „žádné dobré věci a všechno špatně“. Každý rodič chce, aby na tom jeho ratolesti byly jinak, a proto ve své nevědomosti ještě úporněji vynakládá úsilí na polarizaci.

Vnitřní záměr nevědomého vychovatele vede k této (nesprávné!) formulaci: „Ze všech sil (z celé své moci hlupáka) ti přeji dobro, a proto musíš dělat to, co po tobě chci.“

A přitom by se všechny problémy výchovy efektivně vyřešily, kdyby se dotyčný vzdal úzkoprsého vnitřního záměru a zamyslel se nad tím, co mohlo zapříčinit pokřivení zrcadla.

Prvně je nutno určit, kde se nachází opačný pól polarizace. Pokud jsou na jedné straně kola špice příliš napjaté, musí se na druhé straně uvolnit. Úsilí indigových dětí o nezávislost a nekontrolovatelnost představují právě ony uvolněné špice. Co napíná špice na opačné straně? Tlak okolí při úsilí podmanit si děti, aby se podvolily vaší vůli.

Nakonec se z pořádku vyvine ještě větší nepořádek. Co se stane, nepřestanete-li matice dále utahovat? Špice se ještě více rozviklají a nakonec se mohou i zlomit.

Je zcela zřejmé, že chceme-li zmenšit polarizaci, musíme uvolnit příliš utáhnuté špice. Jak to však provést? Pořádek je třeba rozředit částí rozumného nepořádku. Pro zmíněný účel lze vyhledat hromadu prostředků od skákání na posteli, polštářovou válku přes zoufalé vyřvávání nebo vydávání neartikulovaných zvuků, pošťuchování, běhání po čtyřech až po vymýšlení dalších nezbedností.

Také je možné počítat si na jiného člena rodiny a vybafnout na něj nebo mu provést jinou nehoráznost. Za stolem se vyplatí zapatlat se marmeládou či kompotem, pokud ovšem není po ruce nějaký moučník. Nebo řekněme, že absolutní štěstí může způsobit v létě na dovolené u vodní nádrže objev špinavé kaluže – už víte, co si s ní počít.

Obecně platí, že čím více takových „rozumných“ hloupostí děťátko podniká, tím bývá poslušnější. Příčinu tohoto paradoxu byste již měli chápat.

Výborný je také anglický humor, jestliže se vážnost dovádí až do idiotismu. Veselí i nuda jsou jisté stavy duše. I když jsme si již vysvětlili, že nuda jako taková neexistuje, nýbrž je tu pouze věčná potřeba ovládat realitu. Ona potřeba představuje nedílnou vlastnost duše.

Proč by se měla duše radovat? Určitě proto, že když je veselo, je dobře. A proč je dobře? Inu proto, že humor a veselí snižují hladinu vážnosti. Ovládání reality není možné za existence nadbytečných potenciálů, jež blokují energii záměru a pokřívují zrcadlo světa.

Cožpak tělo člověka, kterého ohnete až k zemi, nebude pociťovat nepohodlí? Přesně tak se cítí duše, již svírají nadbytečné potenciály, a ty jsou v určité míře přítomny vždy. Neklidný rozum duši neustále kroutí ruce za zády.

Jakmile humor odejme napětí, duše získává volnost. Proto je vám tak dobře, když panuje veselí – jde o pocit duševní pohody a ten je stejně reálný jako jakýkoli pocit fyzický.

Ovšem korekci zrcadla lze v zásadě provést i bez humoru. Pokud vaše nátura nemá sklony k veselým a uličnickým akcím, musíte se

zkrátka zamyslet, kde by se vám mohlo kormidlo ovládnání podařit uvolnit.

Situace, kdy se donucení nevyhnete, musíte prodchnout svobodou výběru. Například: „Umyješ nádobí, nebo dojdeš do obchodu?“ Dokonce i kázeň se mění ve svobodný projev vůle, pokud se zakládá na vědomé nutnosti.

Pokud dospělý diktuje nějaké pravidlo a navíc je podporuje argumentem protože proto, pak to není dospělý, ale hloupé dítě, kterému byla darována moc. Nebylo by lepší situaci posoudit jako rovný s rovným a vymodelovat ji dle principu co se stane, jestli...? Donucování zrcadlo pokřivuje, a proto produkuje opačný výsledek. Chcete-li se polarizace zbavit, musíte přehodnotit svou politiku, od demonstrace moci přejít k získání respektu a autoritativní přístup změnit ve vztah důvěry.

Namísto toho, abyste potomka do něčeho nutili, je lepší, aby sám chtěl splnit to, co je potřeba. Proto se pokuste vymyslet, jak byste mohli změnit povinnost, jež dítě obtěžuje, na něco, co navýší jeho důležitost. Utvrzení a upevnění vlastní významnosti tvoří jeden z pilířů základu motivace všech lidí a dětí zejména. Při kontaktu s nimi nefunguje nic lépe než principy vějíře, které jsou popsány ve čtvrtém dílu knihy *Transurfing aneb Ovlivňování reality*.

Další kvalitou, již je třeba všemi možnými způsoby rozvíjet, je sklon k intuici. U indigových dětí dominuje pravá polovina mozku. Náš vzdělávací systém využívá přístup levé poloviny, jelikož jeho cílem není rozvíjení schopností a návyků. Nutí školáky, aby se učili úlohy a řádně odpovídali. Záměr tedy nesměřuje k nabytí znalostí, nýbrž k tomu, aby člověk správně odpovídal. Při tomto přístupu funguje především levá polovina, a i ta pouze pasivně.

Úsilí „napěchovat“ do hlavy co nejvíce informací vyvolává jednoznačnou reakci: „Nechci!“ Takto získané informace jsou zbytečné – podobně jako náklad ve skladu se mohou pasivně udržet v paměti po krátkou dobu a velmi rychle se stávají nepotřebnými a zapomínají se.

Přítom situaci ve vzdělávání by bylo možné velmi snadno napravit, k čemuž by stačilo přeorientovat pozornost studenta jiným směrem.

Zaprvé je nutno od základu předělat metodiku učení: nikoli biflovat, nýbrž vyzkoušet v praxi. V takovém případě bude mozek fungovat tak, jak je mu dáno – tedy jako tvůrce, nikoli jako skladové prostory. Zadruhé je záhodno změnit cíl studia: nikoli odpovídat, ale učit ostatní. Přesně tak. Existují školy, kde se děti navzájem učí, tedy na střídačku hrají role žáků a učitelů. Studenti takových zařízení si velmi rychle osvojují i komplikované osnovy v rekordně krátké době. A to proto, že záměr se stal aktivním.

Nutno dodat, že tyto školy lze spočítat na prstech jedné ruky a jen těžko se na ně dítě dostává. Napadlo vás, proč by se tato progresivní metoda, jež potvrzuje stoprocentní účinnost, nemohla uplatnit všude? A proč to v žádném případě nejde? Ono to totiž nevyhovuje struktuře – ta nepotřebuje talenty, mimořádné osobnosti, výrazné individuality, nýbrž správně fungující prvky. Tak bude vše v pořádku, vzdělávací systém je dokonalý! Vždyť připravuje bezvadné prvky a vše zajišťuje právě tak, jak to vyžaduje struktura – svět kyvadel.

Jenže jak tomu bývá, i na kamenech vyrostou stromy a ze svěráku obecného pořádku někdy vystoupí géniové. Nechcete-li tedy, aby se vaše dítě stalo mimořádnou výjimkou, tlačte na ně podle všech zákonů systému. Pokud však svým dětem opravdu přejete dobro, musíte při kontaktu s nimi neustále pozorovat úroveň polarizace, která zakřivuje zrcadlo a z vašeho potomka činí nekontrolovatelnou osobnost.

Indigové děti, kterých je v současnosti většina, vládnou vynikajícími vlastnostmi, z nichž nejdůležitější představuje individuálnost. Míni-li si ve světě kyvadel tuto kvalitu zachovat, mají před sebou velmi těžký úkol. Proto je třeba mít vždy na mysli základní pravidlo transurfingu: „Dopřejte si být sami sebou a totéž dopřejte i ostatním.“

Ovšem dobré je znát i míru, takže špice byste neměli uvolňovat ani přespříliš. Jak lze tedy najít zlatou střední cestu? Je třeba pozorovat, přemýšlet a využívat princip korekce zrcadla, a nikoli slepě zpracovávat svou dráhu. Je ve vašich silách, abyste dětem pomohli stát se výjimečnými osobnostmi. Do struktury už se dokážou včlenit samy.

Vykonavatel reality

Dosud jsme probírali, jak lze změnit život ve vědomé snění a vrstvu světa v útulný koutek. Principy zrcadla vykazují sice citelné, nicméně mírné působení na realitu. Nyní se seznámíte s postupy silnějšího rázu.

Základní nástroj transurfingu představuje cílový diapozitiv neboli vizualizace obrázku, na němž je již cíle dosaženo. Nebudu opakovat, co je podrobně popsáno v první knize, pouze připomenu hlavní body.

Na diapozitiv se nelze dívat jako na nějaký film. Musíte se nacházet uvnitř zobrazovaných událostí: čím se zabýváte, když jste u cíle, co cítíte, jak si připadáte, co vás obklopuje, co se děje. Jestliže se v diapozitivu ocitnete, představujte si, jak máte vše, o co usilujete. Toto není žádná technika, neexistují tu žádná pevná pravidla. Postupujte tak, jak vám to půjde. Platí jen jediný princip: stojíte před zrcadlem světa a v myšlenkách si vytváříte obraz, jež chcete získat ve skutečnosti.

Cílový diapozitiv definuje vektor proudění variant. Pokud si jej v duchu systematicky přehráváte, proud událostí a podmínek bude nasměrován k cíli. Na počátku cesty nepotřebujete přesný plán a nemusíte vědět, jak jej můžete zrealizovat. O prostředcích přemýšlet nesmíte. Potřebné dveře – konkrétní trasa a možnosti – se otevřou právě včas a vy je uvidíte. Nelze si předurčovat podmínky, jak cíle dosáhnout. Vaším úkolem je soustředit se na konečný výsledek.

Vedle cílového diapozitivu existuje ještě vizualizace procesu, jež je popsána v první knize. Jestliže již kráčíte po cestě k cíli, tak už zřejmě víte, jak se má realizovat, a proto plníte vše, co je k tomu potřeba. Celý proces můžete urychlit jeho vizualizací. Principiálně to funguje následovně: všechno mi jde prostě skvěle, dnes dělám vše lépe než včera a zítra mi bude lépe než dnes. Jako by se jednalo o veslování po proudu variant, přičemž nejdůležitější zůstává nasměrování onoho proudění. Pokud si cílový diapozitiv udržujete v mysli, všechny podmínky pracují na dosažení cíle, i když se třeba zdá, že tomu tak není.

Diapozitiv si můžete přehrávat kdykoli a kolikrát se vám to hodí. Pokud však miníte cíle opravdu dosáhnout, musíte se vizualizací

věnovat alespoň půl hodiny denně. Pro posílení účinku vizualizace existuje několik konkrétních postupů.

Prvním prostředkem jsou *energetické proudy*. Sektor prostoru variant se materializuje energií, která se během průchodu lidským tělem moduluje myšlenkami a mění se v energii záměru. Čím větší sílu má vyzařování, tím silnější je jeho účinek. Jeho sílu lze ještě navýšit, pokud pozornost zaměříte právě na energetické proudy. Představte si, že ze středu těla, někde na úrovni břicha či solární pleteně, vycházejí protichůdné ručičky zhruba půl metru dlouhé. V duchu je zároveň posuňte tak, aby přední směřovala vzhůru a zadní dolů. Takové otočení klíče aktivuje klesající a stoupající proud. Aniž byste se příliš snažili, představte si, jak procházejí podél páteře ve dvou protichůdných směrech a odcházejí jeden do nebe a druhý do země. Zatímco soustřeďujete část pozornosti na proudy, zasuňte diapozitiv a spokojeně si jej přehrávejte. Nejlépe vám to půjde na procházce, kde nebudete potkávat moc lidí.

Další postup představuje *snímek*. Popřemýšlejte, čím se budete zabývat, až dosáhnete cíle, co představuje nedílnou součást vašeho cílového diapozitivu, co je jeho neměnným atributem? Řekněme, že sedíte v houpacím křesle u krbu, stojíte za kormidlem své jachty, sázíte růže v zahradě svého domu, tisknete ruku partnerům, když s nimi uzavíráte úspěšný obchod, zkrátka jakýkoli typický fragment diapozitivu. Tento obrázek si v duchu přehrajte několikrát. Musí vytvořit nějaký integrální dojem – okamžitý odlitek diapozitivu, který obsahuje obraz, jenž se tam mihne, a doprovodný pocit. To je snímek. Můžete si jej nějak krátce pojmenovat a od této chvíle si jej čas od času na okamžik, jako žárovku, rozsvěcujte v paměti. Vyvolejte si jej, kdykoli se vám zamane, ovšem příliš se nenamáhejte. Snímek představuje další nitku, jež vás pojí s cílovým sektorem prostoru variant.

Účinnost snímku lze zvýšit pomocí takzvané *výbuchové vlny*. Vytvořte si v myšlenkách snímek nebo zkrátka obrázek, který chcete ztělesnit ve skutečnosti. Ihned poté si představte, jak se od vás do všech stran prudce rozbíhá koule, jako by váš energetický obal vybuchl. Výbuchová vlna se rozprostírá tak daleko, jak si jen dokážete představit. Klidně to zkoušejte několikrát, dokud vás to neomrzí. Co se při tom děje? Vytváříte myšlenkový obraz a vysíláte jej do

okolního světa. Nemusíte pochybovat o tom, že by se vaše myšlenka vytratila bez následků. Pouze si uvědomte, že zrcadlo pracuje se zpožděním.

Existuje ještě jedna pomůcka, a to *vnější koule*. Je možné, že se vám ještě nikdy nepodařilo pocítit svou energetickou schránku a nedokážete vnímat, jak se rozšiřuje, když se přizpůsobuje nějaké vaší konkrétní představě. Jednáte totiž pomocí vnitřního záměru. Nyní si kolem sebe představte kouli, která vám nepatří. Představte si, že vás táhne.

Cítíte, jak se něco uvnitř vás snaží vaše tělo roztáhnout. Ve vzdálenosti pěti sedmi metrů se nachází neviditelná hranice. Pokuste se ji zlehka rozpínat a stahovat – bude se bránit a reagovat pružně.

Nyní jste pocítili kouli zřetelněji – právě tato hranice vás spojuje s vnějším světem. Co je uvnitř koule, patří vám, co se nachází zvenčí, to jsou vnější věci a nejsou vaše. Zároveň vám koule patří do té míry, nakolik cítíte, jak vás táhne. Záměr se obrátil: aktivní základ se nyní nachází nikoli uvnitř vás, nýbrž venku.

Analogicky platí, že budete-li se snažit působit na nějaký předmět vnitřním záměrem, například kdybyste chtěli vůlí pohnout tužkou, ničeho nedosáhnete. Zkuste si představit, jak vás tužka přitahuje pomocí neviditelných nití. Tímtéž spojovacím článkem můžete i vy pohnout s ní. Podobně budete-li si přikazovat, abyste se zvedli do vzduchu, nevzlétnete. Představte si opak, jako by vás okolní svět sám zvedal do vzduchu. Je možné, že pokud se vám podaří vnitřní záměr změnit na vnější, trochu se vám to podaří. Musíte překročit hranici, kde vaše vůle přikázat světu, aby se podrobil, se mění na dopřát světu, aby to udělal sám.

Není to vůbec jednoduché, nicméně pro naše cíle to ani není nutné. Zcela postačí, pokud budete jen vnímat přítomnost vnější schránky. Zachyťte ten pocit, zaměřte na něj svou pozornost a začněte si přehrávat cílový diapozitiv. Koule poslouží jako jakási anténa, jež předává myšlenkovou energii, což významně posílí působení diapozitivu.

Aktuální postup spočívá v redukci dekorací. Snažte se veškeré myšlenky, které vás napadnou, svádět k obecnému jmenovateli vašeho cíle. Dokonce i náhodné myšlenky se obvykle tvoří logicky, když se řetěží jedna za druhou. Logický řetězek dokončujte nějakým

fragmentem cílového diapozitivu. Jen si čas od času připomeňte, o co usilujete v závěru. Ať se budete zamýšlet nad čímkoli a dělat budete cokoli, vraťte se k cíli. Diapozitiv se musí stát kresbou na pozadí – každou událost, každý blok informací musíte vnímat v jeho kontextu. Tak budete vrstvu svého světa vytvářet nejúčinněji a váš záměr se zhmotní ve skutečnosti.

Okolní prostředí lze také přizpůsobit tomu, co vás očekává v cíli. Řekněme, že se procházíte v parku a v myšlenkách si přehráváte cílový diapozitiv, v němž pracujete na zahradě před svým domem. Na trávu a stromy kolem se podívejte skrze hranol onoho diapozitivu. Pocítíte, jak se obrázek mění – dekorace získávají nové odstíny. Můžete nabýt dojem, jako byste se již virtuálně nacházeli ve své zahradě. Tento účinek vzniká následkem přiložení diapozitivu na okolní prostředí. Část pozornosti je zaměřena na sektor prostoru variant, kde se nachází vaše budoucí zahrada, a zároveň s tím oči vidí materiální skutečnost. Probíhá jakési přizpůsobení aktuální reality sektoru vašeho cíle, přičemž v takovou chvíli se proces materializace obrazu vašich myšlenek odehrává nejintenzivněji.

Ještě si vzpomeňte, jak se v dětství, kdy jste se cítili lehce a pohodlně, svět o vás staral. Tehdy jste si to neuvědomovali, prostě vám bylo dobře. Ale časem jste začali trucovat a vyjadřovat nespokojenost, takže svět k vám ochladí. Co vám asociuje ten pocit spokojenosti a klidu z dětství? Zmíněnou asociaci můžete použít jako klíč ke změně dekorací, mezi kterými se budete cítit pohodlně a v bezpečí. Vzpomeňte si na onu dřívější klidnou a bezstarostnou náladu a svět se opět postupně stane příjemným a pohodlným.

Poslední postup je určen lenivým lidem a jedná se o *cílový amalgam*. Hlavní podmínka úspěšné vizualizace obnáší to, že se nemusíte nutit ji provádět. V případě, že si v duchu přehráváte cílový diapozitiv a nedovedete si navodit spokojenost, ale musíte jednat s námahou a vynakládat nějaké úsilí, vzniká nadbytečný potenciál. Ve výsledku s ním rovnovážné síly spojí veškeré vaše úsilí, ovšem v takovém případě je lepší se té dusivé povinnosti zříci a veškerou práci přesunout na bedra vašeho světa. Požádejte jej, aby vás vzal do náruče a ať se sám postará o to, aby se váš výběr realizoval.

Řekněte si: vše se urovná samo sebou, bez mého vědomí. Vyhlásíte-li tento záměr, zadáte svému světu program, podle nějž se

budou události svévolně rozvíjet tak, aby vás přibližovaly k cíli. Následně uvolněte sevření a umožněte vnějšímu záměru, aby mohl cíl realizovat. Nyní relaxujte a kochejte se pohledem na cílový diapozitiv. Již na něm nemusíte dít, protože se toho ujal váš svět. I když mu nyní sedíte v náručí, nezapomínejte mu čas od času připomenout, co od něho očekáváte. A konečně nelétejte v oblacích, ale plňte na fyzické úrovni vše, co je od vás za účelem dosažení cíle zapotřebí.

Ať využijete jakýkoli postup, pamatujte, že nevyslovujete přání, nýbrž pevný záměr, a že cíl vnímáte jako jediný možný konec. Pokud ještě nemůžete prohlásit mám, říkejte přinejmenším chystám se mít. Jste-li skutečně přesvědčení, že svou objednávku získáte, musíte podniknout něco konkrétního, co serióznost záměru potvrdí. Pokud jste si například usmysleli, že ráno vstanete v určitý čas, můžete zaspat. Jestliže si ovšem nařídíte budík, nejspíše se probudíte o několik minut dříve, než zazvoní.

Jde o to, abyste záměr fixovali. Děláte to pokaždé, když klepete na dřevo nebo plivete za levé rameno. Na tomto principu jsou založeny veškeré lidové pranostiky, které předpokládají splnění nějakého rituálu. Jestliže si lidé chtěli například udržet trochu toho štěstí, už v dávné minulosti hledali pomoc u čtyřlístku. V okamžiku úspěchu se prostě člověk musí dotknout něčeho, na čem je čtyřlístý jetel vyobrazen, a stejně tak ve chvíli nebezpečí. I trojlístek považovali za prostředek, který chránil před zlými silami.

Nejde o to, že určitá věc disponuje výjimečnými vlastnostmi, a tudíž může posloužit jako talisman. Kouzelná síla předmětů spočívá ve vztahu k nim. Pokud je člověk prodchnut vírou, že talisman či rituál dokáže zajistit nějakou magickou akci, fixuje tímto záměr. Také si můžete vymyslet nějaký „hřebík“, na který si budete klidně moci svůj záměr pověsit. Ale jak se říká, to je pro amatéry. Nemusíte vynalézat žádné magické rituály, budete-li podnikat konkrétní kroky, jež budou svědčit o tom, že jste skutečně odhodláni. Mínete-li například získat vlastní dům, jednejte tak, jako už byste se tam chystali stěhovat: již dnes si prohlížejte různé zlepšováky a katalogy, vybírejte v obchodech nábytek a bytové zařízení, zajímejte se o vše, co s touto záležitostí souvisí. Fixace zaměřuje velmi účinný prostředek.

Velká rozmanitost cest, jimiž lze diapozitiv posílit, ještě neznamená, že některé z nich jsou efektivní více a jiné méně. Můžete

využívat několik postupů nebo si vybrat jediný. Kritériem výběru je upřednostnit postup, jenž se vám nejvíce líbí a kterého se vám podle vašeho názoru nejsnáze dosahuje.

Aplikujete-li kterýkoli postup v praxi, nesmíte zabíhat do krajnosti, kdy byste dávali najevo přílišné úsilí, nebo naopak bezstarostnost. Některé metodiky doporučují věnovat se vizualizaci zcela energicky a vášnivě, jiné navrhují zformulovat myšlenku a vypustit ji do okolí – dokonce si ji ani nepřipomínat, abyste nebránili realizaci objednávky. Jistě chápete, že optimální je zlatá střední cesta. Namísto toho, abyste si lámali hlavu s tím, kudy vede, využívejte princip toho, že pokud se vám daří, pak je to správně.

Sami si dokážete rozpracovat vhodný postup a úspěšně jej aplikovat. Především se musí shodnout vaše duše a rozum na tom, že jednáte správně. Svou realitu formujete jako odraz v zrcadle, a jak se postavíte před zrcadlo, tak se budete rozhodovat. Vytvářejte vrstvu svého světa tak, jak je vám to příjemné. Co mám na mysli?

Při vizualizaci nesmíte zakoušet nepohodlí. Vnější záměr se objevuje pouze při jednotě duše a rozumu, jíž však nelze dosáhnout, pokud si jakoukoli nezbytnou činnost nakazujete násilně. Tak nedocílíte ničeho, pouze zbytečně vyplýváte čas.

Vizualizaci cílového diapozitivu provádějte přesně tak, jak je vám to příjemné a pohodlné s jedinou poznámkou: na diapozitiv nehleďte ze strany jako na obrázek, nýbrž v něm jakoby virtuálně žijte. Představujte si, že se pohybujete uvnitř diapozitivu, nikoli vně. Vše ostatní můžete dělat tak, jak se vám to líbí více.

Jedné věci byste se však měli vyvarovat, a to příliš po věcech dychtit. Pravidelně si čas od času dělejte radost myšlenkami o svém cíli, jako byste jej již dosáhli. Přece rádi přemýšlíte o různých následcích úspěchu? Příjemně si svůj vytoužený cíl užívejte, nicméně toto jednání neměňte v povinnost. Přemítáte-li o něčem milém, nezvratně se blížíte k cíli. Víte-li o tom, že se pohybujete, dopřáváte si radost. Můžete si být jistí, že pokud jste získali takový uzavřený kruh radosti, cíle nevyhnutelně dosáhnete.

Pravidelnost je základní podmínkou úspěchu. Prostá skutečnost, že byste svými myšlenkami byli schopni vytvořit svou realitu, vám může připadat nepravděpodobná. Cožpak už jste někdy zkoušeli, i kdyby třeba jen měsíc, systematicky a vědomě směřovat své myšlenky k cíli?

Nejspíš ne. Zvykli jste si pouštět své myšlenky samospádem. Takže ony se pak tříští v prostoru, a proto nepozorujete citelné výsledky. Opravdu se uskutečňují pouze horší očekávání, tedy záležitosti, které vás znepokojují, a jimž proto věnujete své myšlenky.

Představte si situaci, že jste zasadili jabloň a vážně doufáte, že se každou chvíli objeví jablka. Jenže protože se nic takového neděje, ztrácíte trpělivost, mávnete rukou a odcházíte. A jabloň by tak ráda vykřikla: „Proboha, počkejte ještě!“ Totéž se děje i se stanoveným cílem, poněvadž realitu nelze vytvořit ojedinělým přáním.

To jsou tedy základní postupy aktivního působení na realitu. Budete-li je praktikovat, čeká vás setkání s jedním zajímavým jevem. Řekněme, že dnes jste se nadšeně a dostatečně intenzivně zabývali vizualizací. Následující den si všimnete, že s realitou se děje cosi neobvyklého. Například během dne potkáte několik lidí nezvyklého vzezření – příliš vysokých, podivně oblečených, vskutku ošklivých. Vaši pozornost může upoutat i nevysvětlitelné rozčilení lidí, již z ničeho nic rozpoutávají konflikty ve vakuu. Nebo se stane něco podobně divného stejně jako ve snu.

Vysvětlení zní následovně. Vrstva vašeho světa se v obvyklém stavu pohybuje v prostoru variant po proudění variant, tedy v korytu nejmenších energetických výdajů. Intenzivní vizualizace vede k tomu, že korytu se narovná a trasu k cíli zkracuje. Úzce nasměrovaná energie myšlenek zanášá vaši samostatnou realitu do přechodných oblastí prostoru variant, které leží mimo normální proudění a kde není vše optimální a účelné. Jedná se o tranzitní zóny, s nimiž se obvykle střetáváme ve snech, jež se ovšem jen zřídkakdy realizují ve skutečnosti, poněvadž mají nepřírozené scénáře a dekorace a vyžadují vyšší výdaje energie.

Energie vašich myšlenek silově působí na realitu a ta se deformuje jako hladina vody pod vlivem nějakého rušení. Kruhy na vodě vás již dávno neudivují. Avšak nyní uvidíte cosi úžasného – kruhy v realitě. Neznamená to, že by pozorovaná anomálie byla náhodná, že by podrážděnost lidí v takové dny byla spjata s nějakými magnetickými bouřemi, nýbrž že subjekty se zvláštním vzhledem zkrátka občas potkáme. Neobvyklá skutečnost proniká do vrstvy vašeho světa v okamžiku, kdy procházíte tranzitními zónami. Knihy se objevují právě

po intenzivní vizualizaci. Jakmile je uvidíte, vše pochopíte. Zanechává to celkem dojem.

Tak můžeme na realitu působit tou či onou silou v závislosti na využívané technice. V zásadě platí, že chceme-li změnit vrstvu svého světa v útulný kout, zcela postačí jeden amalgam. Pokud však míníme spolu s výše uvedenými postupy zapojit záměr vykonavatele, lze získat mnohem více.

Pro srovnání si vybavte situace, kdy se potkávají dva hošci: jednoho svět veze v kočárku, druhý jde po svých a se svým světem se drží za ruku. První, jak už to u dětí bývá, hrdě hlásí:

„Můj svět se o mě stará!“ Druhý mu odpovídá: „Já si jdu se svým světem pro hračku!“ Chápete ten rozdíl?

Rád bych se ještě zmínil o jedné záležitosti. Kdysi jsem obdržel dopis od čtenářky, v němž mimoděk zformulovala základní ideu praxe: „V technice transurfingu se příliš nevyznám, ale poté, co jsem změnila svůj vztah k životu, se u mě objevil neochvějný pocit, že vše jde krásně a že bude ještě lépe. Vše bude zkrátka tak, jak má být.“

Všechny postupy můžete úplně zapomenout, ale pokud se vám podaří uchovat si tento integrální pocit, postačí to. Integrace záměru vyjádřená formulkou – je mi krásně a vše klape, jak má – vytváří generalizující obraz úspěchu, který se odráží ve skutečnosti. Vaše možnosti jsou tedy omezeny pouze vaším záměrem. Zdokonalujte svou realitu!

Koordinace snění

Na počátku života je každý člověk vržen do určitých poměrů; narodil jsem se v chudobě a musím se z ní vyhrabat; musím se spokojit s tím, co mám k dispozici; musím dělat, co je mi dáno. Tato situace dotyčného hypnotizuje, svírá ho a on se ocitá v moci snění namísto bdění. Dokud se mu bude onen stav pouze zdát, stále více se bude potvzovat v zrcadle světa. Tak se jedinec nachází v moci své reality a zároveň ji udržuje takovou, jaká je. Chudí chudnou a bohatí bohatnou.

Vzpomínáte, jak jsme v minulé kapitole hovořili o iluzi duálního zrcadla? Právě fixace pozornosti na odraz mění život v nevědomé

snění, v němž se nacházíte zcela v zajetí okolností. Realita vám vládne, dokud jako očarování s neklidem sledujete to, co se děje, v zrcadle. Stejně upínáte pozornost na film na plátně, až na to, že v životě se noříte mnohem hlouběji. Jste odrazem hypnotizování – doslova vás táhne za sebou po zrcadlovém kruhu. Jak můžete změnit svou existenci z nevědomého snění v uvědomělé bdění, jež lze ovlivňovat?

Je třeba pochopit jednu jednoduchou věc: v tomto světě jste vy a je tu zrcadlo. Dokud se budete soustředit na odraz, budete se nacházet uvnitř zrcadla. Vše, co se tam děje, probíhá nezávisle na vás. Váš život se bude podobat počítačové hře, v níž stanovuje pravidla někdo jiný než vy. Ovšem máte dovoleno pokoušet se působit na to, co se tam vytváří. Ale jedno je vám upřeno: nemůžete ze hry vystoupit.

Přítom vás pod zámkem drží pouze vaše pozornost. Ze zrcadla jste schopni se dostat. Uvnitř je nevědomý sen, vně najdete vědomé snění. Realita je stejná z té i oné strany, jde přece o duální zrcadlo. Až na to, že v zrcadle realitu neovlivňujete, kdežto ona ovládá vás. Tam jste v moci iluze. Změnit obraz prudkými pohyby rukou lze pouze z té strany, kde se vnitřní záměr stává vnějším. Chcete-li proniknout ven, musíte přenést pozornost z odrazu na obraz. Uvědomíte-li si, že stojíte před zrcadlem, získáte schopnost modelovat realitu na základě obrazu svých myšlenek.

Jakmile se osvobodíte od iluze, musíte v souladu s pátým principem přeměřovat chod myšlenek: z nechci na co chci, z nelíbí se mi na co se mi líbí, z nemoci na zdraví, z prostředků na konečný cíl. Jistě jste si všimli, že na každém kroku se musíte srovnávat s nějakými okolnostmi a přizpůsobovat se dle vašeho názoru nevyhnutelným záležitostem. Zvykli jste si přijímat snění pasivně. V lepším případě se snažíte událostem čelit, hájit svůj scénář, bojovat s prouděním variant. Je potřeba, abyste změnili svůj vztah – obraz před zrcadlem. Přestanete-li být zajatcem hry, začne se rozvíjet mimo vás a dle vaší vůle. Z kostky se stanete tím, kdo kostkami hází.

Nyní však vstupuje do děje nové pravidlo: jestliže padne kombinace z Vašeho úhlu pohledu nepřilíš příhodná, musíte ji přijmout a shledat ji úspěšnou. Toto pravidlo je třeba dodržovat, pokud se nechcete opět ocitnout uvnitř zrcadla. Nestačí jen přeměřovat chod myšlenek – je nutno ještě přeorientovat kontrolu rozumu z rozpracovávání scénáře

na jeho dynamické upravování. Pánem svého světa budete do té doby, dokud budete dodržovat šestý a sedmý princip zrcadla.

Pokud nové události nezapadají do představ rozumu, pak se jim brání. Nyní musí být vše naopak. Pokaždé, když dá rozum najevo nespokojenost kvůli neshodě se scénářem, musíte se vzhopit a pohotově potvrdit změnu: vše jde tak, jak má.

Rozum se nedokáže sžít s myšlenkou, že na začátku cesty, kdy se ještě nic neví, není potřeba dělat si starosti s prostředky. Sám se chytá do sítí, protože přemýšlí, jak se může konkrétní akce uskutečnit, a přehrává si všechny negativní varianty. Až byste mu chtěli říct: „Pochop, hlupáku, že to není tvoje starost! Ty máš fixovat pozornost na konečný cíl!“

Lidé sami brání tomu, aby se uskutečnilo, co si zamlouvali. Jestliže rozum předvídá nějaké přání, vždy včas sestavuje přibližný plán vývoje událostí – tak už zkrátka myšlení člověka funguje. Jakmile nadcházející události nezapadají do scénáře, vzniká dojem, že se něco nedaří. Přitom ve skutečnosti vše klapě! Jenže jelikož je rozum zvyklý myslet podle šablony, odmítá změny zanést do svého scénáře, a tak dotyčný začíná jednat tak, že všechno pokazí.

V tomto spočívá paradox. Nikdo nemůže přesně vědět, jak se mají události vyvíjet, aby se objednávka realizovala. Pokud však někdo doopravdy trvá na tom, že to ví, nakonec ničeho nedosáhne. Vaše sny vypadají nedostupně, poněvadž se nacházíte v moci šablon a jelikož je nenecháte, aby se realizovaly. Vaše dveře jsou uzamčeny na základě stereotypů.

Vytvářejte v myšlenkách vytoužený obraz – cíl a poté prostě krácejte k němu. Ať se děje cokoli, vše probíhá za účelem splnění vaší objednávky. Přijměte záměr vykonavatele: vše jde tak, jak je potřeba, protože jsem tak rozhodl. Se svým světem nakládám, jak si přeji. Již nejsem v moci okolností, ale ani se je nesnažím ovládat. Jestliže si v myšlenkách přehrávám cílový diapozitiv, nemodeluji okolnosti, nýbrž konečný obrázek světa, v němž chci žít. Pokusy o ovlivnění událostí patří do práce vnitřního záměru rozumu, který se snaží obhájit svůj scénář. Rozum nemůže vědět, co jej na cestě k cíli čeká. Okolnosti se formují vnějším záměrem a prouděním variant. Mým úkolem je zadat vektor proudění, ovšem nezajímá mě, jakým řečištěm probíhá.

Představte si, jak se jednou probudíte ve svém zrcadlovém snění. Kolem vás se něco děje. Události a dekorace vám připadají obvyklé, nicméně vy se na vše díváte nějak jinak, jako byste se vymanili z proudu událostí a ocitli se ve středu ohromného kulovitého zrcadla. Gigantický kaleidoskop se pomalu otáčí kolem vás, hrany reality se blýskají. Jste součástí oné reality a zároveň se cítíte samostatně, nezávisle. Stejně prožíváte svou samostatnost, když se probudíte ve snu a chápete, že nyní sen závisí na vás a nikoli vy na něm. V zrcadlovém snění místo bdění jde o totéž s jediným rozdílem, že realita nereaguje tak rychle. Ale stačí si zvyknout na její pomalé tempo, když vtom se ukáže cosi úžasného – realita se plasticky mění podle obrazu vašich myšlenek. Co to všechno znamená? Kam jste se dostali? Ocitli jste se vně tohoto světa – dostali jste se ven ze zrcadla.

Verdikt vykonavatele

Nyní znáte, milí čtenáři a milé čtenářky, vše, co je k ovlivňování reality potřeba. Celý svět změnit nedokážete, nicméně samostatnou realitu máte k dispozici. Jakmile se osvobodíte od iluze duálního odrazu a ocitnete se vně zrcadlového světa, otevře se vám věčnost, která v sobě tají neomezené možnosti. V těchto slovech nenajdete ani kapku nadbytečného patosu. Prostor variant schraňuje tři skutečně neocenitelné dary: vaši budoucnost, již dokážete materializovat, skryté vědění, které z vás může učinit génia, a ještě cosi, z čeho se tají dech.

O poslední tajemné položce se dozvíte později; nejprve si řekneme něco o vědění. Možná se vám zdá, že odpovědi na vaše otázky znají některé výjimečné osobnosti, proto se od nich učíte a zkoušíte nalézt potřebné informace v různých pramenech. To se může táhnout do nekonečna a celý život se na ně budete obracet. Ale odkud to vědí a znají odpovědi na otázky? Možná přečetli spoustu knih, a proto jsou tak rozumní, nebo možná mají na rozdíl od vás nějaký zvláštní talent? Ani jedno, ani druhé.

Představte si, že jste na Zem přiletěli z nějaké vzdálené planety. Vše je tu jiné, neznámé, nepochopitelné. Lidé z vaší skupiny se rozdělili a vydali se na různé strany. Nakonec každý došel k nějakému

objevu. Ukázalo se, že v lese lze sbírat jedlé houby a lesní plody, v moři je možné se koupat a chytat ryby, v horách lze lyžovat. A navíc na Zemi žijí všelijací tvorové – jedni jsou neškodní a druzí by vás nejradyji pozřeli.

Podobně i lidstvo odhaluje postupně něco nového. Proud oněch poznatků neukončíme. Nicméně vynalézají a tvoří jen někteří jedinci, zatímco ostatní je s úžasem sledují: jak se té osobě podařilo tohle vymyslet? Opravdu musí patřit mezi vyvolené. Co dělá z člověka vyvoleného?

Jeho cíle a dveře představují jedinečnou, pouze jemu přináležející pěšinku. Jakmile se vydáte vlastní cestou, odhalí se před vámi poklady světa. Tehdy se budou ostatní dívat na vás a budou se divit, jak se vám to podařilo. Tak je to jednoduché.

Paradox spočívá v tom, že tento prostý princip je sice zřejmý, nicméně si jej jen stěží uvědomujeme. Všichni lidé se dohadují, že za účelem dosažení nových, nepokořených výšin úspěchu je třeba vykročit z řady a vydat se vlastní cestou, a přesto dál úporně šlapou ostatním v patách a snaží se opakovat cizí zkušenosti.

Jednou, když jsem byl malý, mě rodiče vzali poprvé do lesa. Otec s matkou nacházeli houby a radostně halekali na celý les. Já jsem nedokázal najít vůbec nic a zoufale jsem se motal mezi nimi, přičemž jsem naivně předpokládal, že stačí sledovat někoho z dospělých a štěstí se na mě usměje – když přece něco nacházejí, znamená to, že vědí, kam je třeba jít. Jenže všechno bylo marné. A jen když jsem šel sám na jinou stranu, podařilo se mi nakonec narazit na obrovskou houbu. Rodiče závistí zavřeštěli a já byl plný hrdosti sám na sebe – průkopníka.

V ten okamžik jsem něco pochopil, byť jsem si to ještě úplně neuvědomil. Později mi svět ještě nejednou ukazoval, že když uhnu opačným směrem, než mívá většina, a vydám se vlastní cestou, mohu najít poklady. Ovšem já jsem se poté zas a znovu nechával zatáhnout do společného proudu a poddával se davovému instinktu.

Zde se projevuje rozdíl mezi vědomým věděním a vědomostí. Můžete si leccos mlhavě domýšlet, ale to nepomůže. Mezi matnou představou a přesně zformovaným věděním se rozprostírá hluboká propast. První na rozdíl od druhého se nehodí jako pomůcka k jednání,

a proto nemá praktický význam. Transurfing v tomto vztahu dělá jasno, neboť mění mlhavé dohady v přesné formulace – co a jak dělat. A zejména to, v kterém okamžiku lze skončit s učením starého a začít samostatně tvořit něco nového. Přesněji dokonce ani nejde o to, abyste tvořili, nýbrž o to, abyste si potřebné brali z místa, odkud přicházejí veškeré objevy a umělecká díla – z věčnosti. Chcete-li získat přístup k informacím uskladněným v prostoru variant, musíte položit jistý základ elementárního vědění z oblasti, jež vás zajímá. Bez něho se nedokážete naladit na odpovídající sektor prostoru variant, jinými slovy, nedokážete se napojit na datovou banku. Jakmile si osvojíte základní poznatky, můžete zapomenout to, co vás do té doby učili. Od této chvíle jste připraveni sami vynalézat nové věci a vytvářet umělecká díla.

Knihy, obrazy, melodie – to všechno je vyňato z prostoru variant. Pouze se musíte zachytit za správný sektor. Jako záchytky pro melodii poslouží třeba dva tři charakteristické akordy, pro obraz nálada, pro knihu situace. Máte-li v úmyslu napsat knihu, nemusíte vynalézat námět, později jej poznáte. Bude vycházet ze situace, podaří-li se vám uklidnit sebevědomý rozum a umožníte-li hrdinům, aby se sami dostali z výchozího stavu. Není třeba si vymýšlet - tam už to je – na vás zůstává, abyste klidně sledovali proudění variant. Všechny geniální věci jsou přece nečekaně prosté, a to proto, že proudění variant míří často tak náhle jednoduchou cestou, na niž člověk obvykle nemyslí.

Tak lze psát i počítačové programy a rozebírat technické přístroje, bez plánu, a přitom se odrážet od nějakého výchozího bodu. V některých případech se samozřejmě bez projektu neobejdeme, ale kde se bez něj obejít dá, i když jen na samostatném úseku, tam je třeba pozorovat proudění variant – umožnit koncepci, aby vyrostla samostatně. Rozum chce mít vždy vše načrtnuté včas, a tak skládá dohromady komplikovanou konstrukci. Proudění variant vždy nabídne elegantní a optimální řešení, kterému se pak jen dívíme: jak se to tak samo poskládalo bez pečlivě promyšleného schématu?

Takže lepší než tvořit je prostě zabývat se prací, postupně se přesunout ze začátku na konec. Za výchozí bod v každém případě slouží nějaká idea – ta je hlavní, vše ostatní dokončí proudění variant. Ideu také nemá cenu vymýšlet. Odkud by přišla? Přesně odtamtud.

Všechny geniální domněnky přebývají ve věčnosti a do rozumu pronikají prostřednictvím duše. Úkolem rozumu není ideu vymyslet, nýbrž ji rozpoznat, až ho sama navštíví. K tomu určitě dojde, pokud vykročíte z obecného řádu, vydáte se vlastní cestou a budete se řídit tím, co vám velí srdce.

Duše má přímý přístup k prostoru variant a rozum, jenž mlhavé domněnky a osvětlení loví, je interpretuje. Rozum neví – duše zná, jen se na ni musíte obrátit. Na toto jakoby lehkovážné tvrzení se lze zcela spolehnout. Brání nám jen to, že tu opět nepůsobí jasné vědomí principu, nýbrž vágní informovanost. Všichni jako by souhlasili, že duše všechno ví, ovšem nikdo ji nebere vážně. Každý ji mívá, poněvadž se domnívá, že se jedná o metaforu, a tak jí nepřikládají význam. Zdravý rozum uvažuje: „Samozřejmě, osvětlení může nastat, existuje-li vnitřní hlas, intuice, ovšem to jsou věci nejisté, nehmatné, nespolehlivé. Moje železná logika, založená na nezvratných faktech, to je, panečku, něco jiného.“

Máte-li základní informace z nějaké vymezené oblasti, duše se může vyladit na odpovídající oblast prostoru variant a získat odtud nové vědění, které se nedá nikde vyčíst. Položte si otázku, přesně ji zformulujte a na nějakou dobu ji nechte být. Za pár dní se odpověď sama ohlásí, a pokud ne, čas od času se k otázce vracejte. Odpověď možná přijde až za pár měsíců, nicméně nevyhnutelně dorazí.

Otázka zní, zdali stačí nabourat ustrnulé stereotypy a vymanit se z područí obecně přijímaných norem – tedy narušit pravidlo kyvadla. Je třeba mít drzost užívat své právo na vědění a přestat hledat odpovědi na otázky v cizích knihách. Zkrátka změňte nasměrování záměru: nikoli dostávat, nýbrž vytvářet. Čím se lišíte od autorů knih, jež čtete? Jen tím, že oni nasměrování záměru změnili – přestali hledat a jali se tvořit. Vykroutili se z vodítka uznávaných autorit a odvážili se vydat vlastní cestou. Také se chopte svého práva mít pravdu.

Přiblížili jsme se k tomu, co považuji za třetí dar, který vás čeká v prostoru variant.

Zkuste si představit, jak se cítí člověk v roli superhvězdy. Fanoušci vidí jen to, co spočívá na povrchu – září talentu, lesk slávy, bohatství. Vzniká dojem, že dotyčný není jen obyčejný smrtelník, ale je obdařen nějakými výjimečnými kvalitami. Cožpak je možné, aby nějaká

tuctová bytost dospěla až na samý vrchol úspěchu a držela se tam tak jistě, že si nikdo netroufne její výjimečnost podrobit pochybám?

Avšak pro vyvoleného jsou všechny atributy jeho slávy obyčejné, ne-li dokonce obvyklé. Sotva se bude přirovnávat k obyvatelům Olympu, poněvadž sám si uvědomuje, že je jako jeden z mnoha, stejný jako všichni ostatní. Kde je tedy rozdíl? Co odlišuje venkovanku a hvězdu showbyznysu nebo nesmělého studenta a vědní kapacitu?

Pouhopouhý jeden krok. Ti první se odvážili chopit se svého práva, zato druzí dosud nesebrali odvahu, ba ani nevěří, že jsou toho schopni a hodni. Ve vědomí nesmělých lidí se pevně usadilo přesvědčení, že na světě existují vyvolení proto, že je vybrali všichni ostatní kvůli výjimečně mimořádným vlastnostem. Ve skutečnosti se jedná o falešný stereotyp. Vyvolení se vybrali sami. A hned poté a právě díky tomu jim ostatní věnují pozornost.

Chopte se práva být vyvoleným. Řekněte: od této chvíle vybírám sebe. Nemáte to právo proto, že jste je hodni nebo k němu máte talent, to právo jednoduše máte. V prostoru variant existuje vše a také cosi, to nejdůležitější, co je předem určeno přímo vám – verdikt o vašem právu. Je to vaše propustka k věčnosti, privilegium určovat svou realitu.

Celý život vás poučovali a stále vás učí, jakými máte být, jak máte postupovat, čeho si vážit, o co usilovat. Nyní se chopte zákonného práva a stanovte vlastní sady zákonů. Musíte se rozhodnout, co je podle vás správné a co ne, protože sami vytváříte vrstvu svého světa. Máte právo určit za správné i to, co ostatní považují za mylné, pokud tím ovšem nikomu neuškodíte. Jestliže disponujete privilegiem vynášet vlastní verdikt, žijete v souladu s vlastním krédem.

Kolik lidí v životě potkáme, s tolika názory se seznámíme. Jedni tvrdí, že je něco černé, druzí že bílé. Komu byste měli uvěřit? Vzpomeňte si, že svět je zrcadlo a souhlasí s každým, kdo se opováží pronést svůj rozsudek. Zato vy zrcadlem nejste! Jste buď tím, kdo přijímá cizí verdikty, nebo vykonavatelem, jenž vynáší vlastní rozhodnutí. Proto otázka, jakou pravdu lze považovat za jedinou správnou a na čí stranu se přidat – zda k černým, či bílým, odpadá. Nyní můžete sami vyhlásit svou pravdu: tak jsem to stanovil, protože jsem vykonavatelem své reality. Bude to fungovat, protože máte k dispozici prostor variant a

duální zrcadlo, tedy vše, co je nutné ke ztělesnění toho, co jste si usmysleli.

Je to prosté, nebo ne? Obnáší to jedinou podmínku: musíte mít drzost své právo používat. Jde o to, že pokud pochybujete či vás trápí svědomí, znamená to, že váš verdikt ztrácí sílu a vy se měníte ze zákonodárce na obžalovaného. Budete-li pochybovat, budete v každém případě jednat nesprávně. Nejde o to, jak správně přemýšlíte a postupujete, nýbrž o to, jak moc věříte své pravdě. Proto je třeba si všechno dobře uvědomit a zvyknout si, že duše a rozum splynuly v jedno. Vysvětlení máte, zbývá změnit informace ve věděni. Jak? Ze zkušeností. Jednejte a přesvědčujte se.

Nesmíte však dopustit, aby se vůle vykonavatele změnila v diktát rozumu. Verdikt má sílu pouze v případě, že duše a rozum jsou jednotní. Kdo nenaslouchá hlasu svého srdce, u toho se chyby neuskutečňují, on je sám uskutečňuje. Všude se setkáváte s lidmi, kteří dělají něco špatně. Například nemají ani hudební sluch, ani hlas, nicméně zpěv zbožňují. Občas narazíte i na zjevnou neschopnost, a dotyční jsou přitom přesvědčeni o tom, že patří mezi hvězdy, avšak úspěch k nim nepřichází. Že by snad jejich verdikt nefungoval? V duši jsou si totiž vědomi toho, že ve skutečnosti se jim vůbec nedaří, jenže jejich rozum se s tím nechce smířit, takže se ze všech sil snaží dokázat opak. Neschopnost jako taková neexistuje – to lidé, již se nezabývají vlastním dílem, kráčejí po cizí pěšince.

Třetí dar skýtá velmi mnoho předností. Právo vynášet vlastní rozhodnutí znamená svobodu od dusivých překážek a od všeho, co váš život kazí a co vytváří překážky na cestě k cíli. Tak nabudete klidného přesvědčení. Můj svět se o mě stará a já ovládám takovou sílu, že si dopřávám slabost jeho starost přijmout.

Od chvíle, kdy se chopíte práva vynášet verdikt, co je pro váš svět dobré a co zlé, správné či nikoli, můžete zahodit všechny soudy, jež vám někdo vnucuje zvenčí, včetně transurfingu. Hlavně nesmíte pochybovat ani váhat, nesmí vás trápit svědomí a váš verdikt nesmí nikomu ubližovat.

A konečně závěrem – v prostoru variant se nachází vše a vše, co si přejete duší i rozumem, je vaše. Musíte však vědět, že na prahu věčnosti stojí strážce, absolutní zákon, který chrání přístup ke všemu, co se tam nachází. Tento neoblomný hlídač vpouští pouze ty, kdo mají

drzost disponovat svým právem vykonavatele. Jako propustka vám poslouží verdikt: mohu a jsem toho hoden, protože jsem se tak rozhodl. Nechci a nedoufám – mám záměr. Chopte se svého práva a vrátí vám dveře do věčnosti otevře dokořán.

Shrnutí

Zanesený organismus, nadbytečné potenciály a nerealizované záměry snižují hladinu energetiky. Chceme-li energetické zdroje uvolnit, musíme buď zahodit část potenciálních záměrů, nebo zahájit jejich realizaci.

Aby energie fungovala, je třeba soustředit se na konečný cíl.

Koncentrace není úsilí, nýbrž soustředění. Naučte se přemýšlet o tom, co děláte v aktuálním okamžiku.

Systematicky fixujte pozornost na cílový diapozitiv. Přestaňte se ospravedlňovat.

Skoncujte se všemožnými pokusy o dokazování si vlastní významnosti.

Držte se amalgámu a dodržujte principy zrcadla. Chcete-li snížit polarizaci, musíte uvolnit příliš napjaté špice.

Postupy při ovládnutí reality: cílový diapozitiv, vizualizace procesu, energetické proudy, snímek, výbuchová vlna, vnější koule, redukce dekorací, cílový amalgam, fixace záměru, integrace.

Pro vás je nejvhodnější ten postup, který podle svého názoru nejsnáze aplikujete.

Vše dělejte tak, jak vám to vyhovuje.

Hlavní podmínkou úspěchu je pravidelná praxe.

Musíte se vymanit z područí zrcadla.

Jakmile získáte základní vědění, změňte nasměrování záměru z „dostávat“ na „vytvářet“.

Ideu nevyvalézejte, musíte ji rozeznat.

Jakmile se odrazíte z výchozího bodu, pohybujte se v proudění variant.

Chopte se svého práva mít pravdu.

Vykročte z řady a vyslovte svůj verdikt – disponujte právem vykonavatele.

Rozhodl jsem tak, poněvadž jsem vykonavatelem své reality.

Závěr – Na návštěvě ve věčnosti

Milé čtenářky, milí čtenáři,

naše cesta do úžasného světa duálního zrcadla spěje ke konci. Seznámili jste se s velmi dávným věděním. Existovalo vždy a předávalo se z pokolení na pokolení v různých interpretacích. Ať jsou výklady sebevíce komplikované, podstata zůstává zřejmá a vypadá velmi jednoduše: stojíte před zrcadlem, v němž se odráží obraz vašich myšlenek. Zrcadlový efekt plodí iluzi, jako by vnější svět existoval nezávisle a nedal se ovládat. Nicméně stačí, aby se člověk osvobodil od mámení, a realita se začíná obnovovat.

Pokud jste se s oním podivuhodným tajemstvím setkali, pobývali jste na návštěvě ve věčnosti. Nyní víte, že se tam lze vždy vrátit a vzít si cokoli, co se hodí duši i rozumu. Vrátný vás pustí dál, pouze mu musíte sdělit svůj verdikt. Za dveřmi vás čeká svět, kde se nemožné stává možným.

Nechci a nedoufám, ale přeji vám především drzost vykonavatele a ať vám jablka padají do nebe!

Termíny

Důležitost

Důležitost vzniká tam, kde něčemu přikládáme příliš velký význam. Je to nadbytečný potenciál v ryzí podobě, během jehož odstraňování způsobují rovnovážné síly potíže tomu, kdo onen potenciál vytváří. Existují dva typy důležitosti, a to vnitřní a vnější.

Vnitřní či vlastní důležitost se projevuje jako přecenění vlastních možností. Formule vnitřní důležitosti zní takto: jsem důležitá osoba nebo konám důležitou práci. Jakmile se ručička důležitosti zastaví, chopí se díla rovnovážné síly a důležitý ptáček dostane políček. Toho, kdo se podílí na důležité práci, čeká také rozčarování: buď jeho práci nebude nikdo potřebovat, nebo ji dotýčný odvede velmi špatně. Existuje i opačná strana mince, a to shazování vlastních předností, sebeponižování. Velikost nadbytečného potenciálu je v obou případech stejná, rozdíl poznáte pouze ve znaménku.

Vnější důležitost také uměle vytváří člověk, jenž přisuzuje příliš velký význam objektu či události vnějšího světa. Formule vnější důležitosti zní: to či ono má pro mě velký význam nebo to či ono musím udělat, protože je to pro mě důležité. Přitom vzniká nadbytečný potenciál a celé dílo se pokazí. Představte si, že musíte přejít po kládě, která leží na zemi. Nic není snazší. A nyní musíte přejít po téže kládě, jež je položena mezi střechami dvou výškových domů. Je to pro vás velmi důležité a o opaku se vám nedaří přesvědčit.

Vlna úspěchu

Vlna úspěchu se vytváří jako nakupení drah života, jež jsou pro vás příjemné. V prostoru variant existuje vše včetně zlaté žíly. Pokud jste se dostali na mezní dráhu takové nestejnorodosti a zachytili úspěch, můžete se díky inertnosti sklouznout po další dráze nakupení, kde následují nové šťastné okolnosti. Pokud však po prvním úspěchu znovu nastoupilo černé pásmo, znamená to, že vás zachytilo destruktivní kyvadlo a odtáhlo vás z dosahu vlny úspěchu.

Výběr

Transurfing nabízí zcela nový přístup k dosažení cíle. Člověk provádí výběr jako objednávku v restauraci, aniž by se staral o prostředky jeho dosažení. Cíl se tedy realizuje z větší části sám nezávisle na přímém jednání zákazníka. Vaše přání se neplní. Vaše sny se neuskutečňují. Ale váš výběr je nesporným zákonem a bude nepochybně zrealizován. Podstatu výběru není možné vysvětlit pár slovy. Celý transurfing je o tom, co je výběr a jak jej lze provést.

Jednota duše a rozumu

Rozum má vůli, ale není schopen ovlivňovat vnější záměr. Duše dokáže vnímat svou totožnost s vnějším záměrem, jenže jí chybí vůle. Poletuje v prostoru variant jako neřízený papírový drak. Chcete-li vnější záměr podřídit své vůli, musíte dospět k jednotě duše a rozumu. Jestliže jsme například plni radostného nadšení, naše duše zpívá a rozum si spokojeně mne ruce. V takovém rozpoložení jsme schopni tvořit. Stává se však, že duše a rozum nacházejí jednotu v nepokojí, obavách a nepřízni. V tom případě se uskutečňují horší i nejhorší očekávání. A konečně, tvrdí-li zdravý rozum jedno, kdežto srdce mu odporuje, znamená to, že mezi nimi panuje rozkol.

Hádanka strážce

„Každý člověk může získat svobodu vybírat si vše, co se mu zachce. Jak je možné onu svobodu získat?“ Nevíme o tom, že o vytoužené nemusíme bojovat, že je můžeme zkrátka dostat. Zní to absolutně nepravděpodobně, nicméně je to skutečně tak. Odpověď na hádanku naleznete, jakmile dočtete celou knihu *Transurfing aneb Ovlivňování reality*.

Nezkoušejte ji hledat rovnou na stránkách poslední kapitoly, protože odpověď by pro vás byla nepochopitelná.